FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

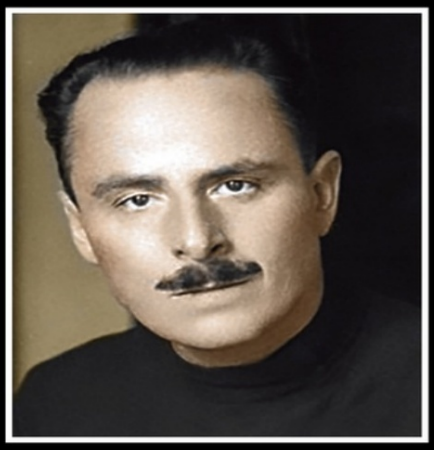
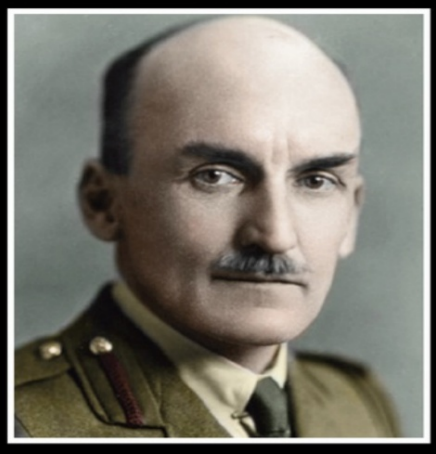

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistu balsis

Esejas no žurnāla "Fascist Quarterly", 1936.–1940. g.

Pirmais sējums

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Fašistu balsis

Esejas no žurnāla "Fascist Quarterly", 1936.–1940. g.

Pirmais sējums

Autortiesības © 2019 Sanctuary Press Ltd Visas

tiesības aizsargātas. Nevienu šīs grāmatas daļu nedrīkst reproducēt nekādā veidā, izmantojot elektroniskus vai mehāniskus līdzekļus, tostarp fotokopēšanu, ierakstīšanu vai informācijas glabāšanu un izgūšanu, bez izdevēja rakstiskas atļaujas.

Sanctuary Press Ltd
Šeltonas iela 71–75
Koventgārdens
Londona WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
pasts: info@sanctuarypress.com

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

FAŠISTU BALSSES - PIRMAIS SĒJUMS

Šajā izdevumā ir iekļautas esejas, kuru autori ir:

Džons Bekets

Džeimss Drennans,

Nora Elams,

ģenerālis Franko,

ģenerālmajors Dž. F. C. Fullers, Džozefs

Gebelss, Dž. K.

Heidons, Makss

Hangers,
Džorians

Dženkss, Viljams

Džoiss, Dr. Roberts

Lejs, Frānsiss Makvojs,

sers Osvalds Moslijs, Ezra
Paunds,

Vidkuns Kvislings,

Alfrēds Rozenbergs,
Artūrs Rīda, Anna

Sīliga-Tomana, Klods Satons,
Aleksandrs

Reivens, Tomsons A. Jusufs Ali

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Satura rādītājs

Fašistu balsis

Fašisma filozofija (sers Osvalds Moslijs) Vācija un viņas sievietes

(Anne Zīliga-Tomana) Kas ir sociālisms? (Vācija un viņas sievietes) Jozefs

Gebelss (Anne Seelig-Thomann) Pasaules filozofija un

ārpolitika (Alfrēds Rozenbergs) Fašisms, sievietes un demokrātija (Nora Elama)

Dārgakmeņi (Precious Acres) Jorians Jenkss (Joan Morgan) Hitlera

Berhtesgādene (Hitler's Berchtesgaden)

Jaunās Vācijas idille (Precious Acres) Ziemeļvalstu pasaules federācija (Nordic World

Federation) Vidkuns Kvislings (Vidkun Quisling) Fašisma

interpretācija (An Interpretation Of Fashism) Klods Satons (Claud

Sutton) Karš Spānijā (The War In Spain) Ģenerālmajors Dž. F. K. Fulers

(General Franko's Speech towards

An Economic Ortology) Ezra Paunds (Ezra Paund) Lejupslīdes cēloņi

(Caesons of the Slum) A. Revenss (Thomson) Revolution

Betrayed (Revolution Betrayed) Ezra Paunds

(Marxism, the Doctrine of Decay) Frānsiss Makevojs (Marxism, the

Doctrine of Decay) Ienaidnieks ir liberālisms (The Enemy

Is Liberalism) Dž. K. Heidons (Thomas Carlyle - National Socialist) Viljams

Džoiss (William Joyce) Viljams Moriss - National Socialist (William Morris -

National Socialist) Artūrs Rīds (Arthur Reade) Ebreju mīts (The Ebree Myth) “Scepticus” (Skepticus)

Musulmaņu pasaule un Palestīna (A. Jusufs Ali) Fašisms un dialektika (A.

Raven Thomson) Zemes atņemtie (The Disinherited of the Soil) Frānsiss

Makevojs (Francis Mcevoy) Korporatīvā ekonomika (A. Raven Thomson)

Nacistu kustība perspektīvā (National Movement in Perspective)

Džeimss Drennans (James Drennan) Sociāldemokrātija sabrukumā (Sociāldemography

in Decay) Džons Bekets (John Becket) Fašisms un karš (Fašism and

War) Ģenerālmajors Dž. F. C. Fullers (General Major J. C. Fuler) Uz priekšu

fašismā (Forward In Fascism) Osvalds Moslijs (Oswald

Mosley) Spēks caur prieku (Spēks caur prieku) Dr. Roberts Lejs

(Dr. Robert Ley) Vācu ziemas palīdzības darbs (The German Winger) Makss Hangers (Max Hunger)

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Sera Osvalda Moslija "Fašisma filozofija"

Tā ir sera Osvalda Moslija lekcija Angļu valodas runātāju savienībā trešdien, 1933. gada 22. martā.

Jūsu pretinieki apgalvo, ka fašismam nav vēsturiska pamata vai filozofijas, un mans uzdevums šopēcpusdien ir ieteikt, ka fašismam ir dziļas saknes vēsturē un to ir uzturējuši daži no spekulatīvā prāta izcilākajiem lidojumiem. Es, protams, apzinos, ka ikdienas preses slejās mūsu aktivitātēm nav daudz filozofijas, un, kad jūs lasījāt, ka man būs jālasa lekcija par "Fašisma filozofiju", daudzi no jums droši vien jautāja: "Kāds šim gangsterim sakars ar filozofiju?" Tomēr es ceru, ka jūs noticēsiet, ka šie lielie sabiedrības prāta spoguļi ne vienmēr sniedz ļoti precīzu atspoguļojumu, un, lai gan jūs lasāt tikai par mūsu progresa aizraujošākajiem brīžiem, tomēr ir arī citi brīži, kuriem ir zināms domu dziļums un konstruktīva koncepcija. Līdz šim zināmā mērā ir taisnība, ka fašistiskā filozofija nav ieguvusi ļoti konkrētu un noteiktu formu, taču jums jāatceras, ka fašistiskā ticība pastāv tikai nedaudz vairāk kā desmit gadus: tā ir pēdējās desmitgades izaugsme. Tomēr tās filozofiskais pamats jau ir kaut kādā veidā formulējams, un tas ir noticis daudz īsākā laikā nekā atbilstoša attīstība jebkurā citā lielā politiskajā ticībā vēsturē. Tāpat kā pati fašistiskā kustība vairākās lielās valstīs ir progresējusi pie varas fenomenālā ātrumā, tā arī fašistiskā ticība un filozofija kā pastāvīgs jēdziens, dzīves attieksme ir attīstījusies daudz straujāk nekā vecāko ticību filozofijas. Piemēram, liberālisms: starp tādu vīru kā Voltērs un Ruso rakstiem un liberālās ticības apliecības galīgo veidošanos angļu valstsvīru rokās astoņpadsmitā gadsimta beigās un deviņpadsmitā gadsimta sākumā pagāja ļoti ilgs laika posms.

Patiesībā šīs lielās politiskās kustības un psiholoģiskie satricinājumi tikai ļoti lēni kristalizējās noteiktā domāšanas sistēmā, kā arī rīcības sistēmā; un fašistu gadījumā, iespējams, diezgan drīz pēc desmit gadiem var sagaidīt, ka tā būs ieguvusi konkrētu, kristalizētu formu. Tomēr es uzskatu, ka fašistisko filozofiju var izteikt saprotamos terminos, un, lai gan tā sniedz pilnīgi jaunu ieguldījumu šī laikmeta domāšanā, tomēr var pierādīt, ka gan tās izcelsme, gan vēsturiskais atbalsts ir cēlies no pagātnes iedibinātās domāšanas.

Pirmkārt, es uzskatu, ka lielākā daļa darbības filozofiju ir atvasinātas no iepriekšējā perioda kultūras konfliktu sintēzes. Tur, kur kultūras, domāšanas, abstraktas spekulācijas laikmetā jūs atrodat divas lielas kultūras asā pretstatā, nākamajā darbības laikmetā jūs parasti atrodat zināmu sintēzi praksē starp šīm divām asajām pretstatēm, kas noved pie praktiskas darbības ticības. Šī koncepcija jums var šķist zināmā mērā atsauce uz Špenglera pieeju; un ir pilnīgi taisnība, ka lielais vācu filozofs, iespējams, ir paveicis vairāk nekā jebkurš cits, lai gleznotu plašā fašistiskās domas fonā. Bet tas ir ļoti plašs fons. Tas ir lielisks pasaules vēstures fons, no kura izriet fašistiska ideja.

Ne daudz vairāk. Un, iespējams, viņu no tuvākas nonākšanas pie šī temata attur iedzimtais pesimisms, kas, savukārt, es pazemīgi gribētu teikt, izriet no viņa pilnīgās mūsdienu zinātnes un mehāniskās attīstības nezināšanas.

Ja lūkosities caur Špenglera brillēm, jūs neizbēgami nonāksit pie secinājuma ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

galējs pesimisms, jo tie aizēno faktoru, kas pirmo reizi cilvēkam dod iespēju pilnībā izskaust nabadzības problēmu. Un es uzskatu, ka tieši mūsu vācu filozofa šī milzīgā jaunā faktora neizpratne noved viņu pie viņa pesimistiskā secinājuma. Tomēr tas nekādā veidā nemazina viņa milzīgo ieguldījumu pasaules domāšanā.

Jūs pareizi secināsiet, ka mans ieteikums par šķietami antitētisku kultūru apvienošanos, kas nākamajā darbības laikmetā noved pie tā laika filozofiskā bērna radīšanas, kurš izpaužas darbībā, zināmā mērā ir atvasināts no Špenglera domāšanas. Taču es domāju, ka varu jums parādīt, kā šī tēze praksē darbojas fašistu gadījumā. Es jums teiktu, ka pagājušajā gadsimtā galvenā intelektuālā cīņa radās Nīčes domāšanas milzīgās ietekmes uz divtūkstoš gadu kristīgo civilizāciju dēļ. Šī ietekme tika apzināta tikai ļoti lēni. Tās pilnās sekas atklājas tikai šodien. Bet, lai kur jūs ietu mūsdienu domāšanā, jūs atradīsiet šīs kolosālās cīņas par cilvēka prāta un gara kontroli rezultātus. Bija reliģija, kas, ciktāl tas attiecās uz Rietumiem, daudzus gadsimtus bija plaši dominējusi cilvēku domāšanā. Un pēkšņi pirmo reizi šī reliģija un šī doma tika efektīvi apstrīdēta, un tās pamati, vismaz pagaidām, tika satricināti. Tā tika nosodīta ar niknu enerģiju un ar ārkārtēju ģēniju – fundamentāli nosodīta.

Kā jūs vēlāk redzēsiet, es pats neciešu argumentus pret kristietību, jo es jums parādīšu, kā, manuprāt, Nīčes un kristīgās doktrīnas spēj sintezēt. Taču šajā brīdī man ir jāizpēta būtiskās atšķirības starp šīm divām ticības apliecībām un jāredz, kur šīs atšķirības ir uzkrājušās un kur rodas līdzības.

Kā jūs zināt, Nīče apstrīdēja visus kristīgās domas pamatus. Viņš būtībā teica: "Šī ir vergu un vājo reliģija. Tā ir to cilvēku ticība, kuri bēg no dzīves, kuri nevēlas stāties pretī realitātei, kuri meklē pestīšanu kādā sapņainā aizsaulē — pestīšanu, kuru viņiem nav ne vitalitātes, ne vīrišķības, lai satvertu sev šeit, uz zemes. Tā rodas no vājuma un padošanās gara." Viņš to nosodīja ar lielisku frāzi, ja pareizi atceros, kā "reliģiju, kas bija savaldzinājusi un novājinājusi cilvēci".

Un šīs ticības vietā viņš radīja supercilvēka priekšstatu – cilvēka, kurš saskaras ar grūtībām, briesmām, virzās uz priekšu caur materiālām lietām un vides grūtībām, lai sasniegtu, uzvarētu un radītu šeit, uz zemes, savu pasauli. Tas bija izaicinājums visam pamatam, ne tikai domāšanai, bet arī dzīvei. Un tas satricināja pasaules domāšanu līdz pamatiem. Tiem, kas tolaik nopietni nodarbojās ar šo strīdu, noteikti šķita, ka vienai vai otrai no šīm ticības apliecībām ir jāuzvar, bet vienai vai otrai ir jāmirst; ka jebkāda šo pretrunīgo doktrīnu kombinācija, jebkāda sintēze ir pilnībā neiespējama.

Es uzskatu, kā tas tik bieži notiek ikdienas dzīvē, ka ticības apliecības, kas šķiet tik atšķirīgas, patiesībā ir zināmā mērā samierināmas, ja tās rūpīgāk izpēta, un pat zināmā mērā var panākt zināmu sintēzi; un es domāju, ka varu jums parādīt, ka patiesībā mūsdienu fašisma doktrīnā jūs atrodat pilnīgu abu ticības apliecību lielo īpašību apvienojumu. No vienas puses, fašismā, kas ņemts no kristietības, tieši no kristīgās koncepcijas, jūs atrodat milzīgu kalpošanas, sevis noliegšanas, sevis upurēšanas vīziju citu labā, pasaules labā, savas valsts labā; nevis indivīda iznīcināšanu, bet gan indivīda saplūšanu ar kaut ko daudz lielāku par sevi pašu; un jums ir šī fašisma pamatdoktrīna – kalpošana, sevis padošanās – tam, ko fašists uzskata par vislielāko lietu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

un vislielākais impulss pasaulē. No otras puses, no Nīčes domām jūs atrodat vīrišķību, izaicinājumu visam esošajam, kas kavē cilvēces virzību, pilnīgu padošanās doktrīnas noliegšanu; stingru spēju cīnīties ar visiem šķēršļiem un tos pārvarēt. Patiesībā jūs esat radījuši doktrīnu par enerģiskiem un pašpalīdzības cilvēkiem, kas ir vēl viena izcila fašisma iezīme.

Tāpēc mēs atrodam — es domāju, ka varu apgalvot — zināmu šo divu lielo doktrīnu apvienojumu, kas izpaužas mūsdienu fašisma praktiskajā kredo. Un tas patiesībā izpaužas visā mūsu attieksmē pret dzīvi. Mēs to varam reducēt līdz vissīkākajām vispārējās eksistences detaļām. No visplašākā un abstraktākā priekšstata mēs varam nonākt līdz vissīkākajām ikdienas dzīves lietām.
Mēs pieprasām no visiem mūsu ļaudīm vispārēju sabiedriskā dienesta koncepciju, bet mēs arī pretī atzīstam to un uzskatām, ka saskaņā ar fašistisko koncepciju valstij būtu jāatzīst absolūta brīvība. Savā sabiedriskajā dzīvē cilvēkam ir jāuzvedas kā piemērotam valsts loceklim, katrā savā darbībā viņam jāatbilst tautas labklājībai. No otras puses, viņš no valsts pretī saņem pilnīgu brīvību dzīvot un attīstīties kā indivīdam. Un mūsu morālē — un es domāju, ka, iespējams, varu apgalvot, ka tā ir vienīgā publiskā morāle, kurā privātā prakse pilnībā sakrīt ar publisku protestu — mūsu morālē jebkura morāla jautājuma vienīgais kritērijs ir tas, vai tas kaut kādā veidā kavē vai iznīcina indivīda spēju kalpot valstij. Viņam ir jāatbild uz jautājumiem: "Vai šī rīcība kaitē tautai? Vai tā kaitē citiem tautas locekļiem? Vai tā kaitē manai paša spējai kalpot tautai?" Un, ja atbilde uz visiem šiem jautājumiem ir skaidra, indivīdam ir absolūta brīvība rīkoties, kā viņš vēlas; un tas piešķir indivīdam vislielāko brīvības pakāpi valsts ietvaros, kādu jebkura valsts sistēma vai jebkura reliģiska vara jebkad ir piešķīrusi indivīdam.

Vistuvākā pieeja šim morālajam pārbaudījumam, iespējams, bija grieķu civilizācijas pieeja, kuras organizācijas ziņā, protams, bija tāda valsts koncepcija, kas nebija daudz sliktāka par mūsdienu fašistisko koncepciju.

Šāda attieksme, šis filozofiskais fons uzspiež fašistam noteiktus, ļoti skaidrus sociālās uzvedības noteikumus, kas ir detalizēts izaicinājums esošajai lietu kārtībai, lai gan mēs neiedziļināsimies šajās detaļās, izņemot to, ka parādīsim, ka šos plašos principus var reducēt līdz detaļām. Piemēram, mēs uzskatām par smieklīgu sistēmu, kurā cilvēkam var tikt piemērots naudas sods, ja viņš pat riskē nodarīt sev pāri, iedzerot pēc atļautā laika, bet kurš savā publiskajā statusā kā lielāka vai mazāka publiska persona var pilnīgi nesodīti veikt darbības, kas var apdraudēt visu valsts struktūru. Ja viņš riskē nodarīt sev kaut mazāko kaitējumu, viss likuma spēks tiek mobilizēts pret viņu; tomēr savā publiskajā statusā viņš var apdraudēt visu tautas dzīvību: viņš var apdraudēt pašus valsts pīlārus.

Fašisma princips ir privātā brīvība un sabiedriskais dienests. Tas mums sabiedriskajā dzīvē un attieksmē pret citiem cilvēkiem uzliek zināmu disciplīnu un zināmu ierobežojumu; bet tikai mūsu sabiedriskajā dzīvē; un es patiešām ļoti stingri apgalvotu, ka vienīgais veids, kā panākt privāto brīvību, bija sabiedriska organizācija, kas ieviesa zināmu kārtību mūsdienu pasaulē valdošajā ekonomiskajā haosā, un ka šādu sabiedrisku organizāciju var nodrošināt tikai ar fašismam raksturīgajām varas un disciplīnas metodēm.

Atgriežoties pie filozofiskās puses, mēs tomēr atklājam, ka fašistam viņa filozofija dabiski uzspieda noteiktu dzīves disciplīnu, sakārtotu atlētismu, kā es to sauktu, un uzticēšanās sajūtu vadībai, ticību autoritātei, kas citām kustībām ir sveša. Un šeit mēs uzreiz nonākam sadursmē ar sociālisma un liberālisma pamatprincipiem.

Sociālisms, protams, krasi atšķiras no liberālisma savā ekonomiskās organizācijas koncepcijā; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

taču filozofijā, manuprāt, ir maz sociālistu vai liberāļu, kas nepiekristu, ka viņiem patiešām ir kopīga izcelsme, ja atgriežamies pietiekami tālu Voltēra-Ruso dzīves uztverē; un galvenokārt pēdējā. Tagad drīkstu ieteikt jums fundamentālo atšķirību, kas šeit rodas starp liberālismu un sociālismu, no vienas puses, un fašismu, no otras puses? Mūsuprāt, Ruso vai nu pieļāva lielu kļūdu, vai arī tika ļoti pārprasts. Ruso teica vienlīdzība. Mēs atbildam: ja jūs domājat iespēju vienlīdzību, jā; ja jūs domājat cilvēku vienlīdzību, nē. Tas ir absurds. Es personīgi uzskatu, ka, ja viņu pareizi izprot, Ruso domāja iespēju vienlīdzību, ka Ruso galvenais uzbrukums bija vērsts — un pamatoti vērsts — pret dekadento sistēmu, kurā viņš dzīvoja. Viņš būtībā teica: "Ir absurdi, ka šī dīkā, dekadentiskā Francijas muižniecība" (kāda tā tolaik neapšaubāmi bija) "pieprasa sev privilēģijas, kas žņaudz nācijas dzīvību. Iespēju vienlīdzība ir fundamentāla lieta. Lai valda tie, kas ir piemēroti valdīt. Lai neviens nevalda tāpēc, ka viņa vectēvs pierādīja sevi kā piemērotu valdīt." Tā bija sacelšanās pret privilēģijām, apgalvojums, ka talantīgam un spējīgam cilvēkam jāvada lielas nācijas lietas. Taču šo doktrīnu viņa vēlākie mācekļi pārņēma kā cilvēku vienlīdzības nozīmi, ka visi cilvēki ir vienlīdzīgi.

No šīs konstrukcijas, kā mēs to redzam, izriet visa maldība. Tā ir acīmredzama un skaidra absurda. Viens cilvēks prāta un fiziskā ziņā ārkārtīgi atšķiras no otra. Tas nav jautājums, kā sociālisti bieži saka, par morālu vai garīgu vienlīdzību. Tā ir pavisam cita lieta. Morāli un garīgi cilvēks, kurš slauka liela uzņēmuma grīdu, var būt ievērojami pārāks par šī uzņēmuma vadītāju. Bet jautājums ir, kurš cilvēks ir piemērots kādam darbam. Kāda ir pareizā funkcija, kas viņam jāveic? Daži cilvēki ir labi vienā lietā, bet citi - citā.
Protams, mēs pilnībā izslēdzam sociālās šķiras koncepciju no fašisma, jo tā balstās uz iedzimtības nejaušību; taču mēs sakām, ka daži cilvēki pēc dabas ir piemēroti noteiktām lietām, bet citi nav. Un, tiklīdz jūs pieņemat šo domāšanas pamatu, jūs apstrīdat visu demokrātijas koncepciju.

Jūs apstrīdat uzskatu, ka katru pasaules jautājumu, lai cik sarežģīts tas būtu, var atrisināt jebkurš, lai cik nepieredzējis tas būtu; un, raugoties no šīs gaismas, ir absurdi, ka tehniķi valdībā vai jebkurā citā jomā var apmācīt cilvēki, kuri uz šo tēmu skatās apmēram piecas minūtes gadā. Ja es ieietu mašīnbūves darbnīcā, vērotu inženieri, kas veic savu darbu, un tad sāktu viņam stāstīt, kā to darīt, viņš man teiktu — un pamatoti —, ka esmu iedomīgs ēzelis. Līdzīgi, ka no cilvēka, kurš nemaz nav pētījis valsts problēmas, varētu sagaidīt, ka viņš noliks savu alus kausu uz letes, aizies uz vēlēšanu iecirkni un sniegs detalizētus norādījumus par to, kā viņa valsts tiks pārvaldīta nākamo četru gadu laikā, mums šķiet absurds priekšstats. "Visi cilvēki ir vienlīdzīgi, un visi cilvēki ir vienlīdz kvalificēti paust viedokli par jebkuru tēmu, ja vien tā ir tik sarežģīta tēma kā valsts pārvaldība": tādu interpretāciju sociāldemokrāti sniedz Ruso rakstiem, un šis uzskats acīmredzami ir absurds. Tomēr tā ir visas demokrātiskās sistēmas filozofiskā pamatne. Tāpēc mēs apstrīdam šo pamatkoncepciju, ka visi cilvēki ir vienlīdzīgi lemt par visām problēmām. Mēs pieņemam un padarām par savu iespēju vienlīdzību un iebilstam — un mums ir jāiebilst — pret priviliģētās iedzimtības koncepciju.

Kad cilvēks ir pierādījis sevi, viņš var sasniegt augstākos amatus valstī, un visai mūsu izglītības sistēmai ir jābūt veidotai tā. Taču viņš nebūs virsotnē tikai tāpēc, ka tur bija viņa tēvs vai vectēvs pirms viņa. Un tā, no vienas puses, mēs apstrīdam labējo privilēģijas, un, no otras puses, mēs apstrīdam kreiso absurdo doktrīnu, ka visi cilvēki pēc dabas dāvanas ir vienlīdzīgi. Tagad jūs varat teikt, un varbūt teikt ar zināmu patiesību, ka...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

šīs doktrīnas jau ir dzirdētas iepriekš, ka tas bija bonapartisma pamats vai, vēl tālāk atgriežoties pie tā izcelsmes, bija cēzarisma pamats.

Protams, ir taisnība, ka fašismam ir vēsturiskas attiecības ar cēzarismu, taču mūsdienu pasaule dziļi atšķiras no senās pasaules formām un apstākļiem. Mūsdienu organizācija ir pārāk plaša un pārāk sarežģīta, lai balstītos tikai uz jebkuru indivīdu, lai cik apdāvināts tas būtu. Mūsdienu cēzarisms, tāpat kā viss modernais, ir kolektīvs. Tikai indivīda gribu un talantu aizstāj disciplinēto tūkstošu griba un spējas, kas veido fašistisko kustību. Katrs melnkrekls ir kolektīva cēzarisma individuāla šūna. Uzticīgu masu organizētā griba, kas pakļauta brīvprātīgai disciplīnai un iedvesmota no kaislīga nacionālās izdzīvošanas ideāla, aizstāj individuālā supercilvēka varasgribu un augstāku kārtību. Tomēr šis kolektīvais cēzarisms, bruņots ar mūsdienu zinātnes ieročiem, atrodas tādās pašās vēsturiskās attiecībās kā senais cēzarisms pret reakciju, no vienas puses, un anarhiju, no otras puses. Cēzarisms nostājās pret spartakismu, no vienas puses, un Patrīcijas senātu, no otras puses. Šī nostāja ir tikpat sena kā pēdējo divu tūkstošu gadu vēsture. Taču tajos laikos viņiem trūka konstruktīvu sasniegumu iespēju, kādas ir mūsdienās, un vienīgā mācība, ko mēs varam gūt no šīs doktrīnas iepriekšējiem pierādījumiem, ir vienkārši šāda: ikreiz, kad pasaule Spartaka ietekmē nonāca pilnīgā sabrukumā un haosā, tieši Špenglers to sauca par "lielajiem faktu vīriem", kas izrāva pasauli no radušās haosa un ļoti bieži deva cilvēcei gadsimtiem ilgu mieru un kārtību jaunā sistēmā un jaunā stabilitātē. Un to darīja, un to ir darījušas mūsdienu fašistiskās kustības, "atzīstot noteiktus politikas un filozofijas fundamentālus faktus". Atkal mums ir divu šķietami pretrunīgu doktrīnu apvienojums. Mūs bieži apsūdz par to, ka mēs ņemam kaut ko no labajiem un kaut ko no kreisajiem. Nu, ir ļoti saprātīgi aizņemties no citām ticībām; atmest slikto un paturēt labo; un, tiklīdz jūs attālināties no vecā parlamentārā domāšanas veida, jūs, protams, redzat jebkura šāda rīcības gudrību. Un fašisms, protams, ņem kaut ko no labajiem un kaut ko no kreisajiem, un tam pievieno jaunus faktus, lai atbilstu mūsdienu laikmetam.

Šajā jaunajā fašisma sintēzē, kas tuvojas mūsu tiešajai situācijai, mēs atklājam, ka mēs ņemam lielo stabilitātes principu, ko atbalsta autoritāte, kārtība, disciplīna, kas ir bijis labējo atribūts, un mēs to savienojam ar progresa, dinamisko pārmaiņu principu, ko mēs pārņemam no kreisajiem. Konservatīvisms – ja to saucam vārdā, ar kuru tas ir pazīstams šajā valstī – tic stabilitātei un atbalsta to ar savu ticību kārtībai; bet tas, kur konservatīvisms mūsdienu pasaulē vienmēr ir cietis neveiksmi, ir tā nespēja aptvert, ka stabilitāti var sasniegt tikai ar progresu: ka pastāvīga pretošanās pārmaiņām izraisa revolucionāru situāciju, no kuras konservatīvisms visvairāk baidās. No otras puses, kreisie, pateicoties savam Ruso kompleksam, vienmēr nav spējuši saprast, ka vienīgais veids, kā panākt progresu, ir pieņemt izpildvaras instrumentus, ar kuriem vien ir iespējamas pārmaiņas.

Tāpēc mēs esam nonākuši pie šāda secinājuma: stabilitāti var panākt tikai tad, ja esat gatavi veikt sakārtotas pārmaiņas, jo, lai saglabātu stabilitāti, jums jāpielāgojas jaunā laikmeta jaunajiem faktiem. No otras puses, progresu, ko vēlas kreisie, var panākt tikai tad, ja pieņemat progresa izpildinstrumentus, proti, autoritāti, disciplīnu un lojalitāti, kas vienmēr ir uzskatīti par piederīgiem tikai labējiem. Apvienojot šos divus principus, mēs panākam fašistiskās ticības un fašistiskās organizācijas pamatu.

Jūs atkal teiksiet: “Tas atkal ir cēzarisms vai bonapartisms. Tas vairs nav tikai individuālas vadības jautājums. Mehānisms, ar kuru mēs darām, ir pārāk liels, lai to varētu vadīt viens pats. Tā ir kļuvusi par kolektīvu cēzarismu —

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

...organizētas un disciplinētas masas vadība, ko brīvprātīgā disciplīnā vieno nacionālās un pasaules atdzimšanas ideāli, kas to kaislīgi iedvesmo. Taču pamatprincipi paliek nemainīgi; un tāpēc, lai gan jūsu fašistiskā kustība var pildīt to pašu mērķi, ko cēzarisms ir pildījis iepriekš, var ieviest kārtību haosā, ko izraisījis konflikts starp Spartaku un reakciju, var uz dažiem gadiem vai dažiem gadsimtiem dot pasaulei lielu mieru, tā tomēr sevī nes savu sabrukumu un patiesībā nesasniedz to, ko mēs uzskatām par nepieciešamu."

Es uzskatu, ka atbilde uz šo gadījumu, kas ir vienīgais patiesi pamatotais gadījums, ir tāda, ka vienmēr iepriekš trūka mūsdienu zinātnes faktora. Tagad jums ir pilnīgi jauns faktors. Ja jūs varat ieviest savā valdības sistēmā jaunu efektivitāti, un visi atzīst, ka šādas kustības, nonākot pie varas, ir vismaz efektīvas: ja jūs varat kaut vai uz dažiem gadiem iecelt valdībā izpildvaru un efektivitāti, kas paveic lietas, jūs varat atbrīvot — un jūs atbrīvosiet — ieslodzīto zinātnes ģēniju, lai tas veiktu uzdevumu, kas tam jāveic mūsdienu pasaulē. Lai cik atšķirīgi būtu mūsu uzskati par valsts un ekonomikas uzbūvi, es domāju, ka mums visiem jāpiekrīt, ka ar saprātīgu pasaules organizāciju, ar mūsdienu zinātnes un rūpniecības spēku būtu iespējams reizi par visām reizēm atrisināt nabadzības problēmu un reizi par visām reizēm izskaust nabadzību un sliktākās slimību un ciešanu pazīmes pasaulē.

Tāpēc, ja ir iespējams izveidot efektīvu valdības formu, jums šādai sistēmai pirmo reizi vēsturē ir pieejams instruments, ar kuru zemes seju varētu mainīt uz visiem laikiem. Kad būs paveikts būtiskais, kad mūsdienu zinātne un tehnika būs atbrīvota un būs izpildījusi savu uzdevumu, kad būsiet mainījuši savu politisko un filozofisko sistēmu no pārejošas un politiskas uz pastāvīgu un tehnisku pamatu, vairs nebūs vajadzības pēc politikas un strīdiem, kas mūsdienās novērš uzmanību no pasaules. Nabadzības problēma tiks atrisināta, galvenās problēmas tiks novērstas, cik vien iespējams, un kā visi zina, ja mūsdienu zinātne tiks pienācīgi mobilizēta. Tad cilvēce tiks atbrīvota lietām dzīvē, kas patiešām ir svarīgas.

Tāpēc, lai gan varbūt ir taisnība, ka dažas no šīm parādībām vēstures mūžīgajās atkārtojumos ir redzētas pasaulē jau iepriekš un ir bijušas ļoti noderīgas cilvēcei, tomēr nekad agrāk lielajām izpildvaras kustībām nav bijusi iespēja pabeigt savu uzdevumu, ko tām tagad uztic mūsdienu zinātne un izgudrojumi.

Lielas pasaules krīzes brīdī, krīzes, kas galu galā neizbēgami padziļināsies, no vēsturiska fona, kas padara tās rašanos neizbēgamu, rodas kustība, kas nes sev līdzi noteiktas tradicionālas īpašības, kas iegūtas no ļoti krāšņas pagātnes, bet saskaras ar šodienas faktiem, bruņojoties ar instrumentiem, ko cilvēcei jebkad ir devis tikai šis laikmets. Ar šo jauno un brīnišķīgo instrumentu un notikumu sakritību var pārvarēt šī laikmeta problēmas, un nākotni var nodrošināt progresīvā stabilitātē. Iespējams, ka šis ir pēdējais lielais nemirstīgās, mūžīgi atkārtotās Cēzara kustības pasaules vilnis; bet ar zinātnes palīdzību un mūsdienu prāta iedvesmu šis vilnis aiznesīs cilvēci uz tālāko krastu.

Tad beidzot "ķeizarisms", cilvēka gara varenākā izpausme, kas tiecas pēc ilgstošiem sasniegumiem, būs izpildījusi savu pasaules misiju, izpirkusi savu upuri gadsimtu cīņā un piepildījusi savu vēsturisko likteni. Cilvēcei, kas atbrīvota no nabadzības un daudzām slimību šausmām un ciešanām, lai baudītu pasauli, kas atdzimusi, pateicoties zinātnei, joprojām būs nepieciešama fašistiska kustība, kas pārveidota jaunas un cēlākas cilvēces kārtības mērķim; bet jums vairs nebūs vajadzīgi dīvaini un satraucoši cilvēki ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

kas cīņas un briesmu dienās, tumsas un darba naktīs ir kaldinājuši tērauda instrumentu, ar kuru pasaule sasniegs augstākas lietas.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Vācija un viņas sievietes, autore Anna Zēliga-Tomane

Pēdējās vizītes laikā Anglijā daudzas angļu sievietes man jautāja par sieviešu stāvokli Trešajā reihā. Spriežot pēc dzirdētajiem stāstiem, viņas, šķiet, domāja, ka mēs esam tikai vergi. Patiesībā viņas to teica atklāti un piebilda, ka no visas sirds mūs žēlo. Es gribētu jums pastāstīt, ko mēs, vācu sievietes, jūtam par Jauno reihu, un es sākšu ar sievām un mātēm.

No vēstures mēs visi zinām, ka katrai revolūcijai seko jaunas konstitucionālas formas, un sacelšanās dēļ, kas ir radījusi šīs jaunās formas, mēs parasti novērojam fundamentālas pārmaiņas arī tautas sabiedriskajā dzīvē. Jaunā sistēma Vācijā, "nacionālsociālisms", bija gaidītas pārmaiņas miljoniem ģimeņu, kuras bija smagi cietušas no kara sekām, kas bija padarījis dzīvi par apgrūtinājumu daudzām mātēm un viņu bērniem.

Ādolfa Hitlera uzdevums bija viņiem palīdzēt un izbeigt postošo ideju, ka "labāk vispār neradīt bērnus".

Mēs nedrīkstam aizmirst, ka savtīgums bija vecās sistēmas pamatā, pirms fīrers ieradās celt jauno reihu. Tieši viņš lika vācu sievietēm no jauna noticēt, ka ģimene ir valsts būtiska vienība un ka tajā māte, audzinot veselīgus bērnus, ir dzīvs nacionālās izdzīvošanas simbols. Mātes un sievietes loma atguva savu veco nozīmi un slavu.

PAKALPOJUMI MĀTĒM

1934. gadā Nacionālsociālistiskā sieviešu līga pirmo reizi sanāca kopā nopietnam sadarbības darbam un nodibināja Reiha Māšu dienestu. Šo dienestu pārvalda visas līgas filiāles, un tas sastāv no īpašiem apmācības kursiem, kas ir pieejami visām sievietēm, precētām vai neprecētām, jaunām vai vecām. Kopš 1934. gada ne mazāk kā 600 000 vācu sieviešu ir apmeklējušas šos kursus un ir apguvušas mājsaimniecības pārvaldīšanu, ēdienu gatavošanu un šūšanu, kā arī higiēnas un aprūpes elementus. Turklāt, tā kā mēs, vācieši, piederam tautai bez kolonijām, mums ir jābūt uzmanīgām ar visu veidu izejvielām, un šajos kursos sievietes iemācās, kā šķietami bezjēdzīgas lietas pārvērst lietderīgā mērķī. Parasti katrs kurss ilgst desmit vakarus, kopā divdesmit četras stundas.

Šāda kursa izmaksas laukos svārstās no divām līdz trim markām līdz trim līdz piecām markām pilsētā. No tiem, kas to var atļauties, tiek sagaidīts, ka viņi maksās pilnu summu, bet Darba frontes sieviešu sekcija un Nacionālsociālistiskā labklājības organizācija tām, kas nevar atļauties šos maksājumus, piešķir papildu summas. Ļoti bieži visu summu meitenei, kura drīzumā aiziet pensijā, lai apprecētos, apmaksā darba devējs. Vācijā ir vairāki simti šādu Māšu skolu, kas pastāvīgi darbojas un rod aicinājumu tūkstošiem brīvprātīgo darbinieku kā aizbildņiem, sabiedriskās labklājības skolotājiem, jaunatnes līderiem utt.

Tieši šāds darbs dod katrai vācu sievietei iespēju aktīvi piedalīties nacionālsociālistiskās valsts dzīvē, jo katra sieviete apzinās, ka viņai ir jāuzņemas sava loma līdzās vīriešiem, kuriem ir tāda pati atbildība par mūsu tautas nākotni.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

STRĀDĀJOŠĀ SIEVIETE

Nekas citās valstīs nav apspriests vairāk kā profesionālo un strādājošo sieviešu stāvoklis Trešajā reihā. Nacionālsociālisma pretinieki ir uzstājuši, ka no brīža, kad Ādolfs Hitlers nāca pie varas, visas strādājošās sievietes tiks piespiedu kārtā atbrīvotas no savām profesijām un aizstātas ar vīriešiem. Patiesībā nekas nevarētu būt pretrunā ar patiesību, jo visas aktīvās sievietes rūpniecībā un profesijās ir organizētas Darba frontē, un tās sievietes, kuras iepriekš nebija nodarbinātas, bet vēlējās palīdzēt Jaunā reiha veidošanā, brīvprātīgi iestājās Sieviešu līgā Frau Šolcas-Klinkas vadībā. Šajās divās organizācijās mēs atrodam mājsaimnieces, skolotājas, medmāsas, vecmātes, mākslinieces, ārstes un visas sievietes ar universitātes kvalifikāciju.

Tā kā nacionālsociālisma ideāls ir saglabāt ģimeni kā valsts būtisko vienību, ir taisnība, ka Darba fronte ir panākusi sieviešu atlaišanu no rūpnīcu darba, kas nav piemērots sievietes ķermenim, aizstājot viņas ar bezdarbniekiem vīriešiem. Tomēr šīm sievietēm ir atrasts piemērotāks darbs citur.

Vācu sievietes joprojām ir nodarbinātas visās ar apģērbu saistītajās nozarēs, un miljoniem sieviešu ir skolotājas, medmāsas un mājsaimnieces kalpones, savukārt ir daudz sieviešu ārstu, sieviešu kā arhitektes, uz skatuves un filmās ne tikai kā aktrises, bet arī kā izcilas producentes, piemēram, slavenā Lēnija Rīfenštāle, kura ir atbildīga par visu fotografēšanu svarīgās partijas sanāksmēs un Olimpiskajās spēlēs. Arī miljoniem sieviešu ir nodarbinātas vispārējā rūpniecībā, veidojot īpašu, kā jau teicu, Darba frontes nodaļu. Noteikti nevar apgalvot, ka vācu sievietes ir iespiestas mājās.

SADZĪVES PAKALPOJUMI

Pat tām, kuras kā mājsaimnieces vai kalpones ir īpaši ierobežotas mājsaimniecības sfērā, ir pievērsta īpaša uzmanība. Kad pie varas nāca Ādolfs Hitlers, Sieviešu līgai tika uzdots īpašs uzdevums pārvarēt vispārējos aizspriedumus, ka mājsaimniecības darbi ir tikai zemāko slāņu nodarbošanās. Tagad katrai meitenei, neatkarīgi no tā, vai viņa ir bagāta vai nabadzīga, pēc skolas beigšanas ir jānokārto stingrs eksāmens par mājsaimniecības pienākumiem, un papildus tam lielākā daļa mūsu meiteņu astoņpadsmit gadu vecumā, pirms uzsāk savu profesiju, brīvprātīgi piesakās Sieviešu darba dienestā, kas bieži vien ietver mājsaimniecības pienākumus, lai atvieglotu kādu smagi strādājošu māti.

Sievietes loma jaunajā sabiedriskajā kārtībā nav plānota, balstoties uz veco saukli "Sieviešu tiesības", bet gan saistībā ar kalpošanu, ko sieviete var sniegt visai sabiedrībai – tautai. Tā kā sievietes ietekme vienmēr ir bijusi vislielākā tautas intīmās sociālās dzīves veidošanā, mūs ne tik daudz uztrauc tas, kur mūsu kalpošana tiek sniegta, bet gan tas, kā tā tiek sniegta.

Vācu meitene

Jau skolā vācu meitene pievienojas BDM (Bund Deutscher Mädel), kas ir lielākā šāda veida organizācija pasaulē. BDM, kas ir saistīta ar Hitlera jaunatnes kustību, saņem detalizētus norādījumus par apmācību un jo īpaši veselīgas dzīves filozofijas (Weltanschauung) ieaudzināšanu no Nacionālā jaunatnes līdera Baldura fon Širaha.

Visā valstī ir uzceltas četrdesmit skolas, kuru vienīgais mērķis ir apmācīt meitenes.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

jauniešu līderi pēc šiem principiem.

Kā topošajām mātēm, ārstēm, ekonomistēm, skolotājām, juristēm utt., visām vācu meitenēm ir pienākums izmantot savas dāvanas labākajam nacionālajam mērķim, taču vispirms viņām kā pamatam ir jāiegūst stabils sociālais pamats. Kur to var labāk iegūt, ja ne vācu meiteņu organizācijas BDM biedriskumā? Pirmā nepieciešamība ir fiziskā sagatavotība, un tāpēc katrai meitenei ir sistemātiski jāattīsta savs fiziskais līmenis atbilstoši vecumam. Vienlaikus tiek sniegta apmācība pirmajā palīdzībā un māszinībās. Ir BDM nometnes, kur meitenes mācās palīdzēt laukos, un mājsaimniecības skolas, lai apmācītu bērnu aukles, dietologes un citus mājas darbus.

Kad meitenes beidz skolu, viņas tiek mudinātas pavadīt gadu "Zemes gada dienestā", veicot noderīgus darbus zemē. Šī ir paralēla organizācija "Darba dienestam" jaunajiem vīriešiem un veic noderīgu darbu, kas nekonkurē ar parastajām profesijām. Patiešām, ir atrasts darbs ar lielu ekonomisko vērtību, aizstājot slimības dēļ rīcībnespējīgas sievietes un nodrošinot viņām atbilstošu atvaļinājumu atveseļošanai. Tas ir bijis īpaši izdevīgi pārslogotās mātes gadījumā, kuras mājsaimniecības darbus ir pārņēmušas meitenes no "Darba dienesta", kamēr viņas bērni tiek aprūpēti vietējā "bērnudārzā".

Lai gan šīs gigantiskās Vācijas sieviešu organizācijas statistika vien ir pietiekami iespaidīga, patiesā vērtība slēpjas radītajos morāles standartos. Vācu meitene savā BDM un "Zemes gada dienestā" iegūst ne tikai lielu pieredzi, bet arī sociālās atbildības sajūtu, jo viņai tiek sniegtas tieši tādas pašas lekcijas un norādījumi par politiskām un ekonomiskām problēmām kā jauniešiem viņu organizācijās. Ikviens, kurš ir apmeklējis sieviešu darba nometni, ir bijis sajūsmā par spēcīgajām, labi veidotajām meitenēm, kuru acis mirdz veselībā un laimē. Daudzi mani angļu draugi man šeit ir jautājuši: "Kā tas nākas, ka visa jūsu jauniešu atmosfēra ir tik pilna ar tīrību un spēka un dzīvības starojumu?"

Kā jums tas izdevās?" Var būt tikai viena atbilde: "Ādolfa Hitlera gars"!

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Kas ir sociālisms?,
autors Džozefs Gebelss

ĻOTI pamatota mūsdienu politiskā koncepcija, neatkarīgi no tā, vai tas tiek atzīts vai nē, griežas ap visas turpmākās attīstības centrālo faktoru – sociālo problēmu.

Sociālās problēmas ir vairāk nekā tikai ikdienas jautājums. Ja tas nebūtu nekas vairāk, marksistam būtu taisnība. Proletārietis nav internacionāls aiz mīlestības pret starptautisku sajaukšanos, bet gan traģiskas atziņas dēļ, ka agrāk viņa eksistences problēmai nebija nacionāla risinājuma. Buržuāziskais egoisms un ebreju konkurence apzināti un neapzināti darbojās kopā un radīja to, kas atņem tautai pašu dzīvības gaismu un elpu – šķiru karu.

Sociālās ciešanas rada kaisli pēc Drošības. Dziļi proletariātā snauž mīlestība pret mājām, zemi un tēvzemi, kas izpaužas gan labās, gan sliktās formās, vienmēr gatava viscēlākajam upurim. Pat marksisma apstākļos proletariāts nejūt naidu pret tēvzemi, bet tikai pret šo buržuāzisko Tēvzemes perversiju – Sistēmu. Šī Sistēma patiešām radīja apstākļus, kuros nacionālisms un kapitālisms bija viens un tas pats. Cīņu pret internacionālismu nekad nevar uzvarēt ar frāzēm. Sociālās ciešanas var atrisināt tikai ar sociālu rīcību. Proletariāts turpinās domāt starptautiski, kamēr tam nebūs daļas Nācijā. Kā var mīlēt un cienīt kaut ko tādu, ko nepazīst?

Sociālā problēma ir jautājums par to, kā panākt, lai starptautiskais pilsētproletariāts no jauna apzinātos savas fundamentālās attiecības ar augsni. Cilvēks var iesakņoties tikai savā augsnē.
Viņš jūtas saistīts tikai ar to, kas ir viņa paša. Vienīgā efektīvā cīņa pret boļševismu ir kapitālisma iznīcināšana.

Tas parāda politiskā instinkta trūkumu vidussķirā, jo tā sevi identificēja ar kapitālismu, ar kuru galu galā tai bija maz sakara. Kapitālisms ir kapitāla amorāla sadale. Kapitālisms ekonomikā ir tas pats, kas demokrātija politikā: proti, varas amorāla sadale valstī. Abi faktori, kapitālisms un demokrātija – to attiecības ir kā dēls pret tēvu – ir jaunās valsts sociālās organizācijas zvērināti ienaidnieki. Līdz šim brīdim viņi bija apmierināti ar sociālās problēmas ignorēšanu un, cik vien iespējams, izvairījās no tās ar liekulīgu filantropijas sludināšanu. Tā ir liberālisma traģēdija – filantropija: buržuāziskas gļēvulības, sentimentalitātes, sadisma un baiļu konglomerāts. Viss sociālās "uzlabošanas" stāsts mūsu acu priekšā atklājas kā briesmīgs liberāļu nespējas piemērs tikt galā ar sociālo problēmu – vēl jo mazāk izprast tās dziļumu. Sociālajai problēmai nav nekāda, absolūti nekāda sakara ar sentimentalitāti un "labdarību". Tā ir nacionālās nepieciešamības problēma. Ne jau tas vien, ka daži miljoni cilvēku cieš badu, piešķir šai problēmai tās pasaules mēroga politisko nozīmi, bet gan tas, ka tā var izraisīt nācijas sabrukumu. Vienīgi tas nodrošina sociālo ideju nepārtrauktību. Sentimentalitāte un "žēlsirdība" pašas par sevi ir pilnīgi neuzticamas. Vienīgi nacionālā nepieciešamība rada fanātismu un spēcīgu ticības impulsu. Tāpēc sociālā problēma ir balstīta nākotnes politisko notikumu struktūrā un dod jaunatnei jaunus pienākumus un uzdevumus.

No šīs apziņas izriet patiesi sociāla valsts koncepcija, kurai ir tikpat maz sakara ar

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Marksistiski-proletārisma, tāpat kā liberāli demokrātiskos priekšstatos. Es domāju sociālā nozīmē, kad vēlu savu tautiešu apspiestajām klasēm sasniegt savas dabiskās tiesības kā tiesības, nevis kā vairāk vai mazāk brīvprātīgas dāvanas. Es domāju sociālā nozīmē, kad pieprasu šīs tiesības nevis buržuāzisku baiļu vai sentimentalitātes motīvu dēļ, bet gan nacionālās nepieciešamības un sociālā taisnīguma apzināšanās dēļ.

Liberālais cilvēks domā kā buržuāziskais; marksistiskais cilvēks domā kā proletārietis; sociālais cilvēks domā nacionāli, nacionālās valsts izteiksmē, kas paredzēta kopīga likteņa īstenošanai. Viņam nacionālā un sociālā domāšana nozīmē vienu un to pašu: mīlestību pret tautu; ticību tās nākotnei; un gribu pēc brīvības.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Alfreda Rozenberga "Pasaules filozofija un ārpolitika"

Es Ikdienas dzīvē vidusmēra cilvēks reti apzinās, ka politisko un sociālo dzīvi galu galā veido filozofiski motīvi. Buržuāziskā morāles kodeksa izpratne, tiesību izpratne un viss pārējais ikdienas dzīvē, kas ar to saistīts, vienmēr kaut kādā veidā tiek noteikts ar cilvēka iekšējo attieksmi pret tiem; taču tikai lielu revolucionāru notikumu gadījumā, kas ietekmē visas nācijas dzīvi, cilvēki skaidri apzinās šo faktu. Var teikt, ka tieši tas notiek šodien visā pasaulē. Lai kāda būtu 1914.–1918. gada konflikta tiešā ietekme uz dažādu nāciju un valstu politiskajiem notikumiem, ir viens fakts, kas arvien vairāk iespaido visus prātus, kuru domas nav tikai virspusējas, un tas ir, ka pēc tik milzīgām pārmaiņām cilvēki nevar vienkārši atgriezties pie savas iepriekšējās ikdienas dzīves, it kā nekas nebūtu noticis. Gandrīz katra pasaules nācija ir cietusi no pasaules kara lielajām cīņām vai vismaz zināmā mērā cietusi no tā sekām. Miljoniem un miljoniem vīriešu ir nācies saskarties ar likteni, kas viņus pārņēma šķietami pēkšņi un radīja jautājumus, kas krasi atšķiras no tiem, kas bija svarīgi daudzus gadu desmitus.

Pirms 1914. gada pasaule dzīvoja optimisma gaisotnē. Tiesa, tie, kas ieņēma atbildīgus amatus dažādās valstīs, redzēja, ka pie politiskā apvāršņa atkal un atkal savilkās mākoņi, taču pat valstsvīru vidū bija daudz tādu, kas uzskatīja, ka, tāpat kā iepriekšējos līdzīgos gadījumos, uzvarēs ikdienas kompromisu politiskā sistēma. Ekonomisti ar matemātisku precizitāti aprēķināja, ka jebkuram konfliktam starp lielām valstīm būs tik katastrofālas ekonomiskas un sociālas sekas, ka neizbēgami notiks pasaules ekonomiskās struktūras sabrukums un dažu mēnešu laikā beigsies karš. Intelektuālie optimisti savas cerības balstīja uz pārliecību, ka "pasaules veselais saprāts" uzvarēs, un piekrita vadošajiem ekonomistiem, sakot, ka valstis nekad nepieļaus pasaules neprātu...

karš.

Taču, tāpat kā pati daba, tautu un rasu dzīve nevirzījās pa taisnu loģikas ceļu, bet gan pa satrauktu jūtu un mežonīgu kaislību līkumotām blakus takām. Tieši šie neaprēķināmie elementi beidzot atbrīvoja pasaules katastrofu. Manuprāt, ir svarīgi, lai mēs šodien atzītu, ka 1914. gads ne tikai iezīmēja lielas militāras cīņas sākumu, bet arī to, ka šajās liktenīgajās augusta dienās visa vecā pasaule sāka sabrukt. Tas, ka valstis un to vadītāji nespēja novērst tik briesmīgu konfliktu, ir pārliecinošs pierādījums tam, ka sociālie konflikti, visa tā laika pasaules ekonomikas tendence un valstu sociālā struktūra vairs nebija pietiekami spēcīga, lai garantētu skaidri definētu miera politiku. Gluži pretēji, tik liela uzmanība bija jāpievērš zemāko slāņu haotiskām masu kustībām, politiskajām kaislībām un ekonomiskajām interesēm, ka stūre bieži izslīdēja no valstsvīru rokām un pasaule virzījās uz sadursmi, no kuras tā sāka atgūties tikai daudzus gadus vēlāk, pēc tam, kad bija iztērēti varonīgi spēki un veikti milzīgi upuri.

Ir dabiski, ka šī kopīgā prāta atveseļošanās, šī pagātnes un tagadnes kritika vispirms izpaudās tajās valstīs, kurās militāra un politiska sakāve radīja

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

problēmas daudz acīmredzamākas nekā valstīs, kuras vismaz pagaidām varēja dzīvot no savu kara uzvaru augļiem. Visi rūgšanas procesi, kas pēc savas būtības ir ļoti atšķirīgi un kas risinājās Krievijā, Ungārijā, Vācijā un Turcijā, ikvienam inteliģentam pasaules politikas vērotājam šķiet kā nepārprotamas jau minētās vecās kārtības sabrukuma pazīmes un centieni radīt jaunu pasauli vienā vai otrā veidā. Tas nav tik daudz saistīts ar loģisku atziņu par to, kas ir piemērots vai nē, bet gan ar iekšēju rakstura maiņu, kas, pievēršoties gan tagadnei, gan pagātnei, paziņoja: "Tas vairs nevar turpināties."

Šī iekšējā apņēmība ir svarīgāka par visu pārējo, un to nevar noliegt ne ar vienu argumentu. Šīs jaunās tautu mentālās nostājas, vai tās būtu vērstas vienā vai otrā virzienā, ir izšķirošais iemesls atkarībā no apstākļiem – būvniecībai vai iznīcināšanai. Mūsu pašreizējās kustības smaguma centrs pasaules politikā izriet no šo dažādo mentālo enerģiju pretstatījuma un spēka.

Mēs, nacionālsociālisti, precīzi definētā prāta nostājā saskatām to, ko mēs saucam par “pasaules filozofiju” (Weltanschauung). Šis vārds, kura precīzs tulkojums citās valodās ir ļoti grūts, vispirms apzīmē tieši to, ko tas saka: īpašu pasaules uztveres veidu, t.i., skaidri saprotamu dvēseles, prāta un rakstura iekšējo attieksmi pret ārējām lietām. Nostāja, kas izšķiras par “jā” vai “nē”, kas, ja tā ir miljonu balss, veido dzīvesveidu, valsts uzbūvi, rases vai tautas pienākumus un privilēģijas. Tāpēc šī attieksme ir būtisks, fundamentāls un izšķirošs faktors. Ja tā caurstrāvo visas dažādās dzīves sfēras, tad mēs varam runāt par vienotu un vienveidīgu nāciju; tad mēs varam teikt, ka valsts, tauta un “pasaules filozofija” ir saplūdušas vienā. Protams, tas notiek tikai ļoti retos gadījumos. Lielāko daļu tautu rasu īpatnību un politisko notikumu ietekmē ietekmē atšķirīgas straumes dažādās dzīves sfērās, kas bieži vien izraisa visnopietnākos konfliktus tautā.

Tāpēc “pasaules filozofija” nav līdzvērtīga reliģijai, bet tā var ietvert pēdējo. “Pasaules filozofijai” īpašu raksturu var piešķirt reliģija vai zinātne; to var veidot nācijas mākslinieciskās vai kultūras īpašības. Ja tautas “pasaules filozofija” ir patiesi dziļa un patiesa, tā ietvers un raksturos visu. No otras puses, tā ir pietiekami plaša, lai ietvertu visdažādākos garīgos un garīgos temperamentus.

Dažādu tautu un ievērojamu personu attieksme pret jautājumiem, kas saistīti ar pasaules filozofiju, neatkarīgi no tā, vai tie ir reliģiska, zinātniska vai kultūras rakstura, ir bijusi svarīgs faktors, kas nosaka ne tikai tautu intelektuālo, bet arī politisko dzīvi visos pagājušajos gadsimtos, un es uzskatu, ka jautājums par to, kāda ietekme uz ārpolitiku lielajos vēstures laikmetos ir bijusi pasaules filozofijai, ir viena no interesantākajām pasaules vēstures problēmām. Es patiešām šaubos, vai šis jautājums līdz šim ir bijis pietiekami padziļinātas izpētes priekšmets, lai gan tam vajadzētu uzrunāt ne tikai pētnieku, bet arī ikvienu valstsvīru.

Vai drīkstu minēt dažus piemērus, lai parādītu, cik izšķiroši politisks
"Pasaules filozofija" var ietekmēt vēstures attīstību gadsimtiem un tūkstošgadēm ilgi?

Kad kristīgā reliģija no Vidusjūras izplatījās pa Eiropas kontinentu un viena ģermāņu cilts pēc otras kļuva par kristiešiem, atklājās, ka gandrīz visi no viņiem nepieņēma Romas katoļu dogmu, bet gan kļuva par ariāņiem, t. i., Ārija sekotājiem, kuru priekšstats par kristietības dibinātāja personu un dievišķo stāvokli būtiski atšķīrās no Romas katoļu baznīcas priekšstata. Tikai viena nozīmīga cilts kļuva par Romas katoļu tās dēļ

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

vadītāja ērtībām, proti, frankiešiem. Tomēr šie frankieši bija arī militāri spēcīgākā cilts un nebija attālinājušies pārāk tālu no savām sākotnējām mājām, tāpat kā austrumvācieši, un tāpēc vecā Roma bija saistīta ar stingru, jaunu gribasspēku, kas turpmāk bija vērsta uz Austrumiem. Šis gribasspēks bija uzvarošs gan militārā, gan pasaules filozofiskā ziņā. Aleksandrijas Ārijs (miris 336. gadā pēc Kristus) mācīja, ka Kristus nav Dievs, bet gan Viņa radīts. Viņa doktrīnu aizliedza Nīkajas koncils, un tādējādi Eiropa nekļuva par ariānieti, kā sākumā šķita ticams, bet gan par Romas katoļu. Tātad šeit mums ir vienas idejas uzvara pār otru, kam seko neizmērojamas sekas no pasaules vēstures viedokļa. Ja citas, ariāņu, ciltis būtu uzvarējušas frankiešus, Eiropa būtu ieguvusi pavisam citu garīgo aspektu, un visa protestantu kustība, kas vēlāk materializējās, nebūtu parādījusies; vismaz ne tādā pašā formā.

Otrs piemērs, kas parāda, kā reliģijā balstīta "pasaules filozofija" uzspieda savu gribu veselām tautām, ir islāms. Šī ticība vienoja neskaitāmas beduīnu ciltis, kuras, stipras savā ticībā, iekaroja visu Āfrikas ziemeļu daļu un iebruka Dienvideiropā. Lai gan eiropieši, kas cīnījās par savu neatkarību, to atbaidīja, musulmaņu reliģija ir atstājusi savu zīmi ievērojamā apdzīvotās zemes daļā: no Gibraltāra visā Āfrikā, Palestīnā un tā tālāk līdz pat Indijai. Politiskās kustības un sīvas nesaskaņas, kas turpinās līdz pat mūsdienām, parāda, kā dotā "pasaules filozofija" darbojas kā nepārtraukts virzītājspēks, liekot visām tās pakļautībā esošajām tautām izplatīt un aizstāvēt savu konkrēto "pasaules filozofiju", savu dzīvesveidu, savu valdības koncepciju, savu kultūru.

Pēc tam, kad Vispasaules Baznīca daudzus gadsimtus bija uzvarējusi, daudzviet Eiropā izcēlās vardarbīgas sacelšanās pret to. Tās izraisīja tautas protestus, kas satricināja pasauli un balstījās uz kopīgu ideoloģiju. Gadsimtiem ilgi Eiropā plosījās dažādu protestantu tautu cīņa pret Vispasaules Baznīcu un tās militārajām pārstāvniecībām. Taču šīs cīņas vidū Eiropas kolektīvais prāts ļoti raksturīgā veidā mainīja savu virzienu: no būtībā reliģiskas vai dogmatiskas cīņas strīds kļuva nacionāls. Nacionālās struktūras aizsardzība aizstās ētiskās vērtības, pat ja to pārstāvji ir augstākā līmeņa. Iespējams, labākais piemērs šai jaunai ērai ir kardināla Rišeljē gadījums. Viņš sevī saskatīja Luija XIII vadošo ministru un Luija XI pēcteci, īstenojot nacionālās apvienošanās plānu, ko pēdējais bija iecerējis; no otras puses, viņš bija bīskaps un vēlāk Romas baznīcas kardināls. Parīzes galmā dominēja Romas katoļu ietekme, un to galvenokārt pārstāvēja Spānijas partija. Romas politika neapšaubāmi bija labvēlīga Spānijai un Hābsburgiem, un spāņu-hābsburgu uzvaras pār Franciju pabeigšana noteikti būtu novedusi pie tīri katoļu kundzības Eiropā uz ilgu laiku. Taču Rišeljē, lai gan visos savos paktos ar saviem protestantu sabiedrotajiem pieprasīja brīvību Romas baznīcai, pārnesa savu atbalstu uz pretējo pusi un darīja visu iespējamo, lai mobilizētu pasauli pret Hābsburgiem un salauztu Spānijas varu, vienlaikus neitralizējot pāvesta laicīgo varu. Pret visiem pāvesta draugiem Francijas galmā viņš veica visus pasākumus Francijas kundzības nostiprināšanai; lai nodrošinātu tās neatkarību, viņš iznīcināja protestantus savā valstī, bet noslēdza alianses ar Gustavu Ādolfu un ar Veimāras hercogu Bernhardu. Viņš pat pavēlēja franču lielgabaliem šaut uz pāvesta karavīriem. Es domāju, ka šie šāvieni, kas tika raidīti pret Romas armiju pēc romiešu kardināla pavēles, simbolizē Eiropas pievēršanos jaunai attieksmei, kas kopš tā laika nekad nav pārstājusi būt klātesoša mūsu kontinenta dzīvē.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Deviņpadsmitajā gadsimtā šī attieksme mainījās, virzoties uz jaunu Eiropas nacionālisma formu. Visā pasaulē nacionālā ideja bija atbrīvojoša dzīves doma. Pierādījums tam ir atrodams daudzos tā laika rakstos, kā arī Vašingtona, Bolivara un Garibaldi personībās. Tomēr vienlaikus zinātne un tirdzniecība ieguva arvien lielāku nozīmi, un Valtera Ratenau teiciens: "Likteni izlemj ekonomika" kļuva par "vadmotīvu" vairuma sociālo problēmu izstrādāšanā. Vēl viens svarīgs faktors bija vairāku valstu iedzīvotāju skaits, kas lika tām meklēt produktu un izejvielu piegādes tirgus jebkur pasaulē. Šo attieksmi galvenokārt atbalstīja un izplatīja tauta, kas bija izkaisīta pa visu zemeslodi. Tika ieteikts, ka jātiecas uz "pasaules republiku" un ka iepriekšējās nacionālās ekonomiskās sistēmas jāaizstāj ar tā saukto pasaules ekonomisko sistēmu, vēlams, centrālās kontroles pakļautībā.

Ir taisnība, ka gadsimtu mijā pastāvēja dažas militāri politiska rakstura nacionālās valstis, taču, skatoties no ekonomiskā viedokļa, pastāvēja gandrīz bezcerīgs daudzu dažādu ekonomisko grupu, komerciālo un rūpniecisko trastu un starptautisko banku apjukums, kas bija pretstatītas viena otrai un kuru panākumi vai neveiksmes noteikti ietekmēja tik daudz cilvēku, ka nacionālā politika bija spiesta pakļauties šīm privātajām interesēm un lielākoties atzīt tās par nacionāli svarīgām.

Protestējot pret šīs tīri ekonomiskās sistēmas sociālajām sekām visos veidos, miljoniem cilvēku sacēlās un klausījās doktrīnās, kas sludina sociālo brīvību ar visas tautas aptverošas kustības, proti, marksistiski komunistiskā internacionāles, starpniecību. Visas šīs straumes un tendences, kuras nepārtraukti sarežģīja un pastiprināja jauni blakusefekti, deviņpadsmitā gadsimta beigās radīja šķēršļus, un var droši teikt, ka Frīdrihs Nīče ir bijis visjutīgākais seismogrāfs šīm zemestrīcēm, kas satricināja visu pasauli. Viņš neieslīga sentimentālā filozofijā, bet gan izjuta gaidāmo notikumu priekšnojautas, kuriem bija jāietekmē simtiem miljonu cilvēku.

Apziņa, ka sabiedrības struktūra sabruks nihilismā gan pilsonisko, gan marksistisko spēku ietekmē, un vienlaikus cerība, ka no šīs katastrofas radīsies spēcīga rase, raksturo viņa aforismus un visus viņa darbus. Tajā pašā laikā tādi cilvēki kā Pols de Lagards un Rihards Vāgners juta, ka pasaule tuvojas savam galam un ka dzims jauna pasaule. Krievijā Dostojevskis drūmās krāsās gleznoja Krievijas galu. Un, lai gan ārkārtējas nedrošības sajūta kļuva universāla, šīs idejas, kurām nebija nekādas formas, atrada piekrišanu visu valstu galvaspilsētās. Krievija krita, un pie varas nāca tās tendences, kuras Dostojevskis paredzēja savos "Brāļos Karamazovos" un "Dēmonos". Komunisms Krievijā uzvarēja visas sociālās teorijas nevis pateicoties pilsētu proletāriskai masu organizācijai, bet gan pateicoties tam, ka griba, kas jau bija salauzta, nonāca spēcīgas gribas neeiropeiska rakstura ietekmē.

Ja mēs aplūkojam šīs dažādās pasaules filozofijas, kas bieži vien šķietami ir nāvējošā antagonismā pretstatā viena otrai, mēs atklājam, ka tām visām ir viena kopīga iezīme. Tās visas izriet no precīzi definētas doktrīnas, neatkarīgi no tā, vai tā ir reliģiska, zinātniska vai sociāli ētiska. Uz šīm doktrīnām vai ticības apliecībām tās veido programmu, pulcē visus tos, kas tic šai programmai, un ar visiem savā rīcībā esošajiem politiskajiem un militārajiem spēkiem cenšas īstenot šo doktrināro programmu.

Vispārīgi un politiski runājot, šī attieksme ir saistīta ar to, ko varētu saukt par “universalitāti”. Šī universalitāte pastāv neatkarīgi no tā, vai par augstāko kungu tiek iecelts indivīds, no kura pasaules kustība saņem savus likumus, vai arī tā ir balstīta uz abstraktiem principiem.
******e-grāmatu pārveidotāja DEMO ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

sabiedrību vai kādu konkrētu teoriju. Patiešām, pēdējie piecpadsmit Eiropas vēstures gadsimti liecina, ka visas tautas virzās kaut kur šādas universāli uztvertas "pasaules filozofijas" ietvaros un ka visas lielās cīņas starp tautām norisinājās doktrīnas ietvaros, kurai bija universāls raksturs. Šai doktrīnai bija raksturīga reliģiska universalitāte Romas katoļu "pasaules filozofijā"; un tā pati īpašība pastāvēja arī protestantu dogmā, lai gan citā formā un par spīti individuālistiskiem rezultātiem; liberālisma sistēmā mēs atrodam sociāli ētisku universalitāti, kādu sludināja Franču revolūcijas laikā; un tā bija nihilistiska universalitāte, kas raksturoja marksistiskās kustības atvasi - pasaules komunismu, kas vairs neatzina tautības un valstis, bet tikai Sociālistisko Padomju Republiku Savienību, kurai jebkurā laikā tiktu pievienotas citas Padomju Republikas.

Izšķirošās un radikālās pasaules filozofiskās pārmaiņas, kā mēs tās redzam šodien, ir mūsu stingrā pārliecībā, ka gaidāmajai cīņai vairs nebūs tāds pats raksturs kā iepriekš un ka nacionālās cīņas netiks izcīnītas kādas universālistiska veida "pasaules filozofijas" ietvaros, bet gan nacionālistiskas "pasaules filozofijas" ietvaros. Citiem vārdiem sakot: tendences, kas agrāk bija tīri valstiskas, kļūst plašākas un tiek aplūkotas no pasaules filozofiskā viedokļa, attīstoties par izšķirošu faktoru dzīves regulēšanā tās plašākajā izpratnē. Mūsu ēras sākumā universālas baznīcas vara bija augstākais reliģiskais un politiskais elements. Kad notika pirmā sacelšanās, divas reliģiskās konfesijas nostājās viena otrai pretī. Vēlākā šīs cīņas posmā šie galvenie faktori tika pārcelti no reliģiskās uz valstiski politisko arēnu, kas sākumā ieguva monarhijas un visbeidzot republikāniskas idejas formu.

Deviņpadsmitā gadsimta beigās un divdesmitā gadsimta sākumā mēs redzam, ka šķiras ideja bija visaugstākā miljonu cilvēku prātos. Un katrs no šiem dažādajiem faktoriem veidoja vienas no partijām, īpaši Vācijā, pamatprincipu. Viduslaiku galveno faktoru pārstāvēja Centra partija; dinastisko ideju – bijušās konservatīvās grupas; ekonomisko ideju, kas apvienota ar republikāņu ideju, – demokrātiskā partija; un šķiras ideju – marksisma grupas. Pretstatā visām šīm Vācijā pastāvošajām grupām, nacionālsociālistiskā kustība pasludināja jaunu, tomēr vecu galveno faktoru, proti, nacionālā goda ideālu.

Visas pēdējo četrpadsmit gadu cīņas līdz 1933. gadam ir notikušas zem šī karoga. Tomēr, ja tā ieguva mistisku spēku, tas bija iespējams tikai tāpēc, ka liela tauta, apzinoties savu godu, bija piedzīvojusi sabrukumu, pēc kura atlika pieņemt tikai vienu lēmumu. Vai nu vecās politiskās grupas bija vēl vairāk jāpiecieš kā vecās pasaules filozofiju pārstāvji, vai arī bija jārada jauna politiskā filozofija, kas balstīta uz jauniem principiem, kā vācu tautas dzīves pamats. Man nav jāuzsver, ka nacionālā goda ideja nav jauna ideja, kas radusies pēkšņi; patiesībā, kopš pastāv vācu tauta, visa tās māksla un literatūra griežas ap to. To pierāda "Hildebranda eposs", "Nībelungu dziesmas" un "Gudrunas sāga", kā arī visa vācu varoņmūzika. Turklāt šī ideja bija veco vācu "sakšu likumu" un "pilsonisko tiesību" (Stadterecht) tiesību kodeksu pamatā, kas daudzām tautām kļuva par daudzu faktoru pamatu, kas galu galā noveda pie apvienošanās. Man arī nav nepieciešams uzsvērt, ka tas, ko es šeit saku, nav domāts kā atsauce uz citām tautām vai to kritika.

Mans vienīgais mērķis ir izskaidrot, kas šeit, Vācijā, ir noticis, un parādīt, ka šajā gadījumā mums nav darīšana ar vienu no daudzām revolūcijām, bet gan ar izšķirošo revolūciju...
Vācijas vēsture bija sākusies: revolūcija, kas nesākās pēkšņi, bet gan kuras principi

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

var atrast Vācijas zemnieku karos, veco “brīvpilsētu” tiesību aktos, Frīdrihā Lielajā, 1813. gada Vācijas atbrīvošanas karu vadītāju darbos un lielo domātāju darbos pagrieziena punktā no astoņpadsmitā uz deviņpadsmito gadsimtu.

Un vai drīkstu šeit paziņot, ka šis dedzīgais vācu nacionālisms patiesībā nerada draudus citu tautu leģitīmajam nacionālismam, bet gluži pretēji, tieši šis vācu nacionālisms ar savu garīgo pārākumu pār visiem citiem jautājumiem var vienīgi garantēt taisnīgo līdzsvaru, pēc kura ilgojas visa pasaule. Autoritārā valsts, kas mūsdienās balstās uz nacionālsociālistisko kustību, ir tādā stāvoklī, lai izskaustu neattaisnojamu kultūras propagandu citu rasu cilvēku vidū, kā arī nelikumīgu ekonomisko ekspansiju, kas citādi varētu novest vācu tautu no ekonomiskiem konfliktiem līdz politiskām nesaskaņām ar citām tautām.

Vācu nacionālisms, uz rasi un augsni balstīta “pasaules filozofija”, nav ar universalitāti saistīta dogma; ne tās pieņēmumi, ne secinājumi neietver pieņēmumu, ka tai vajadzētu ietekmēt citas un tāpēc atšķirīgas tautas un rases. No otras puses, mēs uzskatām, ka mūsu filozofija nozīmē arī atgriešanos pie godbijīgas dabas un tās likumu apbrīnas. Tāpēc nacionālsociālistiskā “pasaules filozofija” mums nozīmē apzinātu novēršanos no tām nacionālās dzīves formām, kas nepievērš pienācīgu uzmanību dažādu tautu un rasu īpašībām; to kultūrzinātnisko doktrīnu atmešanu, kas pretendē uz visām tautām vienādi; un visbeidzot, mēs to uzskatām par mēģinājumu sasniegt augstāku un vienlaikus dziļāku apziņu par mūsu pašu virzītājspēkiem šajās pašās sfērās. Mūsu jaunā “pasaules filozofija”, tālu no citu nicināšanas, ir būtisks elements savstarpējas patiesas cieņas radīšanā starp tautām un kultūrām.

Šī iemesla dēļ, piemēram, Nacionālsociālistiskā kustība ar vislielāko cieņu izturas pret pilnīgi atšķirīgu rasi un valsts konstitūciju, abām piemītot savas īpatnības. Divās lielajās Tālo Austrumu tautās mēs redzam struktūras, kas celtas uz saviem pamatiem. Mums Japāna, kuras vēsture sniedzas tūkstošiem gadu senā pagātnē, ir apbrīnojama ar savu reliģisko izpausmi, pakļaušanos valsts varai un uzticību nacionālajām interesēm. Arī Ķīnas tauta ir attīstījusies no vienas "pasaules filozofijas" formas - ekonomikas un sociālās ētikas, kas, lai gan šodien šķiet sabrukusi, tomēr varētu atdzimt. Un mēs vērosim šo mēģinājumu reorganizēties ar tādu pašu interesi un cieņu, kādu mēs veltām visām citu tautu cēlajām ambīcijām.

Ir raksturīgi, ka praktiski nekontrolētas daudzu valstu ekspansijas laikmets visā pasaulē noveda pie konflikta un pie atziņas, ka pēc šī ekonomiskās ekspansijas perioda ir iestājies saraušanās periods. Tajā katra tauta atradīs savu patieso formu. To, ka šī cīņa pastāv visās tautās bez izņēmuma, pierāda vardarbīgas sociāla vai pasaules filozofiska rakstura sadursmes visā pasaulē. Tās pierāda gandrīz vispārēju neticības esamību un parāda, ka tautu rīcību galu galā nevada precīzi definēta ideja, bet gan vairākas dažādas sistēmas cīnās par kundzību, nenonākot pie ilgstoša lēmuma.

Ja mēs pareizi interpretējam mūsdienu politikas pazīmes un pazīmes, šķiet, ka visu tautu garīgā cīņa koncentrējas uz vēlmi aizstāt visas sistēmas, kas karo neizlēmīgu karu, ar vienu konkrētu no šīm sistēmām vai ar pilnīgi jaunu, kas pārspēj tās visas.

Vācija varētu sniegt vienu piemēru šajā pasaules cīņā — un ne obligāti

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

priekšzīmīgs piemērs — lai nostiprinātu iespēju, ka tā sauktā "liktenīgā" attīstība nekādā gadījumā nebeidzas ar komunismu, bet gan stingra rakstura radīta apņēmība var pārvarēt novecojušo domāšanas veidu, kas vairs neatbilst mūsdienu apstākļiem. Brīvais un slepenais plebiscīts Sārā visai pasaulei ir parādījis, cik dziļi jaunā dzīves uztvere ir iesakņojusies visā vācu tautā, neskatoties uz visām pretējām straumēm, kurām tika ļauts netraucēti ietekmēt savu ietekmi. Mēs paši vismaz esam pārliecināti, ka vācu sistēma, neļaujot jebkādām privātām politiskām vai privātām ekonomiskām interesēm iegūt varu, vienīgā spēj noteikt Vācijas reiham tos ierobežojumus, kas ir būtiski ne tikai Vācijas, bet arī citu valstu vitālajām interesēm.

Tas pirmo reizi daudzu garu gadu laikā ļauj nošķirt privātās intereses, lai arī cik spēcīgas tās nebūtu, no visas nācijas vitālajām interesēm. Tomēr vienlaikus mums ir iespēja īstenot stabilu ārpolitiku, ko mēs uzskatām par tādu, ka dabiskie virzītājspēki, kas saistīti ar dažādu nāciju dzīvi, vairs nevar tikt patvaļīgi vērsti viens pret otru, bet gan darbosies gan atsevišķu nāciju, gan visu nāciju organiskas sadarbības interesēs. Šajā lielvaru kompleksā skaitliski mazākas nācijas vairs nevarēs būt šaura egoisma instruments, bet gan vienības, kurām ir vienlīdzīgas tiesības organiskajās darbībās starp lielvarām. Vai drīkstu piebilst, ka, runājot par "mazām nācijām", es atsaucos tikai uz to platību un iedzīvotāju skaitu un nekādā veidā nevēlos mazināt to intelektuālo un kultūras nozīmi.

Tādējādi nacionālsociālistiskā “pasaules filozofija” un nacionālā ideāla atdzimšana rada jaunu valsts un nacionālās ekonomikas koncepciju; jaunu, labi regulētu valsts kontroli pār indivīdu, kas vienīgā var radīt patiesu brīvību, krasi pretstatā indivīdu ļaunprātīgai izmantošanai, kas kontroles trūkuma gadījumā ietekmēja daudzas dzīves jomas, saindēja un samaitāja veselu tautu jūtas un domas, kaitējot nevis korumpantiem, bet gan tautām.

Saskaņas nodibināšana starp dažādām dzīves formām, vienošanās starp autoritatīvu valsti, kas regulē visas nacionālās darbības nozares, un citām valstīm, kā arī starp šādi izveidotām valstu grupām (“kompleksiem”) un citām vienībām, ko nosaka politiski, rasu un ģeogrāfiski faktori — pretstatā nejaušajiem elementiem, kas raksturoja deviņpadsmito gadsimtu — tas viss veido mūsu mūsdienu laikmeta izšķirošās pārmaiņas. Un nacionālsociālisms ir gatavs kalpot šiem mērķiem visu tautu interesēs. Tādējādi mēs atklājam, ka jaunajai “pasaules filozofijai” ir izšķiroša veidojoša ietekme uz politisko domu un galu galā uz ekonomisko un ārpolitisko darbību.

Mēs uzskatām, ka šajā īsajā kopsavilkumā sniegtie apsvērumi ir vērti rūpīgākas izpētes no to iespējamā praktiskā pielietojuma un ietekmes viedokļa; paturot prātā kāda vācieša, kurš pirms gadsimta cīnījās par brīvību, vārdus: “Cieniet citu tēvzemi, bet mīliet savējo”.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Fašisms, sievietes un demokrātija, autore Nora Elama

"Pieredze rāda, ka mūsdienās visās valstīs demokrātija var brīvi attīstīt savu būtību, tiek atklāta visnepatīkamākā korupcija, nevienam neuzskatot to par lietderīgu, lai slēptu tās neliešus. Demokrātija ir · · pārpilnības zeme, par kuru sapņo negodīgi finansisti."

— Žoržs Sorels, Reflexions sur la Violence.

TAk, īsts ciniķis, kurš piedzīvoja cīņu par sieviešu balsstiesībām no 1906. līdz 1914. gadam, neviens skats nav aizraujošāks par pēckara entuziastu, kura vienīgā apsēstība, šķiet, ir iespējamās briesmas balsstiesīgajām sievietēm fašistiskajā Lielbritānijā.

Šī negaidītā gādība atrod savus neatlaidīgākos aizstāvjus negaidītās vietās, un tie, kas tik ļoti nikni izturējās pret pirmskara cīņu, šodien ir pilnībā mainījuši savu nostāju. Mūsu jauniegūtie patrones ir nepārspējami savā apņēmībā, ka sievietēm principā nekas netiks liegts, pat ja praksē viņām tiks liegts lielākā daļa lietu, kas ir būtiskas viņu eksistencei.

Sievietei, kura piedalījās šajā vēsturiskajā cīņā un, uzskatot balsojumu tikai par simbolu, ticēja, ka ar tā palīdzību varētu būt iespējama jauna un labāka pasaule, šāda veida patronāža ir tikpat nepatīkama kā iepriekšējā paaudzē. Viņa domā, un ar zināmu pamatojumu, ka ir muļķības, ka tie, kas visos šajos nogurdinošajos gados nekad nepacēla roku, lai viņai palīdzētu, bet gluži pretēji, mēdza viņu raksturot kā neseksuālu virago vai vīlušos vecmeitu, veiksmes brīdī cenšas izmantot viņas dzimumu reakcionāras un dekadentas sistēmas interesēs. Šāda nekaunība ir iespējama tikai tāpēc, ka tie, kas to izmanto, pilnībā pārprata un joprojām pārprot šīs cīņas jēgu un politiskās brīvības prasību interpretēja kā vēlmi pēc personiskas vaļasprieka.

Ir pienācis laiks, kad atkārtoti jāapstiprina principi, kas ir šīs ievērojamās un apņēmīgās kārtības pārmaiņu izpausmes pamatā ne tikai sieviešu stāvoklī, bet arī pieņemtajā attieksmē pret viņām.

Kas tad bija tas, kas slēpās zem kaislīgā rosinājuma, kas tajos vētrainajos gados aizkustināja tūkstošiem sieviešu sirdis un vadīja viņu domas? Tā nebija, kā tik daudzi iedomājās, nekrietna individuālo interešu tieksme vai cīņa tikai par sieviešu dzimumu. Gluži pretēji, no līderiem līdz pat visvienkāršākajiem ierindas ļaudīm tā bija fundamentāla pārliecība, ka pasaulē, kurā dzīvo vīrieši un sievietes, un politiskā sistēmā, kas kontrolē abu dzimumu likteņus, valsts, kas no savām padomēm liedz vairāk nekā pusei savu iedzīvotāju ietekmi, viedokli un talantus, tādā mērā būs apgrūtināta labākās valdības sistēmas izstrādē. Ja vīrieši bija haotisku ekonomisko apstākļu upuri, sievietes cieta līdzi viņiem. Ja sociālie apstākļi, kuros vīrieši izcieta gandrīz bezcerīgu eksistenci, bija nepanesami, tie bija tikpat nepanesami arī viņu sievietēm.

Aplūkojot savas zemes lielās pilsētas no ziemeļiem uz dienvidiem un no austrumiem uz rietumiem, viņi redzēja mājokļu apstākļus, kas, kā vīrieši, tā sievietes, bija vienisprātis par mūsdienu civilizācijas kaunu; vērojot darba tirgu, viņi ar bažām raudzījās uz nedrošības spoku, kas vajā algoto darbinieku un kas ir raksturīgs vecajai sistēmai. Politiskajā jomā viņi atzīmēja

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

ka gan iekšpolitikā, gan ārpolitikā lietas tika risinātas tā, lai iedvestu bailes ikvienā cilvēkā, kam dziļi rūp Lielbritānija vai kurš apzinājās dekadenci, kas jau bija sākusi graut visas valsts partijas. Viņi sacēlās, pieprasot, lai sievietes tiktu aicinātas uz vienlīdzīgiem noteikumiem ar vīriešiem, lai sniegtu palīdzīgu roku, pirms nav par vēlu.

Īsāk sakot, šī sacelšanās bija izaicinājums vecajām pretrunām un aicinājums uz sadarbību valsts korporatīvajā struktūrā.

Šajā praktiskās pilsonības izpratnē sieviešu cīņa ir ļoti līdzīga jaunajai fašisma filozofijai. Patiešām, fašisms ir loģisks, kaut arī daudz grandiozāks, priekšstats par svarīgajiem jautājumiem, ko izvirzīja iepriekšējās paaudzes kaujinieciskās sievietes. Līdzības punkti šeit nebeidzas. Sieviešu kustība, tāpat kā fašistiskā kustība, tika vadīta stingrā disciplīnā un aptvēra visu partiju uzticību; tās atbalstītāji bija no visām klasēm un partijām. Tā aicināja sievietes aizmirst par savtīgumu; atteikties no sīkām personīgām priekšrocībām un aizsargāto cilvēku privilēģijām daudzu labā; un kopīgi cīnīties pret netaisnībām un netaisnībām, kas bija raksturīgas sistēmai, kas bija tik postoša rases labklājībai. Tāpat kā fašistiskā kustība, tā izvēlējās savu Vadoni un, kad bija izvēlējusies, deva šim Vadonim absolūtas pilnvaras vadīt savu politiku un likteni, parādot lojalitāti un uzticību, kas nekad nav pārspēta šīs valsts vēsturē. Turklāt, tāpat kā fašistiskā kustība, tā saskārās ar ielu brutalitāti; savu pretinieku izsmieklu; labi noskaņoto cilvēku pārpratumus; un politiķu naidu. Tā pārcieta esošās valdības naidu un visbeidzot cietuma kameras vientulību un piespiedu barošanas šausmas. Tās runātājiem, kas stāvēja atklātās telpās un ielu stūros, tika liegtas tiesības uz vārda brīvību; tā aizstāvēja savu literatūru, tika spļauta un nievāta; tās delegācijas tika nežēlīgi apietas. Sufražetes kļuva par jebkura dumpinieka, kurš vēlējās ņemt likumu savās rokās, izklaidi. Lai analoģiju padarītu precīzāku, neviens apmelojums nebija pārāk nejauks un neviens neslavas celšana nebija pārāk zemiska, lai kritizētu tās vadītāju morālo raksturu vai sieviešu, kuras viņiem bija parādā uzticību, mērķus un nolūkus.

Tā nu sanāca, ka sievietēm, kas bija apvienojušās šādā apvienībā, nebija ilūziju par politiskajiem un partijas likumiem, un, kad svētie vārdi "demokrātija" un "individuālā brīvība" bija ierasta lieta viņu nelabvēļu lūpās, viņas atcerējās, ka šīs lietas tika darītas liberālas administrācijas laikā un to darīja partijas aizstāvji, kas demokrātisko sistēmu bija padarījusi par savas politiskās gudrības virsotni. Ka zem tās viņas tika klasificētas kā noziedznieki, vājprātīgie un bērni. Viņas ar zināmu pārliecinošu argumentu apgalvoja, ka, ja tāda ir demokrātija, tad sievietēm no tās nav daudz ko cerēt.

Viņu pieredze kā demokrātiskās sistēmas atstumtajiem bija nieks, salīdzinot ar to, ar ko viņi saskārās, kad atradās kā godājami pilsoņi tās apšaubāmajā aizsardzībā.
Viņi, tiesa, bija nopelnījuši tiesības uz individuālo brīvību uz ļoti īsu laiku reizi piecos gados, bet, kad viņi bija uzvilkuši liktenīgo krustu uz vēlēšanu zīmes un aizvēruši aiz sevis vēlēšanu iecirkņa durvis, no tā brīža viņi jutās pilnīgi bezpalīdzīgi demokrātiskās mašīnas priekšā.

Lai gan mums teiks, ka tieši par to mēs cīnījāmies, mirklis pārdomājot, sapratīsim, ka tas tika uzskatīts tikai par simbolu. Sievietes nekad nepieļāva liktenīgu kļūdu, iedomājoties, ka vīrieši, balsojot, noteikti ir brīvas. Mūsdienu neinteliģentas sievietes pazīme ir pieņemt, ka sieviete ir brīva, jo arī viņa balso, vai ka demokrātija jebkad var piedāvāt ko citu kā vien rūpīgu un organizētu to vīriešu un sieviešu ekspluatāciju, kuri pieļauj tās pastāvēšanu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Kara beigās sievietēm tika piešķirtas ierobežotas balsstiesības, un vēlēšanas 1918. gada vēlā rudenī deva viņām pirmo iespēju iestāties parlamentā. Partijas sistēma jau sāka rādīt pirmās sabrukšanas pazīmes, un saskaņā ar nepielūdzamo atriebības likumu partija, kas bija radījusi demokrātiju Lielbritānijā, pilnībā atkāpās savu nepateicīgo pēcnācēju priekšā. Tomēr sievietes savas uzvaras pirmajā uzplaukumā vērsās pie toreiz esošajām partijām vai nu kā vēlētājas, vai kā potenciālas kandidātes.

Mana neuzticēšanās partijas politikai lika man piesardzīgi pievērsties šim jautājumam, un es devu priekšroku kandidēt kā neatkarīgā, piedaloties šajā reizē kopā ar visām pārējām sieviešu kandidātēm, izņemot vienu. Izņēmums bija grāfiene Markeviča no partijas "Sinn Fein", kura, lai gan bija bēdīgi slavena un atklāta Lielbritānijas ienaidniece, demokrātiskajā sistēmā uzskatīja par pilnīgi vienkāršu jautājumu nodrošināt iekļūšanu parlamentā valstī, kuru viņa atklāti bija lielījusies, ka iznīcinās, sagraus un diskreditēs. Ja pareizi atceros, viņa atgriezās bez pretestības. Nākamais piemērs nebija daudz iedrošinošāks, jo pirmā sieviete, kas tika ievēlēta Anglijas vēlēšanu apgabalā, bija Amerikā dzimusi pilsone, kurai nebija pilnvaru pārstāvēt britu sievietes viņu pašu parlamentā, izņemot to, ka viņa bija apprecējusies ar britu pavalstnieku, kurš pēc tēva nāves bija spiests ieņemt augšpalātu. Sieviešu kustības kritiķi ar gandrīz nemanāmu gandarījumu norādīja uz šo atrisinājumu un ļoti centās šo sievieti nosaukt par nožēlojamu sievišķīgas bezatbildības paraugu. Tām nebija jābūt tik personiskām, jo viņa nebija ne labāka, ne sliktāka par jebkuru citu sievieti, kas ievēlēta Lielbritānijas Pārstāvju palātā, pateicoties daudzu gadu kareivīgo sieviešu pūlēm un cīņai. Ir nožēlojams fakts, lai gan tomēr patiess, ka sekojošā partijas sieviešu ievēlēšana Vestminsterā nav neko mainījusi ne vīriešiem, ne sievietēm, un, lai gan daudzas spējīgas sievietes ir pievienojušās mūsu ievēlēto pārstāvju rindām, viņu ietekme uz Lielbritānijas vai tās impērijas likteni ir bijusi pilnīgi niecīga. Viņas, tāpat kā viņu vīriešu kārtas kolēģi, ir tikai zobrati demokrātiskās sistēmas partijas riteņos, kas soļo vestibilos partijas pātagas balsu svilpiena brīdī, bezpalīdzīgas oficiālās mašinērijas Juggernauta priekšā, kas ripo uz priekšu, sagraujot visu iniciatīvu un neatkarību tās priekšā un reducējot ikvienu, kas tam ir parādā uzticību, līdz vienkāršam šifram tās politikas un pasākumu īstenošanai. Un, ja tas attiecas uz Parlamentu — un kurš to var noliegt? —, tas vēl jo vairāk attiecas uz sievietēm vēlētājām. Arī viņa ir iesprostota šajā nepielūdzamajā sistēmā, īsta savas partijas organizācijas verdzene.

Tiem, kas to apstrīd, jāuzdod jautājums: kādas pilnvaras pašreizējā sistēmā ir sievietei deputātei vai sievietei vēlētājai mainīt jebkuru ievēlētās valdības politiku? Vai pat visdedzīgākais pašreizējās sistēmas cienītājs apgalvo, ka sievietes, neatkarīgi no tā, kurai partijai viņas pieder, ir apmierinātas ar pašreizējo valsts stāvokli? Vai viņas ir gatavas saglabāt nemainīgus ekonomiskos apstākļus, kuros nodarbinātības rādītāji ir sasnieguši neticamo skaitli - no diviem līdz trim miljoniem? Vai viņas ir apmierinātas ar pamesto rajonu skatu, kas dzen izmisumu katra dzīva cilvēka sirdī? Vai viņas ir vienaldzīgas pret lauksaimniecības rajonu pagrimumu un lauksaimniecības nozares grūto stāvokli, un vai viņas neieinteresē briesmīgie mājokļu apstākļi, par kuriem nosoda visas partijas?

Pievēršoties plašajam impērijas un ārpolitikas laukam, vai var apgalvot, ka lielākā daļa britu sieviešu vēlas redzēt impērijas sabrukumu vai pašreizējās it kā nacionālās valdības ārpolitikas virzienu, kurā viņu vārdā un slepenībā tiek slēgti pakti un saistības ar šīs valsts atklātajiem ienaidniekiem, vienlaikus paliekot neaizsargātām ne tikai mūsu pašu tūlītējas aizsardzības nolūkos, bet arī nepieciešamības gadījumā pildīt šīs saistības? Vai mēs patiešām zinām, kam mēs tiekam pakļautas?

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

apņēmusies; ko ietver šī kolektīvās drošības politika vai kas ir tā ļaunā vara, kas to diktē? "Demokrātija ir pārpilnības zeme, par kuru sapņo negodīgi finansisti," saka Žoržs Sorels. Vai sievietēm ar balsstiesībām ir kāda vara ierobežot iekšpolitiku vai ārpolitiku, kas diktēta, lai šo sapni īstenotu? Lai atceramies, ka, kad pienāks laiks apmaksāt rēķinu, mēs tiksim dzīti kā avis uz kaušanu, bezpalīdzīgi šīs politikas seku priekšā. Kāda ir tā sauktās brīvības vērtība, ja tā nevar dot mums varu mainīt šos svarīgos jautājumus?

Ja ir taisnība, ka vidusmēra sieviete vēlētāja nevēlas neko no tā visa, kāpēc, ja viņa ir brīva demokrātiskās sistēmas apstākļos, viņa to pieļauj? Ja viņai ir šī brīvība, vai viņa nav divkārši un trīskārši vainīga, paciešot to vēl vienu stundu? Tas ir pārbaudījums viņas prasībai uz atbildīgu lomu savas valsts pārvaldē. Ja viņa ir ieguvusi nepieciešamo varu un brīvību esošajā sistēmā, apsūdzība, ka viņa nespēj pildīt pilsoņa lomu savas valsts lietās un patiesībā nav piemērota atbildībai, ir pierādīta līdz galam.

Neviena no šīm lietām neatbilst patiesībai. Patiesība slēpjas faktā, ka pašreizējā novecojušajā sistēmā nav brīvības ne vīriešiem, ne sievietēm. Gan vīriešus, gan sievietes satrauc tas, ka partiju sistēma ir sabrukusi, un tas ir vēl jo vairāk pamanāms kopš pieaugušo vēlēšanu tiesību piešķiršanas nevaldāmā demokrātijā. Visā pasaulē ir iestājusies tā pati dekadence, neizbēgami laika un apstākļu ietekmē pārejot no nabadzības pasaules uz neierobežotas pārpilnības pasauli, kas padara sakārtotu plānošanu ne tikai nepieciešamu, bet arī vitāli svarīgu eksistencei. Šo pārmaiņu ietekmē vecās pasaules metodes ir novecojušas un tām jādod vieta jaunajai. Ja sievietes vēlas būt cienīgas ieņemt savu vietu tautas padomēs, viņām kā reālistēm ir jāsaskaras ar jaunajiem pasaules apstākļiem, kas veidojas ap viņām. Agrāk vai vēlāk viņām ir jāizvēlas. Lēmums ir svarīgs, jo no tā būs atkarīgs sieviešu statuss ievērojamu laika periodu. Tāpēc nav viegls jautājums, ka viņām pasaules vēstures svaros ir jāliek pamatsastāvam.

Sievietei ir divi ceļi. Pirmais ir cīnīties ar vecās pasaules trūdošo sistēmu, apmierinoties ar to, ka viņa ir kalpone profesionālajiem politiķiem no dažādām partijām, kurām viņa ir pievienojusies. Par to var teikt, ka viņa to ir ilgi un uzticīgi pārbaudījusi, un, ja ar to viņa būtu varējusi panākt kādas praktiskas pārmaiņas sociālās, politiskās vai ekonomiskās brīvības virzienā, viņa ir nožēlojami cietusi neveiksmi. Tagad viņai jāapsver, vai vaina ir viņā pašā vai sistēmā, pie kuras viņa joprojām turas. Šajā sakarā viņa atzīmēs, ka atsevišķās partijas pašas pakāpeniski izzūd. Liberālā partija ir aizgājusi pagātnes krēslā; Konservatīvā partija strauji sabrūk, un mēs, pamatojoties uz tās vadītāja apliecinājumu, zinām, ka nav cerību atgūt neatkarību. Tas pats liktenis gaida Sociālistisko partiju, jo arī tai jāiet pa to pašu ceļu, kas pārējās divas partijas ir iesūcis sociāldemokrātijas plūstošajās smiltīs.

Tāpēc viņai jāmeklē labāka sistēma; tāda, kas vairāk atbilst mūsdienu apstākļiem.
Kas aizstās pagātnes sabrukušo celtni?

Katrs politikas students apzinās, ka strīdus jautājums tagad ir starp fašismu un komunismu.
Kas attiecas uz britu sievietēm, komunisms ir maz pievilcīgs. Vienkārši sakot, tā ir iznīcības filozofija un sievišķības dabisko instinktu noliegums. Tā ir visu to principu un prakses antitēze, ko sievietes vērtē un pieprasa.

Fašisms šķiet vienīgais risinājums. Tajā ir visi principi, kas ir īpaši piemēroti un pielāgojami britu rakstura ģēnijam. Tas piedāvā patiesu brīvību un neatkarību visiem cilvēkiem un

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

sievietes, kurām ir laba griba pret šo valsti. Lai nerastos pārpratumi, mēs definēsim šos tik bieži brīvi lietotos terminus vārdos, ar kuriem neviens demokrāts nestrīdēsies, jo tie ir ņemti no tīras demokrātijas apustuļa Džona Stjuarta Milla.

"Vienīgais mērķis," viņš rakstīja, "kura dēļ cilvēce ir tiesīga individuāli vai kolektīvi iejaukties jebkura savas grupas dalībnieka rīcības brīvībā, ir pašaizsardzība. Vienīgais mērķis, kura dēļ varu var likumīgi īstenot pār jebkuru civilizētas sabiedrības locekli pret viņa gribu, ir novērst kaitējumu citiem."

Tieši šī ir fašistiskā izpratne par individuālo brīvību, un tā acīmredzami ir koncepcija, kas attiecībā uz sievietēm dod viņām visas iespējas, kas viņām nākotnē kā sieviešu pilsonēm ir likumīgas. Nevienā citā sistēmā šie principi nav ietverti. Turklāt korporatīvās valsts mašinērijā fašisms garantē sievietēm vienlīdzīgu statusu ar vīriešiem, jo tas ir vienīgais līdzeklis, ar kuru viņas varēs vadīt un kontrolēt apstākļus, kādos dzīvos; tādējādi tikai fašisms pabeigs darbu, ko no 1906. līdz 1914. gadam viņu labā iesāka kaujinieces. Turklāt tas glābs viņas no partijas sistēmai raksturīgās korupcijas postošās atmosfēras un pirmo reizi dos iespēju, izmantojot viņu pašu īpašo korporāciju mašinēriju, ar zināmu cerību uz panākumiem risināt tos lielos jautājumus, kas tik cieši attiecas uz viņu pašu un viņu bērnu dzīvi.

Ekonomikas jomā tas garantēs drošību ar vienādu atalgojumu par vienādu darbu, šo mūžīgo kaulu strīds, kas ir sašķēlis dzimumus, radot tik briesmīgas sekas rūpniecībai.

Sociālajā sfērā tā novērš visas šķiru barjeras, savukārt politiskajā sfērā tā nodrošina taisnīgumu un vienlīdzība pirmo reizi sieviešu cīņas vēsturē.

Un vissvarīgākais ir tas, ka fašisms uz visiem laikiem iznīcina kara vajājošo spoku, likvidējot fundamentālos cēloņus, kas pastāv un kuru pamatā ir internacionālisms – instruments, kas izstrādāts, lai ļautu "negodīgiem finansistiem" izmantot to "pārpilnības zemi", ko sauc par "demokrātiju", par kuru viņi sapņo.

Lai to visu varētu paveikt, fašisms pieprasīs, lai sievietes, tāpat kā vīrieši, disciplinēti sadarbotos sakārtotas valsts veidošanā, un fašisms pamatoti uzliks visiem valsts pilsoņiem atbildību un pienākumu strādāt saskaņā nevis kādas sabiedrības daļas vai šķiras interesēs, bet gan visas tautas labā. Tas aicinās gan sievietes, gan vīriešus pakļaut visas savtīgās individuālās privilēģijas, lai mazāk paveicīgie tā aizsardzībā būtu pasargāti no ekspluatācijas.

Tas ir fašisms. Viss pārējais ir mirāža. Vai var teikt, ka britu sievietes nespēj pacelties pretī šim lielajam notikumam savas valsts vēsturē? Tās, kas mudina viņas noraidīt šo iespēju, ir ne tikai sieviešu, bet arī visa progresa un civilizācijas ienaidnieces. Tās sievietes, kuras izturēja pirmskara dienu lielās cīņas pārbaudījumus, vismaz ir nopelnījušas tiesības izaicināt cilvēkus, kuri atkal vēlas viņas paverdzināt pagātnes pakļautībā un ieslodzīt sistēmā, kas liedz viņām visām iespēju spēlēt godpilnu lomu nepieciešamajā savas valsts reorganizācijā. Britu sievietes nekad nav pievīlušas vai šaubījušās, kad Lielbritānijai viņas ir bijušas vajadzīgas. Arī viņas kopā ar savas paaudzes vīriešiem pacels britu fašisma karogu un, nesot to augstu pāri partijas sistēmas nemieriem un netīrajiem strīdiem, paātrinās to dienu, kad viņu nācija atdzims. Tajā triumfējošajā stundā viņi patiesi būs nopelnījuši lepnas tiesības izrādīt cieņu atjaunotajai un Lielbritānijai un beidzot atdusēties tās suverēnās tautas mierā, drošībā un labklājībā.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Dārgie akri, autors

Džorians Dženkss

Tiem, kas varētu rasties kārdinājums pieņemt, ka Lielbritānijai nav zemes politikas, tāpēc tai nav zemes problēmu, būtu rūpīgi jāapsver šie satraucošie fakti.

Izņemot Beļģiju un Holandi, Lielbritānija ir visblīvāk apdzīvotā valsts pasaulē; un tā kā dabiski neauglīgas zemes (piemēram, kalnu) īpatsvars šajās salās ir daudz lielāks nekā Lejaszemēs, šķiet neapstrīdami, ka mums ir mazāk pārtikas ražošanas zemes uz vienu iedzīvotāju nekā jebkurā citā valstī.

Lielbritānija ir vienīgā civilizētā valsts pasaulē bez noteiktas zemes saglabāšanas, meliorācijas un uzlabošanas politikas. Neviena valdība nav spērusi nekādus soļus, lai ierobežotu ikgadējos lauksaimniecības zemes zudumus, kas kopš Lielā kara beigām tagad pārsniedz 2 miljonus akru jeb 7% no kopējās platības.

Lielbritānija ir unikāla ar lielo to iedzīvotāju īpatsvaru, kuri ir pilnībā atrauti no jebkāda kontakta ar savu dzimto zemi, un ar lielo novecojušu, konservētu pārtikas produktu īpatsvaru valsts uzturā.
Zinātnieki sāk atklāt šīs mākslīgības sekas nepietiekama uztura, nervu traucējumu un sociālo nemieru veidā.

Ārvalstu novērotājam varētu piedot, ja viņš secinātu, ka mēs savā perversajā britu manierē cenšamies padarīt sevi par ļoti bīstama eksperimenta objektu, proti, noskaidrot, vai nacionālo dzīvi var veselīgi uzturēt pilnībā urbanizētā un praktiski parazītiskā kopienā, kas dzīves vajadzību apmierināšanai ir atkarīga no citu tautu pūlēm un labvēlības. Viņš varētu arī pieņemt, ka tik nedrošu situāciju mums ir uzspiedis mūsu klimata nelabums vai augsnes nabadzība. Un viņa attieksme pret mums būtu drīzāk žēluma, nevis apbrīnas pilna.

Cik sāpīgi ir atzīt, ka šī satraucošā situācija rodas viena un tikai viena iemesla dēļ, proti, bezjūtīgas un pastāvīgas pamatprincipu neievērošanas dēļ. Lai par to nav ne mazākās šaubas. Mūsu klimats nav nelabvēlīgs; gluži pretēji, tas ir viens no vienmērīgākajiem pasaulē. Mūsu augsne nav nabadzīga; gluži pretēji, tā vidēji ir viena no ražīgākajām pasaulē. Taču par saviem grēkiem mums ir politiskā sistēma, kas atsakās skatīties tālāk par nākamajām vēlēšanām, kuru vajā visas ieinteresētās personas ar cirvi, ko cirtēt, un visi maldīgie ekonomisti, kuriem jāuztur akadēmiska reputācija.

Ir vislielākā kļūda pieņemt, ka mūsu dabiskais liktenis ir būt ražotājiem, pārvadātājiem un baņķieriem pārējai pasaulei un ka šāda situācija nozīmē pastāvīgu izejvielu un pārtikas piegādi. Īsu laiku šo hipotēzi, protams, padarīja pamatotu fakts, ka virkne veiksmīgu sakritību deva mums ievērojamu pārsvaru pār citām valstīm to pakalpojumu attīstībā, par kuriem pasaule tolaik bija gatava maksāt gandrīz jebkuru cenu. Taču straujā un gandrīz universālā industriālā un finansiālā nacionālisma ienākšana ir iznīcinājusi mūsu pagaidu monopolu un padarījusi šo hipotēzi ne tikai nepieņemamu, bet arī absolūti bīstamu. Jo ilgāk mēs pie tās turēsimies, jo mazāk spējīgi būsim stāties pretī mūsdienu dzīves realitātei. Katrs žests uz neatgriezenisku "starptautiskās tirdzniecības atjaunošanu" atliek neizbēgamo atmaksas dienu, kad mums pašiem jāstāv uz savām kājām un jāizvērtē sava...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

resursi.

Tā kā tas ir galvenais vitāli svarīgu vajadzību avots, tā rūpīga un apzināta attīstība ir priekšnoteikums valsts labklājībai. Tā kā tas ir valsts mantojums, gan kultūras, gan materiālais, tā saglabāšana ir svinīgs valsts pienākums.

Ir vērts atcerēties, ka līdz pat salīdzinoši mūsdienām šie fakti tika vispārēji atzīti, ja ne vienmēr pareizi interpretēti. Tika uzskatīts, ka zemes īpašumtiesības piešķir ne tikai lielas privilēģijas, bet arī lielu atbildību, gan sociālo, gan materiālo. Valdošās šķiras gandrīz pilnībā veidoja zemes īpašnieku ģimenes. Lauksaimniecība tika atzīta par galveno pamatnozari, un tās labklājība bija valsts mēroga jautājums.

Tikai tad, kad nabadzīgo zemes aristokrātiju bija aizstājusi jaunpienācēja un lielā mērā sveša plutokrātija, kas izauga no Napoleona perioda haotiskās finanšu sistēmas, nacionālā attieksme pret zemi nopietni pasliktinājās. Un tikai tad, kad Viktorijas laika eksporta kapitālisms sāka gūt milzīgos importa ieņēmumus, Lielbritānijas lauksaimniecība nespēja sekot līdzi Lielbritānijas manufaktūru attīstībai. Taču, tiklīdz tika nostiprināta doktrīna, ka organizētā kapitāla peļņa ir nacionālās labklājības mērs, neorganizētā lauksaimniecība varēja veltīgi meklēt palīdzību vai vadību Vestminsterā.

Un tāpēc mūsdienās Lielbritānijas lauku pētījums gandrīz vai ir izmirušas civilizācijas pētījums.
Dziļi izcirstas ielas, pa kurām veselu paaudzi nav braukti riteņi, plaši dzīvžogi, kas desmit gadus nav redzējuši dzelzi, senas arkla pēdas, kas joprojām redzamas biezās kūdras ganībās, šķūņi un mājiņas visās sabrukšanas stadijās, baznīcas, kas celtas draudzēm, kas piecas reizes lielākas par pašreizējām draudzēm, klusas ūdensdzirnavas un drūpošas muižas: tas viss liecina par zudušajiem lauku iedzīvotājiem, kas kādreiz aktīvi iesaistījušies visvīrišķīgākajā no visiem darbiem.

Protams, ir taisnība, ka labākā zeme joprojām tiek apstrādāta, un bieži vien tiek apstrādāta labi, lai gan to skaits, kam ir tieša interese par to, gadu no gada sarūk. Un te un tur var atrast drosmīgus piedzīvojumu meklētājus, kas visu savu naudu liek uz cūkām vai mājputniem, augļiem vai pienu. Taču lielā daļā lauku teritorijas mīt rokas mutē metožu posts, kas rodas no neuzticības un izpaužas atstātās ganībās, kurās trūkst neizteiksmīgu liellopu. Atmosfēra ir tik apātiska, ka pat spekulatīvā celtnieka izšķērdīgie un nepievilcīgie ielaušanās tiek pieņemti gandrīz bez aizvainojuma, ko šāda zaimošana būtu izraisījusi pirms dažām paaudzēm.

Ir svarīgi apzināties, cik lielu kaitējumu ir nodarīts neaizstājamam nacionālajam vērtīgajam īpašumam. Teorētiski zeme ir neiznīcināma, ja vien, protams, to neaizskalo jūra, un šo procesu, starp citu, var novērot vairākās vietās mūsu piekrastē. Taču ar to var notikt vairākas lietas, kas padarīs to praktiski nederīgu no pārtikas ražošanas viedokļa, un tas ir vissvarīgākais viedoklis tautai.

Pirmkārt, apstrādātā zeme, neatkarīgi no tā, vai tā ir aramzeme vai ganības, var ātri nonākt degradētā stāvoklī, kurā tā neražo neko citu kā vien niecīgu ražu liellopiem un aitām, un pat tiem pietrūkst barības, ja truši ierodas pirmie. Dramatiskais platības pieaugums, kas atgriezies kā "neapstrādātas ganības" periodā, kad lauksaimniecības platība ir pastāvīgi sarukusi, pietiekami skaidri parāda, kas ir noticis. Lielākā daļa mūsu neapstrādāto ganību, protams, ir kalnu virsotnes un tīreļi. Taču viss nesenais pieaugums un vēl daudz kas cits sastāv no uzlabojamas zemes, kas tiktu apstrādāta jebkurā citā Eiropas valstī vai pat mūsu pašu domīnijās, bet ko šeit nevar apstrādāt pastāvīgas oficiālās nolaidības dēļ.

Inskipa tipa politiķiem patīk, ka mēs ticam, ka šo pamesto zemi var ievest ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ražošana ārkārtas situācijā. Acīmredzot pēdējā kara vilšanās pieredze viņiem nav iemācījusi, ka zemi nevar pēkšņi padarīt ražīgu, to apstrādājot ar dažiem traktoriem un nekvalificētu darbaspēku. Zemes meliorācija ir augsti kvalificēts darbs, kam nepieciešami vairāki gadi pacietīga darba, pirms var sasniegt rezultātus. To var ļoti lietderīgi iekļaut ilgtermiņa lauksaimniecības politikā; taču kā pārtikas ražošanas līdzeklis ārkārtas situācijā tas ir praktiski bezvērtīgs.

Otrkārt, būvniecības darbi, gan dzīvojamo, gan rūpniecisko, katru gadu izmanto ievērojamu zemes daudzumu un pilnībā sterilizē tikpat daudz zemes, cik tā faktiski izmanto. Kopš 1929. gada tikai Anglija un Velsa ir zaudējušas 421 000 akru lauksaimniecības zemes, no kuras tikai 159 000 akru atkal ir parādījušies kā ganības; gandrīz visi atlikušie 262 000 akri ir nonākuši celtnieka pārziņā, liela daļa no tās ir līdzena un auglīga aramzeme augstā kultivēšanas stāvoklī.

Jāatceras, ka lauksaimniecības zemes zaudēšana neapstājas pie teritorijas, ko faktiski aizņem rūpnīcas, mājas un dārzi. Ir jānodrošina ceļi un atpūtas zonas, un vienmēr, īpaši jaunbūvētās teritorijās, ir lieli neauglīgi zemes gabali. Turklāt ievērojami cieš lauksaimniecības zeme apbūvētas teritorijas malā vai lauksaimniecības zeme, kas mūsdienīgā veidā ir apkaisīta ar atsevišķiem mājokļiem. Zvirbuļi un žurkas ierodas tūkstošiem; vārti un žogi tiek nojaukti; klaiņojoši suņi apbēra mājlopus, un sīkie postījumi ievērojami pieaug. Līdz ar lēta autotransporta parādīšanos un sekojošo piepilsētu attīstības virzību uz āru šādi skartā teritorija, lai gan joprojām tiek atgriezta kā lauksaimniecības zeme, noteikti sasniedz simtiem tūkstošu akru.

Nav iespējams izvairīties no secinājuma, ka Lielbritānija izšķiež savu nacionālo mantojumu laikā, kad pasaules notikumu gaita padara vitāli svarīgu katra akra saglabāšanu. Tiem, kas šo apgalvojumu varētu uzskatīt par satraucošu, ieteicams rūpīgi izpētīt profesora R. G. Steipldona nesen publicēto darbu " Zeme; tagad un rīt". Autoritāte uzskata, ka "mūsu lauksaimniecības zemes strauji sarūk, un tām neizbēgami jāsamazinās, un, ja vien netiks pieņemts lēmums par minimālo platību, kas par katru cenu būtu jāsaglabā pārtikas ražošanai, un netiks veikti atbilstoši pasākumi, ne vēlāk kā pēc divsimt gadiem Anglijas lauksaimniecības zemes varētu samazināties uz pusi."

Divsimt gadi var šķist ilgs laiks, bet vai kāds ir pietiekami drosmīgs, lai apgalvotu, ka mūsu bērni, vēl jo mazāk mūsu mazbērni, spēs neierobežoti saņemt pārtikas krājumus no Amerikas un Antipodiem? Vai mēs vēlamies ieiet vēsturē kā paaudze, kas izšķērdēja nacionālo īpašumu un atstāja mūsu pēcnācējus saskarties ar elementāru bada problēmu? Viktorijas laika eksporta kapitālisms mums ir atstājis mantojumā nelaimīgos apgabalus; vai mums vajadzētu būt atbildīgiem par jaunu izpostīto apgabalu kopumu?

Turpmāka mūsu zemes problēmas uztura un ekonomisko aspektu izpēte mūs ievestu padziļinātā diskusijā par daudzajām lauksaimniecības funkcijām kā neatņemamu nacionālās dzīves sastāvdaļu.
Tāpēc ir nepieciešams pārtraukt, lai apspriestu tikpat svarīgo kultūras aspektu.

Tiesa, šim aspektam jau tiek pievērsta zināma uzmanība neregulāri un vienpusīgi pilsētplānošanas kustības ietvaros. Taču pats šīs kustības nosaukums atklāj tās ierobežojumus. Kopiena, kas ir mudināta aizmirst savas lauksaimniecības nozīmi un uzskatīt importētos pārtikas krājumus par dabas parādību, ir sākusi uzskatīt laukus tikai par pilsētu piejaukumu, par sava veida pagodinātu publisku parku. Pastāv patiešām lielas briesmas, ka Anglijas lauki var kļūt par bezpersonisku “atklātu telpu” tāpat kā milzīga daļa no Anglijas pamatiem ir kļuvusi par bezīpašu dārza priekšpilsētu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Urbanizētu cilvēku iedzimtā tieksme aizbēgt no trokšņainās, piesārņotās pilsētu atmosfēras var izraisīt tikai līdzjūtību. Tas, ka šie cilvēki pusi savas svētdienas ar prieku pavadīs, norijot benzīna izgarojumus uz pārslogota galvenā ceļa, lai otru pusi varētu pavadīt svaigā gaisā, ir žēl, ka tik daudzi no viņiem nespēj aptvert sava uzņēmuma augļus, tos nesabojājot.

Jo lauki nevar pildīt savu kultūras funkciju, ja vien tiem netiek ļauts saglabāt savu raksturu, un šis raksturs ir neatdalāms no to materiālās vai lauksaimnieciskās funkcijas. Pilsēta nevar atrauties no pilsētas, ja tā paņem pilsētu līdzi, tāpat kā intelektuālis nevar dot savam prātam atpūtu, ja viņš savās pastaigās pa laukiem ņem līdzi savus argumentus. Skats uz ciematu, ko suburbanizējuši tie, kas ir ieradušies "dzīvot laukos", ir tikpat nožēlojams kā skats uz intelektuāļu grupu, kas soļo pa sarunu straumi, kamēr apkārt viņiem notiek desmitiem tūkstošu nodarbju, kas ir interesantākas un svarīgākas par viņu pašu. Kā nesen teica kāds zemnieks: "Man tik ļoti netraucē, ka viņi staigā pa maniem laukiem. Man tik ļoti netraucē, ka viņi uz mana rēķina izvingrina savus muļķu suņus. Man pat netraucē, ka viņi rāpjas pāri vārtiem, ko bērns varētu atvērt. Bet, kad es domāju, ka viņi ir nogājuši divas jūdzes labas lauksaimniecības zemes un ne reizi nav iedomājušies paskatīties, kas notiek, es jūtu, ka mana pieklājība ir izniekota."

Tas, ko mēs varētu saukt par “publiskā parka” attieksmi, izpaužas nopietnāk nekā vienaldzība pret lauku aktivitātēm. Tāpat kā meža eglīte uzskata, ka nav ļauni mest akmeņus pīlēm, kad kopējs neskatās, tā arī tūkstošiem izglītotu pieaugušo neredz neko ļaunu sīkā pārkāpumā, ja ir maza vai nekāda iespēja tikt atklātam. Un sīku pārkāpumu kumulatīvais efekts rada nepatīkamu situāciju rajonos, kurus iecienījuši pilsētu bēgļi.

Vācijā augļu kokus stāda ceļmalu dzīvžogos, un zeme tiek apstrādāta līdz pat metāla malai. Anglijā šāda procedūra ir pilnīgi neiespējama, jo kokus noplēstu organizētas laupītāju grupas, un kultūraugi tiktu nomīdīti ķēdes platumā. Brits ne vienmēr ir mazāk godīgs vai destruktīvāks nekā vācietis; viņš vienkārši ir tik ļoti deruralizēts, ka viņa vērtību izjūta un morālās uzvedības kodekss beidzas līdz ar pēdējo laternas stabu. Cilvēki, kurus šokētu doma par zīmuļa nozagšanu no veikala letes, nesaskatīs neko amorālu tajā, ka tiek izlauzts cauri pusducim dzīvžogu, lai nozagtu sēnes.

Laukiem ir tik daudz īstu bagātību, ko piedāvāt saviem apmeklētājiem, ka acīmredzamais veids, kā pārvarēt pašreizējās nožēlojamās tendences, ir parādīt cilvēkiem, kur slēpjas šī bagātība. Pat tagad ir daudzi, kas spēj un novērtē vientulības dziedinošo balzamu, miera un drošības garīgo komfortu, mainīgo lauku un mežu aizraujošo interesi; taču viņu visu ir pārāk maz.
Neviens labprātīgi neaizskars vai nebojās to, pret ko viņš jūt personisku interesi, un pirmais solis lauku saglabāšanā ir nacionāla tiekšanās uz to, ko profesors Steipldons sauc par “lauku domāšanu”.

Fašistiskajai valdībai, protams, būs jārisina zemes problēma pilnībā, jo zeme ir viens no pamatiem, uz kura balstās tās koncepcija par dzīvo nāciju. Patiesībā tās atklātā lauksaimniecības attīstības politika pati par sevi radīs steidzamu problēmu, stimulējot spekulatīvu darbību nekustamo īpašumu tirgū, un šī darbība būs nopietni jārisina, pirms lauksaimniecības politika varēs pilnībā attīstīties.

Fašistu attieksmi pret zemi var izklāstīt dažos teikumos.

Zeme vairs nedrīkst tikt uzskatīta par spekulatīvu preci. Tās vērtība ir jānovērtē taisnīgi, un viss pieaugums ir jāsadala starp tiem, kas ir palīdzējuši to radīt, tostarp...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Valsts.

Zemes izmantošanai jābūt rūpīgas ilgtermiņa valsts mēroga plānošanas priekšmetam. Cik vien iespējams, būvniecības darbība jāierobežo teritorijās ar zemu lauksaimniecisko vērtību.

Zemes īpašumtiesībām jābūt pēc iespējas plašāk izplatītām, mērķim esot lielam skaitam mazu, drošu ģimenes īpašumu. Tomēr tas nozīmēs arī atbildību, un tie, kas ļaunprātīgi izmanto savu zemi, tiks uzskatīti par sabiedrības ienaidniekiem.

Jāuzlabo publiska piekļuve zemei, paplašinot un labāk nosakot lauku celiņus, kempinga vietas un ceļmalas apstāšanās vietas. Vienlaikus jāpārskata likums par nelikumīgu iejaukšanos un jānodrošina lauku kopienai labāka aizsardzība pret traucējumiem un bojājumiem. Iespējams, būs nepieciešams izveidot uzraugu korpusu.

Ir jākaro pret tādiem kaitēkļiem kā truši, krauķi un baloži; un, lai gan netiks pieļauta diskriminācija pret lauka sporta veidiem, nedrīkst pieļaut, ka šādi sporta veidi traucē ne lauksaimniecības, ne atpūtas aktivitātēm.

Sabiedrība ir jāizglīto, lai tā cienītu un novērtētu laukus un izrādītu inteliģentu interesi par to aktivitātēm.

Mēs kā tauta neesam īpaši tendēti sentimentalizēt par zemi. Mēs reti lietojam vārdu “Dzimtene”, bet reti, “Tēvzeme” – nekad. Gadsimts ilga brīva liberālisma un finansiālā konservatīvisma ir radījusi tuvredzīgu, komercializētu attieksmi pret mūsu zemi.

Tomēr mūsu sapņu Lielbritānija, mūsu nacionālā gara fiziskais iemiesojums, nav ielu un rūpnīcu vai pat parku un sabiedrisko ēku Lielbritānija, bet gan smaidošu ieleju un viļņotu augstienes, artu lauku un omulīgu viensētu Lielbritānija. Pilsēta ir pilsēta visā pasaulē; un pasaules pilsētas katru gadu tiecas uz standartizāciju. Bet lauku Lielbritānija ir īpaši mūsu pašu, neatdalāma no mūsu nacionālā rakstura. Mums tā ir jāsaglabā greizsirdīgi, nevis muzeja atmosfērā, kā tas ir Stratfordā pie Eivonas, bet gan dabiskajā produktivitātes sparā.

Tikai daži no mums ir attālinājušies no zemes vairāk nekā par dažām paaudzēm. Neliela pārizglītošana ar preses un radio starpniecību padarītu mūs atkal par lauciniekiem, vismaz mūsu brīvajos brīžos: nevis profesionāla skolotāja izglītība, kura "lauksaimniecība" sastāv no noderīgām, bet diezgan drūmām elementārām zinātnēm, bet gan izglītība, kas mūs sūtītu uz ceļiem un lauku takām ar atvērtām acīm un zinātkāru prātu. Ievads lauku vēsturē un ikdienas dzīvē ne tikai mudinātu pilsētnieku novērtēt lauksaimniecības problēmas, bet arī veltītu viņa lauku izbraucienus aizraujošai interesi. Inteliģenta lauku domāšana varētu kļūt par labāko iespējamo pretlīdzekli pilsētas dzīves stresam, jo Māte Zeme var sniegt mierinājumu gan dvēselei, gan ķermenim.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Hitlera Berhtesgādene Jaunās Vācijas idille, Džoana Morgana

Pat ja labi pazīstat Bavāriju un pat ja paturat prātā, ka Vitelbahi ar visu Bavāriju un fīrers ar visu Vāciju, no kuriem izvēlēties, izvēlējās Berhtesgādeni savām vasarnīcām, nekas jūs īsti nesagatavo šai vietai, kas vienlaikus spēj būt gan vecās Bavārijas sirds, gan jaunās Vācijas dvēsele. Viss, par ko jūs sapņojāt par Bavāriju tās pasakainākajā izpausmē un nacionālsociālismu tās labākajā izpausmē, ir saspiests šajā kalnu ieskautajā tirgus pilsētā, kurā ir aptuveni tāds pats iedzīvotāju skaits kā Londonas jaunākajā dzīvokļu namā.

Pēc tam, kad vilciens atiet no Badreihenhallas, tas ved arvien dziļāk kalnos, līdz jūtat, ka tie jūs pilnībā ielenks, līkumojot augšup pa dziļo ieleju, kas ir kā Vācijas ķīlis, iedzīts Austrijā. (Ir iespējams, un diezgan aizraujoši, nokļūt Austrijā kājām jebkurā no trim virzieniem.)

Pirmais iespaids ir par kustību. Visi, sākot no divu gadu vecuma, stāv uz pirkstgaliem, gaidot. Vai tas ir saistīts ar augstumu, Bavārijas pacilāto garastāvokli vai faktu, ka fīrers jebkurā brīdī var izbraukt cauri, es nekad neesmu atklājis; fakts paliek fakts, ka gaiss virmo no vitalitātes.

Šajā burvīgi muzikāli komēdiskajā vidē nacionālsociālisms šķiet ļoti izklaidējošs.
Izņemot neregulāras sanāksmes, kas ir vienkāršas un dīvaini iedvesmojošas, jūs tik ļoti neapzināties visa šī dziļo mistisko nopietnību; paveiktā uzdevuma un priekšā esošā uzdevuma milzīgumu.

Jūs uzskatāt, ka SS ar savu pievilcīgo uniformu, saskarsmi ar fīreru un veselīgu dzīvi jaukā vidē ir ļoti patīkama nodarbošanās, un SS patiesi ir lieliska organizācija, kas atvērta visu vecumu un slāņu pārstāvjiem, balstoties uz kopīgu patriotisma pamatu.

Šeit, vairāk nekā jebkur citur Vācijā, jūs redzat, kā ikvienam, sākot no vecākā SS biedra līdz pat jaunākajam bērnam, kas pārdod ziemas atvieglojumu nozīmītes, ir sava interese par valsti; neviens necieš no dvēseli graujošām mokām, jūtoties nevēlams. Katrs sasniegums ir viņa sasniegums; katra neveiksme ir viņa. Jūs saprotat, kā nacionālsociālisms, atjaunojot cerību, atdzīvinot ticību savas valsts nākotnei, ir devis cilvēkiem kaut ko, kā dēļ dzīvot.

Vietas gadsimtiem senā dzīve turpinās kā vienmēr, plus nacionālsociālisms; un tāpēc dzīve Berhtesgādenē ir nepārtraukta izrāde. Kad priekškars krīt vienā cēlienā, paceļas nākamais. Jūs dzirdat monotonu dūkoņu aiz loga, plūstam simts zemnieku sieviešu nacionālajos tērpos ar maziem melni zaļi sarkaniem adītiem mēteļiem, ko viņas sauc par Berhtesgādnerēm. Kopā ar viņām ir priesteris, un viņas lēnām pārvietojas, dziedot, ar nolaistām acīm. Vēlāk jūs dzirdat jauno BDM (Hitlera meiteņu) spalgās balsis, kas soļo savos īsos brūnos mēteļos, vai Hitlerjugenda vienību, milzīgus, vīrišķīgus zēnus ar karogiem. Gaisā vienmēr virmo marša dziesma.

Kad nekas cits neizdodas, viņi rīko ugunsdzēsības mācības. Simts ugunsdzēsēju (jeb viens uz katriem trīsdesmit iedzīvotājiem) kombinezonos, ķiverēs un plus četrinieku drosmīgi uzstājas jūsu loga priekšā. Tomēr svētdiena ir īstā diena. Markt Platz, kas ir pilsētas virsotne, pulcējas zemnieki; vīri, savās zaļajās cepurēs sacenšoties savā starpā otu milzībā, atrodas strūklakas vienā pusē ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ar savu Bavārijas lauvu, otrā pusē sievietes ar plakanām melnām cepurēm, kas sēdušas bizīšu vainagos. Desmitos viņas dodas uz Neuhaus (Hofbrauhaus mazo brāli) uz alu un desiņām zupā ar tā alus dārzu zem kastaņkokiem, kur viņi izvēdina jūsu gultasveļu uz Vittelsbahas pils žoga, tās alus namā ar nepārspējamo gemütlichkeit, kur partijas vadītāji berzējas plecu pie pleca ar gidiem; dzīvīgas pilsētas dzīvības centrs.

Grand Hotel, pietiekami grandioza jebkuram. Kurhaus ar savu izcilo orķestri un viesmāksliniekiem no Minhenes. Zemnieku teātris ar savu rupjo asprātību un pievilcīgo mūziku. Tur ir deju zāles; Hofšafers ar savu intīmo atmosfēru, kabatlakatiņu grīdu, kas ir pārpildīta pāri Londonas viesnīcnieka sapņiem , un Kur kafejnīca, kur milzīgie, elegantie SS miesasgvardes zēni dejo telpās, kas kādreiz bija Bavārijas nama karaliskā villa. Tur ir mākslinieki Frics Rihters ar saviem dīvainajiem, iedvesmotajiem kokgriezumiem un viens no pirmklasīgajiem mūsdienu Alpu skolas ainavu gleznotājiem.

Atklāti izklāstot: pirmkārt, tur ir fīrera māja pasaules virsotnē ar stikla sienu, kas pavērsta uz kalnu grēdu, tik stāvā vietā, ka šķiet, ka tā ir atliekta atpakaļ. Māja dominē ielejā, tāpat kā fīrers dominē pilsētā.

Tur ir Kēnigszē, skaistākais no visiem Alpu ezeriem, dziļi zaļš, ko no visām pusēm ieskauj stāvi kalni. Tur ir Zaubervalde, maģisks mežs, kur Hinterzē strauts traucas cauri zaļām, pūkainām klintīm.

Tur atrodas sāls raktuves, kur (šajā uniformu zemē) jūs ģērbjaties melnā tunikā un baltā, kā arī četrrāpus (kas nav ne tuvu tik šiki un pieklājīgi, kā izklausās) un ar ragaviņām nobraucat līdz pazemes ezeram, kura tālākajā galā ir gaismiņu kaklarota un svastiku. Tur atrodas Schloss Platz ar kara memoriālu.

Tur ir Alpu pļavas ar dabas krāsu gammu maiņu – vienu nedēļu rozā, nākamajā – zilu un dzeltenu –, kas skaudības pilni aizrautu Londonas, Parīzes un Ņujorkas floristus.

Tur ir meži, vienveidīgi, taisni un spēcīgi soļo līdz sniega līnijai. Kalni; jaukais Vacmana kalns, otrais augstākais Vācijā; drūmais Gollas kalns un nelīdzenais, leģendām apvītais Untersbergas kalns. Drosmīgajiem ir apgaismotā āliņģa vieta sešu tūkstošu pēdu augstumā Untersbergas iekšienē, un tur ir arī Almbach Klamm, rēcoša, satriecoša aiza, kur šķiet, ka nolaižaties daudz dziļāk nekā uzkāpāt, un tā beidzas tikai tad, kad esat zaudējis cerību, un ietilpst sadaļā "Emocionālā pieredze", nevis "Ainava".

Berhtesgādenes zemē jūs vienlīdz sveicina ar saukļiem “Grass Gott” un “Heil Hitler!”. Nav brīnums, ka sveicieni Dievam par to, ka viņš radījis kaut ko tik jauku, un lai dzīvo Hitlers par to, ka viņš to saglabājis cilvēkiem, kuri to mīl vairāk par dzīvību.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Vidkuna Kvislinga grāmata

"Ziemeļvalstu pasaules federācija"

NORVĒĢIJAS NASJONĀLAS SAMLINGA LĪDERIS

A Vecajai pasaulei sabrūkot, dzimst jauna. Vienlaikus ar mūsu trešo ikgadējo mītiņu Stavangerā pagājušajā gadā, bijušajā Maskavas "dižciltīgo klubā" tika atklāts Komunistiskās Internacionāles septītais pasaules kongress pēc septiņu gadu starpposma kopš pēdējā pasaules kongresa 1928. gadā.

Kongress ilga no 25. jūlija līdz 21. augustam. Tā galvenais mērķis bija pārskatīt ebreju starptautiskās marksisma sazvērestības paveikto septiņu gadu laikā Padomju Krievijā un ārpus tās attiecībā uz Staļina pasaules boļševizācijas programmas izpildi, kas bija apspriesta iepriekšējā pasaules kongresā.

Otrkārt, tā apstiprināja savas programmas taktiku, lai iznīcinātu nacionālās pretošanās spēkus un iekurtu komunistiskās pasaules revolūcijas uguni. Īpašs uzsvars tika likts uz tā sauktās vienotās un tautas frontes taktiku, kuras attīstību mēs esam novērojuši Francijā, Spānijā, Beļģijā un citur. Mēs to labi pazīstam arī šeit, Norvēģijā, tā sauktajā "krīzes līgumā" ar zemnieku partiju un Leiboristu partijas jaunajā maskēšanās taktikā, pieņemot buržuāzisku un nacionālu maskēšanos. Vēl viens jautājums, kas tieši skar mūsu valsti, proti, Padomju Krievijas dalība Tautu Savienībā, arī ir tās pašas tautas frontes taktikas simptoms, kas jau sen ir iekļauta Komintema programmā.

Šogad, kad mēs, Nacionālās izlases pārstāvji, sanākam kopā mūsu ikgadējā mītiņā, mēs redzam, ka sasaukt vēl vienu pasaules kongresu.

Šoreiz Tautu Savienības bankrotējušā koncerna akcionāri rīko ārkārtas kopsapulci, lai apspriestu uzņēmuma likvidāciju vai tā iespējamo rekonstrukciju rudenī, kad asambleja rīkos savu ierasto ikgadējo sanāksmi.

Es pieminu šos notikumus, kas risinājušies vienlaikus ar mūsu diviem pēdējiem nacionālajiem mītiņiem, ne tikai to lielās nozīmes dēļ, bet arī tāpēc, ka šie notikumi ļoti spilgti ilustrē ārpolitisko situāciju, ar kuru mēs šodien saskaramies.

No vienas puses mums ir nenogurstoši aktīvs pasaules boļševisms, kas no vēsturiskā viedokļa ir vienkārši satraucošs vecās pasaules izzušanas simptoms un draudīgu lielvaru neatlaidīgi centieni piespiest pasaules evolūciju virzīties pa savu iznīcības ceļu, tas ir, uz universālu materiālistisku republiku ebreju diktatūras pakļautībā.

No otras puses mēs redzam vecās pasaules bezmērķīgos mēģinājumus atrisināt mūsdienu obligātās prasības, prasības pēc miera un sadarbības starp tautām. Visu šo lietu izjauc individuālo interešu sadursme, tāpat kā iekšējo nacionālo sadarbību, ko prasa situācija, sagrauj šķiru karš un savtīgi partiju konflikti. Šo dezintegrācijas procesu pavada nemieri un krīzes, karš un pilsoņu konflikti.

Internacionālistu lielvalstis iejaucas, un viss pasākums pakāpeniski iegrimst marksismā un iznīcībā, tāpat kā buržuāziski liberālā valsts tiek pakāpeniski iznīcināta, izmantojot ******ebook converter DEMO Watermarks*******.

Machine Translated by Google

Marksisms, kā mēs tik skaidri redzam savā valstī. Visa šī vidū mūžam jaunā cilvēces dzīsla dzen jaunus dzinumus; nacionālās renesanses un apvienošanās kustības, kas vēsta par jauno laikmetu, ienesot jaunu valsti un jaunu pasaules kārtību. Jaunā kārtība ir sākusies arī šajā valstī.

SANKCIJAS UN LĪGAS SABRUKUMS

Vēl viens būtisks fakts ir tas, ka buržuāziskās parlamentāri kapitālistiskās institūcijas, Tautu Savienības, sabrukums nav saistīts tikai ar tās pašas nestabilitāti un marksisma slepenajām darbībām vai fundamentālām un formālām kļūdām Tautu Savienības organizācijā.

To sagrāva fašistiskā Itālija, viena no jaunā laikmeta organizēto kopienu pārstāvēm. Neskatoties uz piecdesmit sankcionistiskajām valstīm un visas demokrātiskās un marksistiskās pasaules pretestību, kā arī pasaules sabiedrības viedokli, kas bija mobilizēts pret fašismu un Itāliju, nacionālā vienotība izrādījās visspēcīgākais spēks.

Nekādā veidā neidentificējoties ar itāļu fašismu vai Itālijas interesēm, Nacionālās izlases vadītāji jau no paša sākuma ir ieņēmuši skaidru un noteiktu nostāju Etiopijas konflikta jautājumā. Viņi ir iestājušies par Norvēģijas neitralitāti un pret tās dalību tā sauktajās sankcijās.

Šajā ziņā mūs ietekmēja tikai un vienīgi rūpes par mūsu valsts interesēm. Tomēr es uzskatu, ka sabiedriskā doma šeit, tāpat kā daudzās citās vietās, kļuva par propagandas upuri, kas patiesībā kalpoja pavisam citām interesēm, nevis augstajiem ideāliem, kurus tā it kā ieaudzināja.

Tomēr mūsu kustība neieņēma nevienu pusi. Mēs pieprasījām Norvēģijas neitralitāti un demonstrējām visas sankciju spēles liekulību un bezmērķīgumu. Šodien varam teikt, ka situāciju novērtējām pareizi.

No militārā viedokļa mums bija taisnība. Pretēji vispārējam viedoklim, mēs pareizi novērtējām mūsdienu kara materiālu nozīmi, kā arī Etiopijas un Anglijas pretestības spēku un, ne mazāk svarīgi, milzīgo morālo un materiālo spēku, kas radīts tautā, kas organizēta vienotiem centieniem uz vēsturiska un nacionāla pamata.

Arī politiski mēs spriedām pareizi. Sankcionistiskās politikas bezjēdzība un nopietnie nepareizie aprēķini tagad ir acīmredzami. Paskatieties uz varenās Anglijas traģisko izgāšanos tās tuvredzīgās Līgas politikas dēļ; tā ir lielākā morālā un praktiskā sakāve, ko Britu impērija ir cietusi kopš Amerikas zaudēšanas.

Padomju Krievija, šī jaunā un ievērojamā Tautu Savienības dalībvalsts, sankciju politikā saskatīja iespēju sastrīdēties vispirms ar Musolīni un pēc tam ar Hitleru, bet, kad viņu aprēķini sāka izgāzties, viltīgie boļševiku ebreji klusi atkāpās fonā un, paši izglābdamies no soda, atstāja vainu un negodu Lielbritānijas valdībai.

NACIONĀLISTU POLITIKA UN STARPTAUTISKĀ SADARBĪBA

Pirmo reizi kopš pasaules kara Norvēģijai ārpolitikā ir nācies saskarties ar skarbajiem faktiem, kas ļoti apgrūtina ierastās šaurās politikas turpināšanu.

Šajā sakarā vēlos uzsvērt faktu, kas šajā valstī diemžēl tiek nepietiekami novērtēts:

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

proti, ka cilvēku dzīvi nosaka ārpolitika, nevis iekšpolitika.
Līdzās pašas tautas "dzīvesgribai" tās iekšējos apstākļus un struktūru nosaka starptautiskie ekonomikas un varas apstākļi. Šos apstākļus rada tautu un valstu primitīvās un imperatīvās vajadzības, to cīņa par eksistenci un dzīves telpu. Taču valsts ietekme ārpolitikā vienmēr atbilst tās iekšējā spēka attīstības pakāpei.

Tādējādi nepieciešamība pēc pašnodrošinājuma kara gadījumā un, galvenokārt, pasaules ekonomikas struktūras pārveidošana vienkārši piespiež kopienas organizēties uz ekonomiskiem pamatiem kā nacionālās strādnieku valstis. Mainīgie apstākļi visā pasaulē piespiež katru valsti sadarboties ar saviem kaimiņiem kā organizētu ekonomisku vienību ar pilnīgu un spējīgu kontroli pār visiem saviem resursiem un varu tos izmantot pēc iespējas labāk. Šajā ziņā pašreizējā krīze galvenokārt ir pasaules ražošanas un tirdzniecības pārkārtošanās krīze.

Tomēr nepastāv iekšēja pretestība starp laikmeta prasību pēc šīm vienotajām un spēcīgi raksturotajām ekonomiskajām nacionālajām vienībām un prasību pēc plānotas starptautiskās sadarbības, ko ar neatvairāmu spēku virza gan ekonomiskie iemesli, gan miera uzturēšanas apsvērumi.

Tieši šādu organizētu nacionālu personību veidošanās novedīs pie godīguma.
un efektīvu starptautisko sadarbību, kas ir brīva no neobjektivitātes vai apspiešanas.

DIVAS NAIDĪGAS NOMETNES EIROPĀ UN PASAULĒ

Situācija ir tāda, ka pasaulē un jo īpaši Eiropā veidojas divas naidīgas nometnes tāpat kā pirms pasaules kara. Padomju Krievija, Francija un Čehoslovākija, ko atbalsta starptautiskā ebreju kopiena, kas tās kūda uz karu pret nacionālsociālistisko Vāciju, jau ir vienotā frontē pret šo valsti un cenšas vēl vairāk ielenkt Vāciju gan politiski, gan militāri.

Šādos apstākļos Norvēģijas stāvoklis ir ārkārtīgi neaizsargāts, jo tā atrodas Krievijas, Vācijas un Anglijas krustcelēs, un tās iekšējā politika jau ir marksistu varā.

Krievija no lielvalsts Eiropas ar Āzijas interesēm ir kļuvusi par lielvalsti Āzijā ar Eiropas interesēm, īpaši Atlantijas okeāna virzienā. Bet, galvenokārt, tā ir pasaules revolūcijas pamats.

Pasaules boļševisms cenšas pārvērst Norvēģiju un līdz ar to visu Skandināviju par savu Eiropas uzbrukuma frontes labo spārnu pret Vāciju un Angliju. Šis plāns mūsu valstij rada draudīgas iespējas. Konflikta gadījumā starp Vāciju un Padomju Krieviju visa Leiboristu partijas perspektīva mudinās Norvēģiju nostāties boļševiku pusē, opozīcijā Vācijai, un tas būs pretrunā ar mūsu neitralitātes solījumu.

Tranmals, bezatbildīgais Leiboristu partijas diktators, nesen ir pietiekami skaidri izteicies šajā virzienā. Kamēr Norvēģija un Padomju Krievija ir pašreizējās Tautu Savienības dalībvalstis, bet Vācija nav, šķiet, ka mums nopietni draud karš šajā virzienā, jo Vācijas un Krievijas konflikta gadījumā mums ir jāļauj Sarkanajai armijai un gaisa spēkiem brīvi šķērsot valsti.

Pašreizējos apstākļos Eiropā pastāv arī iespēja, ka Vācija un Anglija varētu sākt karu. Tas var notikt, piemēram, saistībā ar konfliktu starp Vāciju un

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Francijas, Čehoslovākijas un Padomju Krievijas trīskāršā alianse, Čehoslovākijai esot gandrīz jutīgākai vietai nekā Austrijai. Tas, ka Francija tad uzsāks karu pret Vāciju, dotu Anglijai iemeslu karam, kas tagad ir vēl drošāk nekā pirms milzīgās aviācijas attīstības.

Šāds karš starp Angliju un Vāciju Norvēģijai ir katastrofāla iespēja, jo kopš tā laika pasaules kara laikā visa situācija tagad ir pilnībā mainījusies.

Izmantojot Tautu Savienību kā britu pasaules politikas instrumentu, mēs tiktu piespiesti tieši karā, un pat ja Tautu Savienība sabrūk, mēs, pēc tādas autoritātes kā lords Loids domām, noteikti tiktu pakļauti soda bombardēšanai, ja, tāpat kā pasaules karā, mēs ļautu mūsu tirdzniecības flotei vest preces Anglijai, uz ko viņa savukārt neapšaubāmi uzstātu tagad, tāpat kā toreiz.

Norvēģijas Leiboristu partija — valdības partija — aktīvi atbalsta šo politiku, kas vērsta pret Vāciju. Ja Norvēģija tam piekrīt, tas nozīmē, ka mēs neatgriezeniski tiekam iesaistīti šajā kara politikā pretēji vismaz 99 procentu Norvēģijas tautas vēlmēm. Norvēģija nevar un nerīkos soļus, ja vien mūsu pašu brīvība un robežas nav apdraudētas.

MIERS AR ANGLIJU UN VĀCIJU

Es jau esmu uzsvēris, ka miers starp Vāciju un Angliju ir vitāli nepieciešams mūsu pašu valstij. Galvenais, kas mums jānovērš, ir tas, ka Vācija un Anglija jaunā karā nonāktu pretējās pusēs. Mums tas būtu liktenīgi; patiesībā tas nozīmētu iznīcību.
Tāpēc no mums ir atkarīgs, vai darīsim visu iespējamo, lai radītu mieru un sapratni starp šīm divām valstīm, kurām, tāpat kā mums, ir ziemeļvalstu izcelsme un uzskati. Pat ja mēs šajā ziņā daudz nevaram darīt un mums jāuzmanās, lai neiejauktos citu valstu lietās, mūsu tūlītējam pienākumam ir jābūt ar visiem taisnīgajiem līdzekļiem pretoties tiem, kas mēģina izraisīt nesaskaņas starp šiem mūsu radiniekiem, parasti uz nepatiesu un negodīgu iemeslu dēļ.

Mēs zinām varas, kuru interesēs šie centieni patiesībā tiek pielikti. Viena no tām ir pasaules boļševisms. Norvēģijas ārpolitikas mērķim vajadzētu būt miera un izlīguma veicināšanai starp Vāciju un Angliju, neņemot vērā partiju intereses. Ir pilnīgi skaidrs, ka to pieprasa Norvēģijas intereses. Vienīgais veids, kā mēs varam izvairīties no kara un haosa, ir atkarīgs no miera un sapratnes saglabāšanas starp šiem mūsu lielajiem kaimiņiem dienvidos un rietumos, ar kuriem mums ir arī vislielākās tirdzniecības saites.

Apmēram pirms 40 gadiem, tāpat kā tagad, bija iespēja godīgam mēģinājumam radīt ilgstošu sapratni starp lielajām Ziemeļvalstu tautām. Šī iespēja tika atstāta novārtā vai noraidīta, un katastrofa, kas sekoja šai neveiksmei, skāra visu pasauli. Ikvienam, kurš tagad uzdrošinās veicināt tādu pašu katastrofālu politiku, tas jādara ar atvērtām acīm.

Bet ikvienam, kurš saprot laikus, kuros mēs dzīvojam, ir jācenšas spert spēcīgu un pozitīvu pretdarbību.

Vēl viens izšķirošs apsvērums noved mūs pie tā paša secinājuma kā attiecībā uz mūsu ārpolitikas galvenajām līnijām. Dekadentiskais liberālisms un tā pēctecis un mantinieks marksisms ir vērsti pret nacionālajām kopienām, galvenokārt pret Ziemeļvalstīm.

Apzināti vai neapzināti šīs politikas mērķis ir sagraut dabisko nacionālo

tautu organizācija, lai īstenotu starptautisku pasaules republiku. ******e-grāmatu pārveidotājs DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Tad tiks iznīcināta tautu iekšējā saliedētība. Tās kļūs par tās tautas upuri, kura, atšķirībā no visām citām tautām, ir izkaisīta pa visu zemi un dzīvo kā parazīti uz citām tautām; tieši tāpēc tai ir nepieciešama šāda kārtība, lai īstenotu savu kaislīgi kāroto pasaules kundzību. Jo šajā kundzībā slēpjas ebreju nacionālisma un imperiālisma noslēpums.

Duelis starp jūdaismu un ziemeļniecisko garu ir neizbēgams, jo marksisms un internacionālisms patiesībā ir ebreju nacionālisms un imperiālisms, jūdaisma iedvesmota un vadīta sazvērestība pret noteikti ziemeļniecisko Eiropas civilizāciju. Ir skaidrs, ka mūsdienu sabrukšanas procesi ir visnopietnākais drauds dzīves ideāliem un ka mūsu laika visspēcīgākās antagonisms ir sašaurinājies līdz cīņai starp jūdaismu un ziemeļnieciski Eiropas principu. Tā kā tas ir tā, mums jāapzinās, ka visefektīvākais līdzeklis pret pašreizējo dekadenci un marksistiskā materiālisma pazemes darbībām tiks atrasts mūsu tautas nacionālajā atdzimšanā uz ziemeļnieciskās rases un raksturīgā temperamenta vitalizējošā jeb vitālā pamata.

Un, no otras puses, ir jābūt visplašākajā nozīmē ciešākai kultūras, ekonomiskajai un politiskajai sadarbībai starp Ziemeļvalstu un Ziemeļvalstīm piesaistītajām tautām visā pasaulē: Skandināvijas valstīs, Holandē, Flandrijā, Britu impērijā, Vācijā un citās valstīs, kur Ziemeļvalstu saimes locekļu ir salīdzinoši mazāk.

Tāpēc vārda "ziemeļu" nozīme neaprobežojas tikai ar skandināvu tautām, bet gan attiecas uz visām lielajām ziemeļu rasēm, un mēs tagad neapsveram nedrošu ziemeļu sadarbību.

Gluži pretēji, tā, no vienas puses, ir nepieciešamas sekas apziņai, ka nacionālā rakstura un organizācijas saglabāšana ir vissvarīgākais dzīves jautājums visām radošajām tautām. Tikai tādā veidā ir iespējams nodrošināt brīvu un miermīlīgu attīstību skandināvu kultūrai un īpašībām gan nacionālajā, gan universālajā sfērā. Vienlaikus tas ir viens no nosacījumiem dziļi iesakņojusies citu rasu vērtības un kultūras ieguldījuma atzīšanai, un tādējādi tas pasargās visas tautas no sabrukuma un haosa.

No otras puses, tā ir neizbēgama sekas tam, ka starptautiskajai sadarbībai, kas jāveido šajos laikos, vēlams, jābalstās uz Ziemeļvalstu tautām, kuras ir tik cieši radniecīgas rases, valodas, kultūras un interešu ziņā. Tām ir vienāds dzīves līmenis un līdzīgs dzīves skatījums, un tās ir arī ģeogrāfiski sagrupētas.

Arī ekonomiski viņi ir viens otra labākie klienti.

Ziemeļvalstu tautu savienība

Šo tautu bloka veidojums, Ziemeļvalstu tautu savienība, būs neuzvarama. Šāda savienība daudz labāk nekā bankrotējusī Ženēvas liberāli-marksistiskā līga spēs kalpot par aizsargmūri pret pasaules boļševismu un radīt garantijas pasaules mierīgai attīstībai. Ceļš uz organizētu cilvēci būs atrodams lielās Ziemeļvalstu tautu saimes savienībā šādā bloka veidojumā ar kopīgu valūtu, iekšējo brīvo tirdzniecību un kopīgu muitas politiku; to mērķis būs iesaistīt šajā sistēmā citas valstis un lielvaru grupas.

Šāda ārpolitika būs labākā Norvēģijas pozīcijas garantija pasaulē un cīņā pret boļševismu. Un mūsu pašu un citu labā tā radīs darbības lauku ārzemēs.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

par enerģijas pārpalikumu, kas šajā valstī sagaidāms, ja mūsu pašu resursi nebūs pietiekami.

SADARBĪBA, KAS BALSTĪTA UZ NACIONĀLĀM KUSTĪBĀM

Uzsverot Ziemeļvalstu kopīgo likteni, mēs nedrīkstam nenovērtēt citu cilvēku vai mūsu kopīgās cilvēces nozīmi un sasniegumus; un, galvenais, mēs nedrīkstam nenovērtēt Eiropas un universālās sadarbības nozīmi. Taču šai starptautiskajai sadraudzībai jābalstās uz nacionālu valstu sistēmu. Tai jātiek radītai, pateicoties tautu nacionālajai izaugsmei Eiropā un visā pasaulē, nevis liberālistisko un marksistisko eksperimentu, piemēram, Tautu Savienības, Paneiropas un Padomju Krievijas, pasaules Padomju Republikas, mītnes, rezultātam.

Dzīves vēsture rāda, ka viss progress ir atkarīgs no brīvības un diskriminācijas apvienojuma ar biedriskumu un organizētību. Universālas monarhijas un pasaules republikas beidzas ar anarhiju un sabrukumu. Vienas nācijas hegemonija ir postoša gan citām, gan pašai nācijai.
Bābeles tipa visu tautu un rasu sajaukums, kas ir liberālisma un marksisma mērķis, iznīcina katra indivīda individuālās īpašības un vērtības. Vēsture mums māca, ka patiesa harmonija ir segregācijas un attīstības rezultāts.

Cilvēces instinkts organizētai formācijai ir vērsts uz nacionālo dzīvi un nacionālo vienību sadarbību. Šī iemesla dēļ visas starptautiskās institūcijas, kas radušās no liberālisma un marksisma, nav sasniegušas savus it kā mērķus, kas bija nodrošināt labu sapratni starp tautām un veicināt to progresu.

Ņemot vērā liberālistisko Tautu Savienības ideju un starptautiskā marksisma neveiksmi, ir steidzami jāizveido jauna tautu sadraudzība ar Eiropas un pasaules mēroga raksturu, kas balstīta uz jaunajām kopienu organizācijas idejām, kuras tika noteiktas jaunās kārtības kongresā Montrē 1934. gada 16. un 17. decembrī. Kongresa pirmais apsvērums ir garīgo un nacionālo vērtību ievērošana.

Vecās diplomātijas liekulīgo un tehnisko metožu vietā ir jāattīstās spontānai un godājamai sadarbībai starp visām jaunajām un veselīgajām nacionālajām kustībām un to atjaunotajām nacionālajām valstīm, lai panāktu vispārēju garīgu atjaunotni un politisku un ekonomisku atveseļošanos visā pasaulē. Taču šī universālā plāna ietvaros tautām, kas nāk no vienas cilts un kurām ir viena kultūra un civilizācija, ir jāapvienojas atbilstoši savām tuvākajām interesēm.

Ziemeļvalstu pasaules kustība

Galvenais princips, uz kura balstās Nacionālā kolekcija, ir tāds, ka mūsu politikai, papildus tam, ka tā atbilst prasībām, kuras mūsdienu pārmaiņas ir padarījušas obligātas, ir jābūt saskaņā ar visu, kas nepieciešams un ko vēlas mūsu tautu ģimene. Ir veltīgi gaidīt nacionālo atveseļošanos, ja vien mēs neatdzīvinām skandināvu gara uguni un neveidojam garīgu un atbildīgu dzīves uztveri.

Nekādu progresu nevar gaidīt, ja mēs neatšķaidīsim Ziemeļvalstu šķirni; ja mēs to nedarīsim.
Saglabāsim savu atšķirīgo raksturu, mēs to zaudēsim un dosimies pretī nacionālai iznīcībai.

Tā sauktā Ziemeļvalstu ideja, ka Ziemeļvalstu tautu var atjaunot tikai, izveidojot jaunu valsti

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

saskaņā ar mūsdienu prasībām un balstoties uz dubulto pamatu – nacionālo mantojumu un garīgo uzskatu –, tai ir pastāvīgi pieaugoša ietekme un vērtība attiecīgajās Ziemeļvalstīs un tā jau spēlē nozīmīgu lomu praktiskajā politikā.

Tādējādi sēkla un augsne pan-Ziemeļvalstu sadarbībai jau pastāv. Taču, lai ideja varētu pietiekami ātri izplatīties, tai ir jāatrod noteikta un atbilstoši organizēta izpausme.

Šādos apstākļos es uzskatu, ka ir pienācis laiks mums sākt veicināt kultūras, ekonomisko un politisko sadarbību starp Ziemeļvalstu tautām un citām tautām ar Ziemeļvalstu skatījumu visā pasaulē ar šādiem mērķiem:

- Starptautiskas Ziemeļvalstu kustības izveide.
- Ziemeļvalstu tautu savienības izveidošana.

Aktīva līdzdalība pasaules sakārtošanas un tās mierīgas attīstības darbā; un mūsu pašu valsts vietas un ieguldījuma nodrošināšana pašlaik notiekošo revolūciju un jauno konstitūciju laikā. Šai sadarbībai, kā parasti, jāsākas ideju jomā, lai to politiski varētu sasniegt uz stabila ekonomiskā pamata.

Tāpēc, ja esošo valūtas pamatu varētu paplašināt, izveidojot valūtas savienību starp Ziemeļvalstu tautām, un ja ar politiskas un fiskālas sadarbības palīdzību varētu izveidot muitas savienību starp šīm tautām, tad būtu likti pamati mūsu atklāto mērķu politiskai īstenošanai: lielai Ziemeļvalstu tautu savienībai pasaules sadraudzībā.

Šis ideāls jau krietnu laiku ir bijis Nacionālās izlases programmas sastāvdaļa. No tā izriet, ka visas Ziemeļvalstu sadarbība faktiski nozīmē ziemeļvalstu sadarbības tālāku intensifikāciju šaurākā nozīmē: Norvēģijas, Zviedrijas, Dānijas, Somijas un Ziemeļjūras salu. Dānijas un Somijas stāvoklis ir tik daudz neaizsargātāks nekā Norvēģijas un Zviedrijas stāvoklis, ka Norvēģija jebkurā gadījumā nevar brīvprātīgi saistīt savu likteni ar šīm valstīm bez atbalsta, ko sniegtu mierīgas un drošas attiecības ar Angliju un Vāciju. Taču, tā kā tas ir nodrošināts, ir arī vēlams, lai ziemeļvalstis ieņemtu savu vietu kā dabiska grupa Ziemeļvalstu pasaulē - sadarbojoties līdzās britiem, vāciešiem, nīderlandiešiem un pārējiem.

Šajā sakarā es vēlos uzsvērt faktu, ka situāciju nemaina tas, ka daudzi cilvēki šajā valstī atklāj, ka viņi nepiekrīt dažādām Lielbritānijas un Vācijas politikas detaļām.
Apstākļi, kas šodien prasa sadarbību ar un starp šiem mūsu radiniekiem, ir svarīgāki par tiem, kas varētu mūs šķirt.

Varētu būt arī tādi, kas iebilst pret jebkādu mūsu ārpolitiku un uzskata, ka mūsu pašu lietas ir tik daudz, cik mēs spējam pārvaldīt. Es viņiem atgādinātu, ka mūsu laika raksturīga iezīme ir fakts, ka pasaule kļūst par vienu lielu ekonomisku vienību un ka neviena valsts vairs nevar būt pietiekama pati par sevi; tā ir atkarīga no citām; un, ja šāda sadarbība pašreizējā politikā ir vitāli svarīga mūsu valstij, tā ir tikpat svarīga arī mūsu kustībai. Tā kā spēki, kas darbojas mūsu nacionālās iznīcināšanas labā, ir starptautiski organizēti, mums ir pienākums tiem pretī stāties ar organizāciju, kuras mērķi ir pāri nacionālajām interesēm. Šāda veida pilnībā efektīvu organizāciju var veidot tikai uz mūsu tautu kopīgā vitālā pamata - Ziemeļvalstu principa.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

ZIEMEĻVALSTU PRINCIPS

Ziemeļvalstu princips balstās uz Ziemeļvalstu tradīcijām, Ziemeļvalstu domāšanu un konstruktīvu sadarbību, pretstatā ebreju liberālismam un marksismam, kas savus destruktīvos mērķus veicina ar naida, skaudības un šķiru cīņas palīdzību savu mērķu sasniegšanai. Viens ir saistīts ar dievišķo, otrs ar velnišķīgo.

Tāpēc Ziemeļvalstu principa garīgais spēks ir spēcīgāks un dziļāks nekā marksistiski materiālistiskais eksistences uzskats, kas apdraud mūsu rasi un civilizāciju. Patiesībā tas ir mūsu iekšējais nacionālais princips, pie kura mums jāpieturas un kurš mums jāīsteno ar nepielūdzamu neatlaidību.

Esmu arī pārliecināts, ka, atzīstot gan vēsturiskās pagātnes, gan vēsturiskās tagadnes dziļās patiesības un redzot Ziemeļvalstu tautu paveiktos lielos darbus no vēstures sākuma līdz mūsdienām, kad tās ir varenākas nekā jebkad agrāk; un vienlaikus, kad esam pārliecināti, ka Dievišķā griba atklājas pasaules attīstības vēsturiskajā gaitā, mums, nenovērtējot par zemu citu cilvēku nozīmi un ieguldījumu, ir jāļauj ticēt Ziemeļvalstu tautu nepārtrauktajai vēsturiskajai un dievišķajai misijai pasaulē. Tāpat kā agrāk, mūsu lielās tautu saimes misijai ir jābūt atbrīvoties no novecojušās pasaules un radīt jaunu pasauli, kas var pacelt visu cilvēci augstākā līmenī.

Nacionālā kolekcija aicina visus ziemeļvalstu rases un uzskatu cilvēkus visās valstīs — norvēģus, zviedrus, dāņus, islandiešus, britus, vāciešus, nīderlandiešus un visus pārējos ar ziemeļvalstu asinīm un garu — apvienoties Ziemeļvalstu pasaules kustībā, lai radītu mieru un sadarbību starp visām ziemeļvalstu tautām visā pasaulē un turpinātu cīņu par mūsu civilizācijas glābšanu un progresu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Kloda Satona "Fašisma interpretācija"

FASCISM tādā nozīmē, kādā tas tiks lietots šajā rakstā, ir neērts un neērts termins, lai aprakstītu pasaules kustību, kas mūsu laikā ir radusies, lai konkurētu ar marksismu un liberālo demokrātiju par vīriešu uzticību. Neapšaubāmi, tam vajadzētu aprobežoties ar īpašās formas nosaukšanu, ko šī kustība ir ieguvusi Itālijā. Tomēr sabiedrības prāts, jūtot, ka itāļu fašismā ir parādījies kaut kas jauns un pasaules mēroga nozīmes, turpina lietot šo terminu plašākā nozīmē.

Fašisms nav internacionāls, kā tas ir komunisms, tādā nozīmē, ka tā ir dogma, kas jāiespiež ikvienā tautā neatkarīgi no tās vēstures un apstākļiem. Tā drīzāk ir pamatā esoša uzskatu līdzība, ko var saskatīt dažādās mūsdienu nacionālajās kustībās un kas, kā var secināt, rodas ar sava veida nepieciešamību no situācijas, kurā pašlaik atrodas mūsu Eiropas kultūra. Mēs Anglijā dalāmies Eiropas kopīgajā kultūras mantojumā; tāpat kā mūs visdziļāk ietekmēja Franču revolūcijas idejas, tāpat mūs noteikti dziļi ietekmēs fašistiskās kustības idejas un mēs reaģēsim uz šīm idejām savā īpašajā nacionālajā veidā.

Divi faktori, kas visur rada šo kustību, ir liberālās demokrātijas sabrukums un marksisma uzplaukums.

Pietiek tikai ar nelielu iepazīšanos ar vēsturi, lai saprastu, ka liberālajā demokrātijā nav nekā neizbēgama vai mūžīga. Salīdzinot ar citām valdības formām, demokrātiskās valdības nav bijušas ne izplatītas, ne stabilas, kā arī nav devušas tik lielu paliekošu vērtību cilvēces kultūrai kā aristokrātiskās un monarhiskās valdības. Protams, ir iespējams – un bieži vien tas arī tiek darīts – definēt demokrātiju tā, lai tajā iekļautu visas pieļaujamās valdības formas, piemēram, aprakstīt Angliju karalienes Elizabetes vai Pita vadībā kā demokrātiju. Taču tā ir rupja valodas nepareiza lietošana un intelektuālā satura pazemošana. Vārds "demokrātija" nav jālieto, lai apzīmētu katru valdību, kas valda ar gandrīz visu pārvaldīto piekrišanu; nedz tādu, kas apzināti tiecas pēc visas tautas labklājības; nedz tādu, kas ir toleranta pret dažādiem viedokļiem un veicina brīvu diskusiju; nedz tādu, kas valda saskaņā ar atzītiem un zināmiem likumiem, kas tiek objektīvi piemēroti. Daudzas demokrātiskas valdības šajos aspektos ir acīmredzami cietušas neveiksmi; daudzas nedemokrātiskas valdības ir demonstrējušas šīs vērtības augstā līmenī. Ir absurdi saukt par "demokrātiju" jebkuru valdību, kas nav tirāniska; Demokrātija ir viena īpaša vēsturiska valdības forma, kas dažreiz ir darbojusies vispārējai apmierinātībai, dažreiz ne. Tās galvenā iezīme, šķiet, ir visu svarīgo jautājumu izlemšana ar balsu vairākumu, vai nu no visas tautas, vai lielu pārstāvju asambleju puses.

Demokrātija, kādu mēs to pazīstam Rietumeiropā un Amerikā — ko es turpmāk saukšu par “liberālo demokrātiju” — ir īpašs Franču revolūcijas produkts un balstīta uz dažu tā laika ietekmīgu domātāju īpatnējām teorijām. Cilvēka dabas filozofija, uz kuras tā balstās, ne vienmēr ir tikusi pieņemta domājošo cilvēku vidū, un nav pamata pieņemt, ka tās ietekme pār cilvēku prātiem būs mūžīga. Gluži pretēji, ir ievērojami pierādījumi, ka šī “cilvēka un pilsoņa tiesību” filozofija vairs nesatur ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

pārliecība, un ka uz tās balstītā valdības sistēma tāpēc ir lemta izzušanai.

Tāpat kā citas politiskās filozofijas, tā neguva vispārēju atzinību bez cīņas. Bet kurš gan mūsdienās var saskatīt atšķirību starp konservatīvajiem, liberāļiem un labējiem (nemarksistiskajiem) leiboristiem attiecībā uz viņu ideāliem vai to metožu vispārējo raksturu, ar kurām viņi plāno tos īstenot?

Kādi ir šīs liberālās demokrātijas sistēmas filozofiskie pieņēmumi jeb aksiomas?
Pirmais ir tas, ka visi cilvēki ir vienlīdzīgi, vismaz tiktāl, ciktāl viņiem ir jāpiedalās valdībā. Otrais ir tas, ka valdība pastāv tikai tāpēc, lai nepieļautu, ka kāds cilvēks iejaucas citu cilvēku vienlīdzīgās brīvībās (Dž. S. Mills); vai, kā man spēcīgāk izteica kāds students: "valdība pastāv tikai tāpēc, lai katrs cilvēks varētu nonākt ellē savā veidā". Trešais ir tas, ka šāda individuālā brīvība sniedz vislielāko iespējamo apmierinātību visiem.
[1]

Fašisms balstās uz visu šo principu noliegšanu. Uz pirmo tas atbild, ka ne visi cilvēki ir vienlīdzīgi savās spējās sadarboties, un valdība ir sadarbības uzņēmums.
Vīrieši ievērojami atšķiras pēc drosmes, taisnīguma, lojalitātes, patiesuma un citām rakstura īpašībām, kas nepieciešamas jebkuram korporatīvam pasākumam. Šādas īpašības nav nevienas šķiras monopols un nav atkarīgas no izglītības vārda parastajā nozīmē. Dažiem vīriešiem to ir izteikts trūkums — piemēram, visiem vecajiem boļševiku līderiem, ja ticam viņu atzīšanās; ikviens no mums mēģinātu viņus izslēgt no varas jebkurā organizācijā, par kuru viņš būtu atbildīgs.

Politiskajai pārstāvniecībai jābalstās uz selektīvu reālu grupu sistēmu, kuru dalībnieki ir personīgi pazīstami viens ar otru. Labai politiskajai sistēmai nevajadzētu pat censties nodrošināt, lai visiem viedokļiem būtu vienāds svars.

Runājot par otro principu, tiek atzīmēts, ka vienlīdzīga brīvība nav iespējama, jo ne visi cilvēki vēlas darīt vienu un to pašu; ka katra tiesību sistēma pieņem dažus pozitīvus priekšstatus par to, kas objektīvi ir labs vai slikts ikvienam; ka šis princips ir vai nu bezjēdzīgs, vai katastrofāls.

Trešajam – ka cilvēka un sabiedrības dabas dēļ maksimāli iespējamo apmierinājumu nevar sasniegt ar maksimālas individuālās brīvības sistēmu; šī arī nav "lielākā laime lielākajam skaitam", ka ikviens tiek uzskatīts par vienu un neviens ne ilgāk kā līdz mūža beigām. Cilvēki ir un viņiem vajadzētu būt vairāk ieinteresētiem savas ģimenes, savas profesijas, [2] viens" savas apkārtnes, savas tautas labklājībā; un labai valdībai šis fakts būtu jāņem vērā. Pie šiem punktiem mēs atgriezīsimies vēlāk.

Liberālā demokrātija ir slinka filozofija. Tā vietā, lai izlemtu, kas būtu jādara, un neatlaidīgi cīnītos, lai to īstenotu, labais demokrāts gaida un redz, kurā virzienā vairākums metīsies, pārliecināts par to, ka masu balss ir Dieva balss. Mums pat nevajadzētu mēģināt pārliecināt mūsdienu cilvēkus, ka liberālās demokrātijas virzītājspēks visur ir izsīcis. Tikai daži cilvēki pilnībā tic tās saukļiem. Puse no tās mūsdienu aizstāvjiem patiesībā ir kautrīgi marksisti. Viņu atklātais mērķis ir vienlīdzīga bagātība visiem, un demokrātija ir tikai līdzeklis tās sasniegšanai. Viņi labprāt iztēlojas, ka šo mērķi var sasniegt ar vienkāršu balsošanu, bez spēka pielietošanas, vismaz tālā nākotnē. Viņi bieži atklāj savu nicinājumu pret individuālo brīvību kā tādu. Viņi ir skaudīgi, bet rūpējas par savu ādu. Tādi ir liberāldemokrātiskie sociāldemokrāti.

Kāds ir komunistu un demokrātu netaisnīgās alianses filozofiskais pamats,
kur vien uz skatuves parādās fašisms? Šai problēmai mums tagad jāpievērš uzmanība.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Komunisms — jeb labāk marksisms, jo ārpus Komunistiskās partijas ir daudz marksistu — ir pilnībā liberālās demokrātijas individuālistiskās, vienlīdzības filozofijas produkts. Vēsturē bieži ir bijušas mazāk veiksmīgo šķiru revolucionāras kustības; šī ir pārņēmusi agrīnā Viktorijas laikmeta, kurā tā radās, īpatnējo ideoloģiju. Arī tā uztver kopienu kā kopumu un sociālo laimi kā summu. Tā pieņem pirmos divus liberālās demokrātijas principus; visi cilvēki ir vienlīdzīgi — lai gan Dieva nav —, un tāpēc viņiem vajadzētu būt ne tikai vienlīdzīgām politiskajām tiesībām, bet arī vienlīdzīgai bagātībai.3 Atkal laime ir sasniedzama, piešķirot visiem vienādu bagātību un pēc tam ļaujot viņiem ar to darīt, ko viņi vēlas; kad ir sasniegta ekonomiskā vienlīdzība, valstij ir "jāatmirst". Bet tā viskategoriskāk noraida trešo liberālās demokrātijas principu, ka šis laimīgais lietu stāvoklis rodas, atstājot cilvēkus mierā. Laisser-faire ir galvenais mērķis, kad ir sasniegta ekonomiskā vienlīdzība; bet tas ir jāpanāk ar proletariāta, tas ir, nekvalificēta fabrikas strādnieka, vardarbīgu diktatūru.

Tās centrālā doktrīna ir šķiru karš starp proletāriešiem un kapitālistiem. Tā turpina visu cilvēci saspiest šajos divos aplokos, lai gan neviens ekonomists vairs neuztver nopietni "pārpalikuma vērtības" teoriju, uz kuras balstījās šī atšķirība. Cik nereāli ir šie divi aploki! Starp grupām patiešām pastāv konflikts, un šāds konflikts ir dzīvas kopienas būtība. Taču lielu daļu mūsdienu valsts iedzīvotāju, kas dzīvo no kopīgiem sava darba ienākumiem un īpašuma, kas nepieciešams, lai šis darbs būtu auglīgs, nevar iespiest nevienā no aploka citādi kā vien ar spēka paņēmienu. Un vai interešu konflikti starp pilsētniekiem un lauciniekiem, starp rūpniekiem un finansistiem, starp amatniekiem un nekvalificētiem strādniekiem, starp rasu grupām un reliģiskajām grupām nav tikpat reāli un vitāli kā šis it kā starp kapitālistiem un proletariātu?

Marksisma pamatdoma ir šķiru karš, kurā ir pieļaujamas visas metodes. Tāpēc visur, kur tā paceļ galvu, politika kļūst tik rūgta un tik netīra, ka iznīcina jebkādu nācijas morālās vienotības sajūtu, kas iepriekš mazināja konfliktus starp grupām. Tāpēc tā ir jācīnās līdz nāvei.

Bet, kā jau teiks, vai Krievijā ar komunistisko eksperimentu nav panākts nekas vērtīgs? Un vai nav nekādas līdzības starp komunisma un fašisma "diktatūrām"?

Nav iespējams izprast komunisma attīstību Krievijā, ja vien mēs nenošķiram pašreizējo "boļševisma atkāpšanās" posmu, kā tas ir ticis dēvēts, no agrākā posma, kurā pilnībā dominēja doktrinārs komunisms. Šo agrāko posmu iezīmēja nepieredzēta tautas cilvēkresursu un materiālo resursu - lauksaimnieku, tehniķu un skolotāju, lopu, mašīnu, ēku un mākslas dārgumu - iznīcināšana šķiru kara teorijas vārdā. Tā pati parādība ir izpaudusies Spānijā un citur, kur vien varu ir pārņēmis boļševisms. Kad pēc aptuveni desmit gadiem ražošana bija sasniegusi tik zemu līmeni, ka šķita, ka cilvēka izturības robeža ir sasniegta, doktrīnas lielā mērā tika atmestas; un ar kapitālistisko kredītu, ārvalstu tehniķu un mašīnu, kā arī stahanovistiskās strādnieku dzīšanas palīdzību tika sākta atjaunošana. Protams, nostājas maiņa nebūt nav pilnīga. Viens no tās simptomiem, šķiet, ir pašreizējais konflikts starp Staļinu, spēcīgo un nedoktrināro laupītāju no Kaukāza, un ebreju bandu, kas līdz šim kontrolēja Krieviju un tagad ir lielā mērā iznīcināta. Krievija nav atteikusies no Kominterna un marksistiskā pasaules revolūcijas ideāla. Taču pati, šķiet, ir klusējot atteikusies no bagātības izlīdzināšanas un proletariāta diktatūras un veido spēcīgu...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

nacionālistiska valsts. Staļina laikā parādās sava veida kaunpilna fašisma pazīmes ar vainas apziņu. Ja tam bija jābūt beigām, par kādu cenu tas ir sasniegts! [4]

"Fašisms" ir radies liberālās demokrātijas sabrukuma rezultātā un kā reakcija uz boļševisma draudiem. Atšķirībā no boļševisma, tas nebija akadēmiskas teorijas īstenošana praksē; tas radās, reaģējot uz reālu situāciju, un tāpēc to var saprast tikai, ņemot vērā divas pasaules kustības, kuras tam ir lemts aizstāt. Sākotnēji tā bija sava veida instinktīva Eiropas cilvēka reakcija uz nekārtības, materiālisma, plutokrātijas un kosmopolītisma spēkiem. Tas ir vienots ar komunismu, absolūti noliedzot iepriekš noteiktas harmonijas esamību, kas vislielāko laimi rada no katra vislielākās brīvības. Bet tas ir viss, kas tam ir kopīgs ar komunismu. Tam ir radikāli atšķirīgs viedoklis gan no komunisma, gan no liberālās demokrātijas attiecībā uz "laimi", kas valstij ir jānodrošina. Jo tas uztver nāciju kā daudzu dažādu funkcionālu grupu organisku vienotību; katra no tām pārstāv noteiktu unikālu ieguldījumu nācijā ar savu dzīvesveidu, kas ir jāveicina. Ja pareizās attiecības starp šīm grupām tiek izjauktas, valstī nevar būt ilgstošas laimes vai stabilitātes. "Mēs varētu," teica Platons, "padarīt mūsu podniekus daudz laimīgākus, ļaujot viņiem gulēt uz dīvāniem pie uguns, ēst un dzert un griezt savu podnieka ripu, kad vien viņiem rodas tāda vēlme. Bet neiesakiet mums to darīt, jo tad mūsu podnieki vairs nebūtu podnieki, nedz arī mūsu zemnieki zemnieki." [5]

...

Turklāt, Bērka vārdiem runājot, tā iztēlojas nāciju kā "partnerību ne tikai starp dzīvajiem, bet arī starp dzīvajiem un mirušajiem, un tiem, kas vēl nav dzimuši". Ja tā ir kaut kas, kas pastāv, ar cilvēku un dabas resursiem, kurus var izšķērdēt vai kurus var padarīt auglīgākus.

Katrā no "fašistiskajām" valstīm pie varas ir nākusi kustība ar vēlmi gūt maksimālu labumu no valsts īpašuma, tāpat kā vecais dižciltīgais zemes īpašnieks to darīja ar savu ģimeni un īpašumu.
To sauc par Asins un Zemes reliģiju.

Ir skaidrs, ka šīs kustības nevar atzīt neierobežotas vairākuma tiesības. Piemēram, tās nevar pieļaut, ka pašreizējais pilsētnieku vairākums iznīcina lauku iedzīvotājus, nedz arī bauda pēc iespējas lielāku pašreizējo bagātību uz nākotnes varas rēķina. Ļaunumus, ko rada tuvredzīga vairākuma vara — sabiedriskā godīguma un pašpalīdzības gara pagrimumu, ģimenes, garīgās un fiziskās sagatavotības pagrimumu, zemju, mežu un kuģu pagrimumu — var izārstēt tikai piešķirot vadītājiem lielas pilnvaras un neatkarību.

Fašismam acīmredzot savi galvenie centieni jāvelta, un tas arī tiek darīts, lai stiprinātu vājākos posmus nacionālajā ķēdē, tas ir, lai uzlabotu to grupu apstākļus, kurām ir vislielākais spiediens. Tomēr tas nevar atzīt vienlīdzību starp slinkajiem un aktīvajiem, starp iztēles bagāto un rutīnas darbu, pat kā tālu ideālu. "Fašisms apliecina nemainīgu, labvēlīgu, auglīgu cilvēku nevienlīdzību." (Musolīni).

Liberālo demokrātiju paralizē funkcionālo grupu sāncensība, kuru eksistenci tā izliekas ignorējam. Fašisms tās atzīst un balsta uz tām savu pārstāvniecības sistēmu, uzskatot, ka var pārvaldīt to potenciālos konfliktus, izmantojot nostiprinātu nacionālo vienotības sajūtu un "vadības principu", individuālās atbildības principu. "Demokrātija" – anonīma vairākuma kontroles princips – "tiek pārbaudīta ne mazāk kā industriālajā, ne arī politiskajā jomā." [6]

Ekonomikas jomā fašisma mērķis, atbilstoši tā vispārējam uzskatam, ir panākt maksimālu drošību un stabilitāti visiem ražotājiem, nevis maksimālu izvēles brīvību.
******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

patērētājiem. Šajā nolūkā starptautiskā tirdzniecība ir jāsamazina līdz pakārtotai un sekundārai pozīcijai nacionālās plānošanas interesēs. Un ētiskiem apsvērumiem — apsvērumiem par to, kāda veida dzīvesveids būtu jāveicina vai jāierobežo — bieži vien ir jāpārspēj ekonomiskie.

Fašistiskajā nacionālismā nav nekā nesavienojama ar citu valstu labi saprotamajām interesēm. Tās ārpolitika balstās uz principu par savu lietu kārtošanu un patiesu gatavību cīnīties par noteiktām labi zināmām un vitāli svarīgām interesēm. Tā dabiski ir pretēja Tautu Savienības demokrātiskajiem, vienlīdzīgajiem un universālistiskajiem principiem. Tā vēlas draudzīgu sadarbību ar tām koordinētajām valstīm, ar kurām tai faktiski ir kopīgas intereses, pamatojoties uz iespējamo berzes cēloņu plānotu novēršanu. Tā vēlas vadību gan starptautiskajās lietās, gan iekšzemē. Eiropā tās uzdevums ir atjaunot Eiropas Koncertu, ko Tautu Savienības dibinātāji iznīcināja.

Visbeidzot, mēs varam mēģināt atbildēt uz tik bieži dzirdēto iebildumu, ka fašisms indivīdu pilnībā pakļauj valstij, dzīvu būtni – nereālai abstrakcijai. Atbilde uz to ir netieši ietverta iepriekšminētajā. Fašists uzskata, ka valdība nepastāv tikai tāpēc, lai vairotu atsevišķu pilsoņu laimi. Tā ir noturīgas nacionālās kultūras un materiālo resursu, kas veido tās nepieciešamo pamatu, pilnvarniece. Bez tās indivīds nebūtu nekas; un viņš nevar no tās atbrīvoties pat tad, ja pamet valsts teritoriju; tieši senču tradīciju kopums viņu atšķir no akmens laikmeta cilvēka. Valdībai, kas nodrošina dažādu kultūru nesošu grupu harmonisku attīstību un neļauj tām vienai otru iznīcināt, ir tiesības uz mūsu uzticību. Taču valsts ir tikai mehānisma daļa, tikai "konteiners", kā teica Hitlers, tautai, kas tiek uztverta kā noturīga bioloģiska un kultūras vienība. Fašisms nav etatiste; atšķirībā no hēgeliešiem, tas nepielūdz "valsti kā tādu".

Vēsturiski raugoties, tā piedāvā analoģijas ar seno Eiropas valsts formu, kāda tā bija "pirms Oronts sāka ieplūst Tiberā" — pirms abstrakta individuālisma rašanās un vēlmes pēc pestīšanas citā dzīvē. Atkal tā piedāvā analoģijas ar feodālismu ar tā koncepciju, ka valdībai jābalstās uz cilvēka personīgo lojalitāti pret cilvēku — pirmatnējo teitoņu ideju par komīti. Turklāt tā atgādina par viduslaiku ģilžu mērķi regulēt ražošanu visu ražotāju kategoriju interesēs. Tāpat kā ikvienai lielai kustībai, tai ir saknes pagātnē. Taču tā nav tikai atgriešanās pie novecojušām sistēmām. Tā nav saprotama bez būtībā modernajiem jēdzieniem par tautību, rasi, brīvprātīgām tirdzniecības apvienībām, īpašumtiesību atdalīšanu no vadības, atbildības bez vainas ideju, mijiedarbojošos kultūru pretstatā "vienvirziena" civilizācijai — un daudziem citiem.

[7] Tā ir viscaur moderna un mūsu laika radība. Pirms pieciem gadiem daudziem no mums šķita, ka nav citas izvēles, kā vien starp ne pārāk pieņemamajām alternatīvām – individuālistisko liberālo demokrātiju un marksistisko sociālismu. Tagad ir trešā alternatīva.

---

[1] Šī trešā aksioma, kā norādījis M. Haldvs, izpaužas divās formās. Saskaņā ar vienu versiju maksimāla sociālā apmierinātība automātiski izriet no maksimālas individuālās brīvības neatkarīgi no sabiedrības likumiem un institūcijām. No otras puses, lai sasniegtu šo vislielāko apmierinātības summu, ir nepieciešami noteikti juridiskie ierobežojumi. Lielākā daļa autoru ne gluži konsekventi pieturas pie vienas vai otras versijas; taču viņiem nav šaubu ne par mērķi, ne par līdzekļiem — individuālā brīvība jāierobežo pēc iespējas mazāk. (E. Halevi: Filozofiskā radikalisma izaugsme.)

[2] Dž. Bentems: Morāles un likumdošanas principi. Follets: Jaunā valsts, 27. lpp.

[3] Salīdziniet Aristoteli ar Politikas III, 9. un 12. nodaļu: Taisnīgums ir vienlīdzīga attieksme pret vienlīdzīgajiem un nevienlīdzīga attieksme pret nevienlīdzīgajiem. Cilvēki izlaiž vienu vai otru faktoru, kā viņiem ir ērtāk; jo viņi nav labi tiesneši savā lietā." Taču tas nedrīkst mūs atbrīvot no pienākuma spriest pēc iespējas labāk.

[4] Pats Staļins šķiet ļoti atšķirīgs tips nekā Krievijas "vecie boļševiku" ebreju priekšnieki. Ir pārsteidzoši, ka abi patiesībā

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

lielie vīri, ko radījusi Krievijas revolūcija, "nav bijuši ebreji". Taču mēs nezinām, cik liela bija Staļina ietekme.
sievastēvs Lazars Moisejevičs Kaganovičs, kurš, šķiet, ir otrais cilvēks štatā.

[5] Platons: 420. g. septembris. Bērks: Pārdomas par Franču revolūciju.

[6] Millers un Kempbels: Finanšu demokrātija, nesen veikts divu Liverpūles Universitātes ekonomistu pētījums par finanšu demokrātijas darbību. Lielbritānijas rūpniecības uzņēmumi.

[7] A. Toinbijs: Vēstures pētījums. I sēj., 149. lpp.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Karš Spānijā,
autors ģenerālmajors Dž. F. C. Fulers

Piedaloties četros karos, proti, Dienvidāfrikas karā, Otrajā pasaules karā, Itālijas-Abesīnijas karā un visbeidzot pašreizējā Spānijas karā, kā karavīrs vai žurnālists, esmu atklājis, ka katrs no tiem ir ārkārtīgi atšķirīgs.

Iemesls tam ir acīmredzams – to cēloņi atšķiras; tomēr sabiedrības acīs tas tā nav.
Ir acīmredzams, ka šie cēloņi lielā mērā ietekmē kara formu.

Piemēram, pēdējā no šiem kariem gadījumā ir vispārpieņemts, ka tā cēloņi ir politiski; tas ir, ka tā ir sadursme starp divām valdības sistēmām, kurām ir skaidri definēti, tomēr nesavienojami uzskati. Vai tā ir taisnība? Es tā nedomāju; jo, lai gan politikai ir nebūt ne mazsvarīga loma, zvaigžņu pavērsienu noteikti spēlē kultūra, kas, ja man ir taisnība, nozīmē, ka šī kara cēloņi ir daudz dziļāki par politiskajām putām, kas klāj tā virsmu.

Tāpēc es uzskatu, ka mēs nespēsim saprast notiekošo, ja vien neuzskatīsim to par sadursmi starp kultūrām, kā arī par sadursmi starp politiskajām teorijām un bruņotajiem spēkiem.
No šīm kultūrām ir trīs:

Pirmkārt, vēsturiskā reakcionārā Spānija — stagnējoša baznīca, vāja aristokrātija un mirstoša buržuāzija. Otrkārt, revolucionārā Spānija — reakcija pret šo inerci, ko pārstāv sociālisti, anarhisti un komunisti, kuri lielā mērā savus ideālus aizguvuši no ārzemju avotiem — Markss, Bakunins, Trockis un citi. Treškārt, hipotētiskā nākotnes Spānija; par kuru nesapņoja Primo de Rivera, kurš bija nedaudz vairāk kā militārs diktators, bet gan viņa dēls Hosē Antonio, kuru nesen nogalināja sarkanā valdība.

1933. gadā šis jauneklis, lai gan patiesībā viņš neradīja Spānijas fašistu kustību, nostiprināja Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista — aktīvo nacionālo sindikalistu komitejas) un piešķīra tai dzīvību un formu. Tās hartu viņš izstrādāja divdesmit septiņos punktos, kurus var apkopot četrās galvenajās sadaļās:

Nacionālie pamati. Spānija ir visu spāņu augstākā realitāte. Jebkāds separātisms ir noziegums.
Tāpēc Spānijas vienotība ir mērķis, un šī vienotība ne tikai nepieļauj ne starptautisku izolāciju, ne ārvalstu starpniecību, bet arī prasa militāro tikumu ieaudzināšanu un spēcīgas armijas un flotes izveidi.

Politiskie pamati. Valsts būs totalitāra pēc savas būtības, kurā tiks likvidētas visas politiskās partijas. Korporatīvajai sistēmai jāaizstāj parlamentārā sistēma. Ir nepieciešama politiskā disciplīna, tomēr privātā iniciatīva ir būtiska, ja vien tā ir savienojama ar nacionāli sindikālistiskās valsts kolektīvajām interesēm.

Ekonomiskie pamati. Kapitālistiskā sistēma, "kas ignorē tautas vajadzības, dehumanizē privātīpašumu un samazina strādniekus līdz bezformīgām masām, kas pakļautas postam un izmisumam", tiek noraidīta. Tāpat arī marksisms.
Stiprajiem vairs nav jādominē pār vājajiem.
Tiek atzīts privātīpašums, kā arī tiesības uz darbu. Zemnieku dzīves līmenis ir jāpaaugstina, dibinot ģimenes saimniecības, un lauksaimniecība un lopkopība ir jāracionalizē.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Morālie pamati. Valsts pamati ir vienotība, disciplīna un militārā apmācība.
Izglītība ir jāorganizē tā, “lai neviens talants netiktu zaudēts ekonomisko līdzekļu trūkuma dēļ”. Jāiekļauj katoļu gars, kas ir atbrīvots no politikas, un dzīve ir jāuzskata par pienākumu, “kas jādzīvo cildenas kalpošanas un upurēšanās garā”.

KARŠ SPĀNIJĀ

Pretēji tam, kas rakstīts britu presē, šai kustībai bija maz sakara ar sacelšanās uzliesmojumu pagājušā gada jūlijā. Tobrīd tā vēl bija pašos pirmsākumos, tomēr pēdējo astoņu mēnešu laikā tās izaugsme ir bijusi brīnumaina. Šodien tās biedru un atbalstītāju skaits sasniedz miljonus, no kuriem 180 000 ir izveidojušies milicijā. Šīs izaugsmes apmērus labi ilustrē fakts, ka kustība tagad izdod deviņpadsmit dienas un trīsdesmit nedēļas laikrakstus.

Kad izcēlās sacelšanās, ģenerāļa Franko mērķis, šķiet, bija nedaudz neskaidrs.
Tā bija sacelšanās pret nepanesamiem apstākļiem — patiesībā kārtības sacelšanās pret anarhiju; jo dzīvība un īpašums vairs netika cienīti, un baznīcas katru dienu tika izlaupītas vai dedzinātas. Šķiet, ka viņa mērķis bija gandrīz pilnībā militārs, proti, atjaunot kārtību, bet nav skaidrs, kāda tā būs valdības forma. Ja viņa uzvara būtu bijusi ātra, visticamāk, tā būtu novedusi pie militāras diktatūras nodibināšanas Primo de Rivera tipa.

Izkāpjot Spānijā, viņš saskārās ne tikai ar pilnīgu apjukumu, bet arī ar pilnīgu vienotības un mērķtiecības trūkumu starp frakcijām, kas meklēja viņa atbalstu. Piemēram, Tautas Aktīcija jeb Žila Roblesa partija bija dedzīgi katoļu un dziļi iegrimusi kristīgajā sociālismā; tai nebija noteiktas politikas, tā bija politiski amorfa un kalpoja par Baznīcas instrumentu. Tad vēl bija Reketes jeb karlisti, kuru moto ir "Dievs, Valsts un Karalis". Viņi ticēja absolūtai suverenitātei, korporatīvajai valstij un bija vardarbīgi antiparlamentāri. Papildus tiem bija monarhisti un citas frakcijas, no kurām vissvarīgākā bija Falange. Visas šīs dažādās partijas un kustības viņam bija jāabsorbē.

Pagaidām tas nebija grūti, jo sarkanie piespieda konsolidēties. Demokrātu, republikāņu, komunistu, anarhistu un citu nejēgu sajaukums, viņu vienīgais ienaidnieks Spānija, tāpēc tiek pievilkts Vācijas un tās sabiedrotās Itālijas virzienā, tāpat kā Francija tiek pievilkta Krievijas un tās daļēji sabiedrotās Anglijas virzienā. Patiesībā atkal tiek izcīnīts okults karš pret Vāciju, lai nodrošinātu Francijas drošību, tāpat kā tas tika izcīnīts pirms gada Itālijas-Abesīnijas konflikta laikā.

Par šo iekšējo cīņu presē dzird maz; taču tās nosaukums ir “neiejaukšanās”, kas patiesībā nozīmē nesadarbošanos ar Burgosu un Francijas sadarbību ar Valensiju, lai uzbruktu Vācijai. Ja starptautiskā Spānijas “blokāde” būtu objektīva, nav šaubu, ka tā atbalstītu nacionālistu lietu; taču tas nebūt nav tā, jo godīgums nav mūsdienu Francijas raksturīga iezīme.

Lai gan vienmēr ir ļoti grūti, īpaši kara laikā, noskaidrot patiesību, nav šaubu, ka Francijas palīdzība sarkanajiem ir bijusi pārmērīga un ienesīga, jo katra palīdzība ir samaksāta zeltā. Lai kurp dotos Baltajā Spānijā, dzirdams viens un tas pats stāsts, proti, ka Francijas palīdzība sarkanajiem ir bijusi daudz svarīgāka nekā Krievijas. Ka kopš pagājušā gada jūlija Francija ir pārvedusi Pirenejus no trīsdesmit līdz četrdesmit tūkstošiem sarkano starptautisko karavīru un ka šī satiksme joprojām turpinās. Ka franči ir iespieduši Spānijas pases, tikai Bordo vien, un ka viņi nodrošina iepriekš datētus līgumus "specializētiem" strādniekiem, lai viņi varētu ieceļot Sarkanajā Spānijā. Turklāt, ka liels skaits starptautisko karavīru tiek pārvesti caur ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

robežas kā repatriēti bēgļi vai tiek nosūtīti uz Katalonijas ostām kā kravas kuģu, ar kuriem viņi ceļo, locekļi. Munīcija tiek sūtīta caur Andoru; kravas automašīnas ar benzīnu katru dienu šķērso robežu; Francijā ir Sarkano aviācijas skola, un ieroči tiek kontrabandas ceļā nogādāti Bilbao.

Neskatoties uz visu iepriekšminēto, pastāv iespēja, ka Nacionālā Spānija uzvarēs; jo Franko politika ir radoša, savukārt sarkano politika tāda nav.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Ģenerāļa Franko runa

Raidījums 1936. gada 1. oktobrī, par valsts vadītāja pilnvaru pārņemšanu

GSVEICIENI visiem jums, kas klausāties savās mājās kara ziņas vai frontē, domājat par savām mājām vai sarkanajiem apgabaliem, ar ilgošanos gaidāt mūsu karaspēka ierašanos vai aiz mūsu robežām, ar nepacietību sekojot mūsu likteņa gaitai — sveicieni no Radio Kastīlijas mikrofona!

Es nerunāšu par karu, jo valsts pienākumi, kurus uzņemos, liek jums pastāstīt kaut ko par darbu, kas mums priekšā.

Mums nav jāapspriež nekāda utopija, nedz arī jāsadala cerību piepildījums stingros posmos. Tomēr, lai runātu par mūsu nodomiem, vispirms ir īsi jāaplūko pagātne, gan lai gūtu labumu no savas pieredzes, gan lai lietderīgi īstenotu savus lēmumus.

Spānija, kuras vārdu es piesaucu ar visu savas dvēseles dievbijību, daudzus gadus ir cietusi no daudzām kaitēm, no kurām ne mazāk kaitīgā ir bijusi nelīdzsvaroto intelektuāļu ietekme, kuri ir mēģinājuši pazemināt mūsu rases domātāju prestižu un ir skatījušies pāri mūsu robežām, lai ievestu Spānijā visādas eksotiskas un destruktīvas idejas, kas iesakņojās citās valstīs. Demoralizējoša literatūra, demagoģiskas doktrīnas, rūgts rasisms, defetistu ideju iefiltrēšanās un vēstures sagrozīšana — tas viss un vēl daudz kas cits ir satricinājis mūsu patriotisma pamatus, tāpēc mēs zaudējām savas tautas galvenās iezīmes, kaunoties par savu tagadni, aizmirstot par savu pagātni un baidoties par savu nākotni.

Panākuši rases morālo pagrimumu, šiem cilvēkiem nebija grūti izlikt valsti izsolē un pārdot to ārzemju pircējam, kurš piedāvāja visaugstāko cenu. Mūsu tirdzniecībā sāka parādīties debeta, nevis kredīta bilance, un mūsu zemes augļi tika uzskatīti par kādas iekarotas kolonijas augļiem, vienlaikus veicinot pseidopacifismu, lai vājinātu jebkura iespējamā atbrīvotāja zobenu ieroci. Radās viltus pravieši, kas, sējot naidu un šķiru karu, solīja zemi zemniekiem, diktatūru strādniekiem un autonomiju mūsu provincēm.

Šie cilvēki, ja būtu ieguvuši varu, būtu atņēmuši zemi zemniekiem, brīvību strādniekiem un visas cerības uz autonomo elastību provincēm, būdami absolūti ciniski.

Un tagad mūsu Jaunā Spānija, apzinoties sava uzdevuma apmērus, dodas uz savu atbrīvošanu, apņēmības pilna sociālās sadarbības garā parādīt, ka likuma un kārtības atjaunošana ir priekšnosacījums un drošs ceļš uz brīvību, kuras labvēlība nonāks pie visiem tās iedzīvotājiem gan dzimtenes robežās, gan ārpus tām.

Spānija lielā mērā organizējas pēc totalitāras koncepcijas, kurā tās vietējās institūcijas nodrošinās tās tautību, vienotību un nepārtrauktību. Šo jauno varas metožu piemērošana nenozīmē, ka mūsu režīms būs tikai militāra rakstura; gluži pretēji, mūsu sistēma izveidos hierarhisku režīmu, kurā izpaudīsies visas valsts spējas un enerģija.

Spānijas provinču individualitāte ir jārespektē saskaņā ar senajām nacionālajām tradīcijām mūsu lielākā spožuma laikā; vienmēr ar nosacījumu, ka tas veicina nacionālo vienotību.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Spānijas pašvaldība atgūs savu vēsturisko nozīmi, lai tā varētu veikt
tās senās funkcijas kā vienība mūsu sabiedriskajā dzīvē.

Atceļot vispārējās vēlēšanu tiesības ar to postošajām vietējām un nacionālām sekām, kā arī ar to apspiešanu, ko veic arodbiedrības un politiskās intereses, mēs nodrošināsim, lai tautas griba izpaustos caur tām tehniskajām un korporatīvajām institūcijām, kurās vislabāk tiek attīstītas valsts vajadzības un ideāli.

Pieaugot jaunās Spānijas valsts spēkam, tiks panākta arī decentralizācija, lai rajoni, pašvaldības, apvienības un indivīdi varētu baudīt visplašāko iespējamo brīvību valsts augstāko interešu ietvaros.

Sociālajā aspektā darbaspēks saņems absolūtu garantiju, ka nekļūs par kapitālisma vergu, ja vien tas nepieņems tās niknās un kaujinieciskās metodes, kas padara savstarpēju sadarbību neiespējamu. Strādnieks ir savas algas cienīgs: tiks nodrošināta ne tikai algas drošība, bet arī saglabāti visi līdz šim nodrošinātie algas paaugstinājumi. Atzīstot strādnieka tiesības, viņš uzņemsies atbildību par lojālu sadarbību ar elementiem, kas rada nacionālo bagātību.

Visiem spāņiem būs pienākums strādāt atbilstoši savām spējām. Jaunā valsts to nevarēs
atzīt jebkādus parazītus.

Valsts piešķirs katoļu baznīcai tai pienācīgās tiesības un privilēģijas, tādējādi respektējot mūsu tradīcijas un lielākās daļas Spānijas tautas ticību; taču valsts nepieļaus nekādas ārējas varas iejaukšanos valdības īpašajās funkcijās.

Attiecībā uz ieņēmumiem valsts organizēs taisnīgu nodokļu sadali, nodrošinot, ka
viņu nasta gulstas uz to pleciem, kas to vislabāk spēj nest.

Attiecībā uz lauksaimniecību ģimenes saimniecības tiks realizētas, nodibinot zemnieku uz zemes nevis ar kādas hipotētiskas īpašumtiesību sistēmas palīdzību, bet gan ar tiešas un pastāvīgas palīdzības palīdzību, kuras mērķis būs nodrošināt zemniekam neatkarību. Mūsu darba pastāvīga iezīme būs vērsta uz šo mērķi. Lauksaimniecības strādnieks saņems daļu no tā, ko pilsēta šodien saņem kā samaksu par saviem komerciālajiem un kancelejas pakalpojumiem.

Attiecībā uz starptautiskajām lietām mēs ceram dzīvot mierā ar visām tautām, paverot plašu draudzības horizontu ar visu pasauli. Šeit ir viens izteikts izņēmums: mums nebūs nekādu kontaktu ar Padomju Sociālistisko Republiku Savienību, kuras politikai ir bijušas tik postošas sekas cilvēcei un civilizācijai.

Esmu pārliecināts, ka šī varoņu un mocekļu zeme, stājoties pretī savām grūtībām, ierakstīs vēl vienu krāšņu vēstures lappusi un atradīs risinājumu, kas nebūs ne no austrumiem, ne no rietumiem, bet gan patiesi spānisks.

Spāņi, lai dzīvo Spānija!

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Ceļā uz ekonomisko ortoloģiju, autors Ezra Paunds

Šaubas par tā sauktās ortodoksālās ekonomikas būtību , t. i., par to, vai tā būtu jāuzskata par patiesu izpēti vai par noziedzīgu un maldinošu viltojumu, mūsdienās var teikt, ka ir novecojušas vismaz par 50 gadiem. Mūsdienās ortodoksijas sekotāju vidū var būt tikai vienkāršie, aklie un negodprātīgi karjeristi.

Neviens, kurš nopietni pēta kādu tēmu, nevar paiet 15 gadi, lai apzinātos redzamas un bieži sastopamas parādības.

Apgalvojums, ka ekonomika nav zinātne, ir tikai defetisms un var radīt tikai apjukumu. Pagājušā gadsimta vidū aeronautiku un radio vēl nevarēja saukt par zinātni (lai gan kādam Lūmisam 1864. gada beigās izdevās pārraidīt elektriskos signālus no vienas laivas uz otru, neizmantojot vadus).

Tas, ko nopietni vīrieši mūsdienās var darīt, ir nošķirt to ekonomikas daļu, kas ir zinātne (zināšanu joma – episteme), no tās daļas, kas ir tehne jeb prasmju joma (pārāk bieži blēdību joma).

Varētu teikt, ka kuģa vadīšanas māksla nav īsta zinātne: tomēr kuģa vadīšanas zinātne
Navigācija pastāv un tiek pilnveidota: no vienkārša kuģa kompasa līdz žiroskopam.

Šķiet diezgan dabiski, ka ekonomikas rakstos valda apjukums, ja ņem vērā, ka ekonomikas pētījumus patiesībā ir veikuši empīriķi, cilvēki, kuriem trūkst nopietnas terminoloģiskas sagatavotības. Piemēram, padomājiet par nopietniem un godīgiem anglosakšu pasaules rakstniekiem, kas ir izveidojuši dzīvu ekonomikas zinātni. Sodijs, Nobela prēmija fizikā; Duglass, inženieris, Westinghouse vadītājs Indijā; Larranaga, ceļu inženieris; Orādžs, žurnālists, kuru Duglass pievērsa ticībai; Kitsons, Kitsona lampas izgudrotājs; Gesels, uzņēmējs; utt. Visi praktiski cilvēki!
Teikt, ka viņi ir atklājuši mēnesi, neko nenozīmētu, taču viņi ir no jauna atklājuši īsto mēnesi, kamēr profesori turpina savu bērnišķīgo spēli ar skatuves rekvizītu mēnesi; iluzionisti, kas spēj apmānīt publiku tikai savās kabīnēs.

Lai gūtu priekšstatu par tā sauktās ortodoksālās ekonomikas pamatlicēju mentalitāti, ņemsim, piemēram, Rikardo frāzi (protams, nemirkšķinot aci par to, ka viņš atzina papīra naudas vērtību): "Nav tādas preces, kuras ražošanai nebūtu nepieciešams vairāk vai mazāk darba." Šķiet, ka Deivids Rikardo nekad nebija dzīvojis vistu kūtī un ola bija izslēgta no viņa ekonomiskās sistēmas. Vienkārši kā uzturvērtības (dzīvības vērtības) mērs ola bija pirms cenu indeksa. Tieši novērojot dabas parādības, vidusmēra cilvēks kļūdās mazāk nekā tad, ja viņa galva ir piebāzta ar logaritmiem un banku mitoloģiju. Un es nejokoju! Olas vērtība aug un samazinās atkarībā no izsalkuma un sāta sajūtas.

Aristotelis mums atstāja vārdu ar neskaidru un sarežģītu nozīmi: Xpeia, lietderība, vēlamība, ko Rekhems, dabiski no Kembridžas, tulko kā pieprasījumu. Skolas pētnieks mūs neapgaismo. Aristotelim bija taisnība, bet viņš gribēja teikt, ka naudas vienības vērtība "ir tā vērta, ko jūs par to varat iegūt". Pilnīgi taisnība, bet to nevar saukt par zinātnisku terminoloģiju.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Students var doties uz bibliotēku un iepazīties ar 500 fiktīviem traktātiem par ekonomiku, neatrodot nevienu, kas sākas ar Eiklīda tabulu ar visizplatītāko, pamata un nepieciešamāko terminu definīcijām ekonomikas jautājumu apspriešanā.

Sāksim, piemēram, ar terminu “nauda”. Aristotelis to definē slikti vai, pareizāk sakot, nemaz nedefinē, bet runā par to, īsti to nedefinējot. Un cilvēks šajā daļēji nezināmajā ir palicis 20 gadsimtus.

Es centīšos sniegt dažas definīcijas, lai gan apzinos, ka tās nebūs īpaši noderīgas, kamēr kāda akadēmija vai kongress vai, vēl labāk, nopietnu un autoritatīvu speciālistu grupa neatzīs šī leksikogrāfiskā darba pamatotību.

Nekaltēts zelts nav nauda; monetārā zelta apmaiņa pret citām precēm būtībā ir sava veida bartera darījums: noteikta preču daudzuma vai noteikta preces svara maiņa pret iepriekš nosvērtu un izmērītu metālu.

Naudas būtiskākā īpašība ir tā, ka to var izmērīt un ka tā var kalpot par mēru. Pat iemainot dārgmetāla disku pret precēm, tieši valsts nospiedums nosaka, ka tā ir nauda. Valdība, kas teiktu: "Mēs nevaram būvēt ceļus, jo mums nav naudas", būtu tikpat smieklīga kā valdība, kas teiktu: "Mēs nevaram būvēt ceļus, jo mums nav kilometru."

Mēģināsim definēt, kas ir nauda. “Nauda ir mērāms prasījums.” Nauda ir īpašumtiesību akts vai mērāms prasījums. “Nauda ir vispārējs prasījums.” Nauda ir īpašumtiesību akts, kas nav konkrēts (piemēram, dzelzceļa biļete, viesnīcas čeks, tvaikoņa biļete, kas dod tiesības uz transportu, pārtiku, kajīti utt.). Tā ir vispārēja. Turklāt nauda ir apmaināma, tas ir, to var nodot no vienas personas otrai bez formalitātēm. Tai nav procentu, kā tas ir valsts obligācijām, dzelzceļa obligācijām vai jebkuras “sociéte anonyme” obligācijām.

Apskatīsim terminu “kredīts”. Tiek uzskatīts, ka cilvēkam ir kredīts, ja tiek uzskatīts, ka viņš spēs norēķināties skaidrā naudā, un ja tiek pieņemts, ka viņš necentīsies izvairīties no maksājumu veikšanas vai atlikt tos. “Parāds” nav tieši pretējs vārdam “kredīts”. Patiesībā kredīts bieži vien ir iespēja veidot parādus un ne vienmēr nozīmē jau izveidota parāda pretstatu. Tāpēc mēs saskaramies ar neskaidru terminu.

Visbeidzot, aplūkosim jēdzienu “inflācija”. Starp ortodoksālo apgalvojumu puspatiesībām dažas ir balstītas uz dabiskām un atkārtotām parādībām. Tā sauktā inflācija vispirms ir jānošķir no patiesās inflācijas, kas notiek, kad nauda tiek emitēta “atbilstoši” precēm vai pakalpojumiem, kurus neviens nevēlas, vai pārsniedzot vēlamo daudzumu. Naudai nav vērtības, ja tā tiek emitēta “pret” (tas ir, pseidoatbilstībā) precēm vai pakalpojumiem, kurus nevar piegādāt vai iegūt. Piemēram, emitēt naudu “pret” artikulu, kas eksplodēja 1917. gadā, būtu inflācija, un pašai naudai nebūtu vērtības, jo neviens nevēlas artikulu un neviens to nevar piegādāt.

Īss derīgu definīciju saraksts ļautu vidusmēra cilvēkam izvairīties no lielo augļotāju un monopolistu krāpšanas un absolūtās nolādētās un sapuvušās nodevības.

Patiesībā, sniedzot definīciju vai drīzāk nopietnu un taisnīgu naudas koncepciju , Sodijs pēc vairāku neskaidru grāmatu publicēšanas (lasītājam neskaidru, lai gan profesoram Sodijam ārkārtīgi dziļu un dārgu) raksta grāmatā “ Rītdienas nauda ”: “Tāpat kā nav iedomājams, ka privātpersonām būtu tiesības iekasēt nodokļus, ir absurdi, ka bankas, neievērojot visus konstitucionālos drošības pasākumus pret to, ar vienkāršu viltību uzurpē šo funkciju.”

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

parlamenta un bez jebkādām pilnvarām iekasēt piespiedu nodevas no kopienas bagātības.”

Atšķirsim Itālijas pašreizējo situāciju no anglosakšu valstu situācijas. Atšķirsim valstis, kurās bagātības pārpilnība rada krīzes, no valstīm, kurās ir nopietns noteiktu materiālu trūkums; nedaudz atgriezīsimies pagātnē, lai ieskicētu "jaunās ekonomikas" vēsturi, kurā tomēr ir tik daudz senu zināšanu vai apziņas.

Mūsdienu ekonomiskajā domāšanā pastāv četras dzīvas tendences: (1) duglasisms; (2) gezelisms; (3) kanoniskā ekonomika, kuras saknes meklējamas Sv. Ambrozijā un kura attīstījusies līdz ar Sv. Antonino; (4)
Korporatīvā ekonomika ar tās uzlabošanas politiku (purvu nosusināšana u. c.), la battaglia del grano, uzkrājumiem, ģimenes čekiem, pārtikas čekiem, darba čekiem, valsts kontroli, uzkrāšanu u. c.

Ortoloģiskajai ekonomikai, kas mums būtu jāuzsāk, jāņem vērā daži fakti, ko aizēno tā sauktā ortodoksija. Precēm ir nevienlīdzīga izturība, krēsliem, sieram: Feidija, Praksiteles vai Botičelli darbiem ir dažāda izturība. Primitīvais cilvēks izmantoja vienu instrumentu, bet civilizētais cilvēks - duci.

Man šķiet, ka mums ir jāizveido to nopietno vīru saraksts, kuri mūsdienās sadarbojas ekonomikas zinātnē, pat ja viņi ir empīriķi, pat ja viņi savā darbībā ir izdarījuši vienu vienīgu atklājumu un neatrodas procesā, lai to saskaņotu ar vēsturi un citu skolu, citu laiku vai citu ekonomikas sektu taisnīgajām un pamatotajām idejām.

Uzreiz atzīsim, ka kāds novēroja tvaika spēju pacelt tējas kannas vāku. Tas ir vērtīgi, pat ja izgudrotājs nepublicēja enciklopēdiju vai apjomīgu traktātu par fiziku.

Atzīsim, ka K. H. Duglass pats atklāja industriālās sistēmas sadalītās (un tās ietvaros) pirktspējas nepietiekamību. Viņa rūpnīca sadalīja pirktspēju lēnāk, nekā tā radīja "cenas", proti, tirgū laistās preces. Tādējādi mēnesī tika radīts cenu daudzums, kas bija lielāks nekā sadalītā pirktspēja.

Likumpārkāpējs, idiotisms un monopolists, kas dzīvo no citu bada, labprāt grieztu cilvēku pēc viņa kažoka. Duglass tā vietā saskatīja iespēju radīt pirktspēju, kas atbilst piegādājamo un tautas vēlamajam preču daudzumam. Tajā bija maz kas jauns un daudz kas godīgs. Deivids Hjūms jau bija redzējis, ka labklājība nav atkarīga no jebkuras konkrētas nācijas rīcībā esošā naudas daudzuma, bet gan no tā, ka šim daudzumam ir jāpieaug. Precizēsim, ka pieaugumam ir jābūt lēnam un pastāvīgam.

Starp noderīgiem rakstniekiem minēsim Makneiru Vilsonu, kurš ir izglītojis savu sabiedrību, lai tā atzītu, ka bankas neaizdod naudu, bet tikai sola maksāt. (Solījums maksāt.) Gesels, sākot no brīvās apmaiņas viedokļa, no jauna atsauca atmiņā viduslaiku bīskapu brakteātus .
Ar savu dīkstāves maksu (zīmogmarkām, kas katru mēnesi jāpiestiprina pie banknotes, lai saglabātu tās deklarēto vērtību) viņš vēlējās stimulēt apgrozības ātrumu, un Verglas mērs Unterguggenbergers nodemonstrēja šīs sistēmas efektivitāti.

Gesels iznīcināja Marksa mirušo daļu ar savu lakonisko frāzi: “Markss nekad neapšaubīja
nauda.” Tas ir, Markss nekad neapšaubīja naudas būtību, kā arī to neanalizēja.

Gesela sistēmas priekšrocības ir vismaz šādas: (1) pseidodemokrātiskās valstīs tā var atbrīvot nāciju, proti, valdību un tautu (ieskaitot visus ražotājus, neatkarīgi no tā, vai tie ir darba devēji vai darbinieki) no banku un augļotāju varas.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Tomēr neviens tīrasiņu gezelīts nekad nav apsvēris dīkstāves naudu no valsts — un korporatīvā — viedokļa.

Ar pastmarku, kas proporcionāla vienam procentam no banknotes vērtības, kas tiek pievienota katru mēnesi, 8⅓ miljardu apgrozība dotu valstij viena miljarda ieņēmumus gadā, praktiski bez izdevumiem iekasēšanai, kas būtu automātiska un gandrīz pilnībā brīva no birokrātiskas manipulācijas vai iejaukšanās.

Tā vietā, lai uzkrātu parādus (astronomiskus parādus) ar valsts obligācijām, kā to darījis Rūzvelts, katrs valsts parāds, katra valsts bagātības īpašumtiesību apliecība 100 mēnešu laikā netiktu dzēsta, nevis divkāršota. (Angļi joprojām maksā nodokļus par Vaterlo kauju.)

Valsts kases obligācijas varētu turpināt atrasties privātās rokās kā uzkrājumu veids tiem, kas vēlas nodrošināt iztiku vecumdienām un savām ģimenēm, taču tās tiktu uzskatītas par valsts dividendēm cienīgai pilsoņu klasei, nevis par neizbēgamu nepieciešamību valdībai, kas vēlas izmantot savu kredītu.

Es uzstāju: valstij nav jāmaksā "noma" par savu kredītu; tas ir, tai nav jāaizņemas no lieliem profesionāliem augļotājiem, kā tas tiek darīts gandrīz katrā valstī nezināšanas un aizspriedumu dēļ; piemēram, manā nelaimīgajā valstī, Francijā tās pašreizējā nopietnajā morālajā krīzē, Anglijā tradīciju spēka dēļ, kas pieņemtas, nezinot jaunākos notikumus pasaulē.

Otrā sociālo kreditoru paaudze pēc empīristiem un izgudrotājiem ir radījusi Bučartu, kurš, A. R. Oreidža iedvesmots, publicēja pirmo ekonomiskās ortoloģijas grāmatu “ Nauda”. Ar savu otro sējumu “ Rītdienas nauda” Bučartam ir bijuši mazāk panākumi; viņš faktiski ir apkopojis septiņus rakstniekus, kuru viedokļi atšķiras, un visi no tiem ir slavējami, taču viņam nav izdevies panākt, lai atsevišķie autori lasītu viens otra esejas un tās korelētu. Grāmata ir vērtīga galvenokārt dažu Duglasa rakstu atkārtotas publicēšanas un šajā rakstā jau citētās Sodija lappuses dēļ.

Starp populāriem rakstniekiem jānosauc Ērvings Fišers un Kristofers Holiss. Taču viens ir jānošķir; Fišers ir žurnālists (oficiāli profesors, bet sirdī žurnālists), kurš labi raksta.
Četrdesmit viņa Pastmarkas avīžu lappuses ir pelnījušas gan ikviena nopietna cilvēka, gan profesoru uzmanību. Fišers šajā cīņā īpaši neiesaistās. Varbūt viņš ir optimistisks un cenšas pārliecināt lielos amerikāņu augļotājus samierināties ar pusmārciņu gaļas, nevis apēst pēdējo gabaliņu un gramu.

Kristofers Holiss ir sarakstījis ļoti vērtīgu grāmatu " Divas tautas" un turpinājis cīņu par sabiedrību dažādās grāmatās, kurās, var teikt, viņam piemīt veiksmīga pieeja; viņš patiesībā ir viens no nedaudzajiem ekonomistiem, kuriem izdodas monetāro zinātni un dažādās augļošanas problēmas aplūkot tā, ka viņu grāmatas tiek pārdotas un nonāk trešajā izdevumā. Šīs fāzes pieder pie tautas izglītības, kas ir pietiekami nepieciešamas valstīs, kurās pastāv tā sauktās "vairākuma" valdības.

Vindhems Lūiss Anglijas valdību dēvē par viltus antīku. Lai gan galvenokārt viņš ir literāts, satīriķis, viņš nesen ir publicējis grāmatu ar augstu socioloģisko vērtību, kas paredzēta ierobežotai auditorijai: " Saskaitiet savus mirušos, viņi ir dzīvi" (gatavošanās vēl vienam Lielajam karam par neko). Es to necienāju kā ekonomiku, bet gan lai norādītu uz ritmu, ar kādu šīs problēmas iekļūst pirmās šķiras dzīvo rakstnieku darbos. Četri labākie mūsdienu amerikāņu dzejnieki ir noraizējušies par monetārajām problēmām (vairs ne ar veco "rozā" Vebaitu, Fabiānu, Mančestras dzejnieku vai Vilardas dzejnieku), kā tas patiesībā bija ar tādiem lieliem rakstniekiem kā Dante, Šekspīrs, Aristotelis, Hjūms, Bērklijs, Monteskjē utt. ******e-grāmatu pārveidotājs DEMO Ūdenszīmes*******

Machine Translated by Google

Vēl viena domu plūsma, kas vērsta uz šīm idejām, parādās to cilvēku rakstos, kuri iedibināja Ziemeļamerikas republikas pamatus, proti, Džefersona, Džeksona, Van Būrena, mana Džefersona un/vai Musolīni darbos, V. L. Vudvarda grāmatās "Jaunā Amerikas vēsture", tēva Koflina un Baka rakstos vai, konkrētāk, Koflina grāmatas labākajā daļā ar nosaukumu " Nauda" (211.–213. lpp.).

Būtu grūti pateikt, kuras angļu un amerikāņu recenzijas ārzemniekam vajadzētu lasīt, jo intelektuālā dzīve šajās valstīs izpaužas īslaicīgos izdevumos, kas pastāv tikai divus vai trīs gadus (vai pat mazāk) un pēc tam pēkšņi pārstāj eksistēt vai deģenerējas par sava veida literāru vai ideoloģisku birokrātiju, iegūst aizsargkrāsojumu un atpūšas izdomātās idejās. Tomēr jāatzīmē, ka angļu fašisti pirms gada sāka izdot ļoti vitalizēts sociālekonomisks periodisks izdevums: The Fascist Quarterly. Šis ir vienīgais angļu recenzijas izdevums, kurā esmu varējis izlasīt citu autoru rakstus, starp kuriem ir ģenerālis Fullers, Džoiss, Vindhems Lūiss, A. K. Čestertons, Dž. Dženkss.

Hugo Faks, kura lielie nopelni ir Geseli darba "The Natural Economic Order" publicēšana Teksasā par saviem līdzekļiem laikā, kad lielie izdevēji neuzskatīja šādu publikāciju par labu biznesu, ietonē savu mazo laikrakstu "The Way Out" ar idejām, kas palikušas pāri no "Scarcity Economics", neskatoties uz Loeba "Chart of Plenty" publicēšanu (sk. Odona Pora atsauksmi žurnālā "Rivista del Lavoro", 1936. gada martā).

Šajās liberālās rases sektās nepastāv vārda brīvība. Ne gesellītu publikācijas, ne oficiālās duglasisma publikācijas nepieļauj atklātu ekonomisko ideju apspriešanu. Šķiet, ka tās ir hipnotizētas un sastingušas kā dekadenti mīdiji. Tās savā starpā strīdas. Duglass uzskata, ka dīkstāves naudas markas ir nomācošs nodoklis — bezjēdzīgs un mūžīgs, lai gan saprotamāks par Duglasa kredīta "atcelšanu" vai viņa atlaidi un citiem izsniegtā kredīta atcelšanas līdzekļiem.

Geselīti ir gandrīz sadistiski saniknoti par domu, ka visa rase var gūt labumu no jau mirušo darba un no zinātniskiem atklājumiem. (Vērtība rodas no darba, bet mūsu priekšteči, kuri šeit neēda, lai patērētu tā augļus, ir paveikuši lielu darba daudzumu.)

"Vīģes koks" (Duglasīts) nenorāda uz ne-duglasītu progresu — uz gezelītiem vai korporatīvo sistēmu. "New English Weekly" ir iegrimis angļu piepilsētas temperamentā, un tāpēc to iekrāso šī bālā dzīve, nevis konkrēta un definēta ideoloģija. " New Democracy" (Ņujorka) bija noderīga, bet vairs nepastāv. Koflins veic tautas izglītošanas darbu, izmantojot nedēļas izdevumu plašai sabiedrībai, nevis iesvētītajiem (Sociālais taisnīgums). Bet 15. gada jūnijā es viņa laikrakstā atrodu ziņas, kas vai nu netiek publicētas citur, vai arī tām ir veltītas tikai dažas rindiņas, paslēptas starp skandālu un maskēšanās slejām. No vispārīga rakstura periodiskā izdevuma "Press" redaktoriem es bieži saņemu uzaicinājumu: Vai jūs nevarat rakstīt par neko citu kā vien par ekonomiku?

Es ilgojos pēc nopietnā lasītāja iejūtības: esmu runājis par pārāk dažādām lietām.

Šis raksts sastāv no divām daļām: pirmajā es gandrīz vai lūdzu ekonomistus apsvērt steidzamo nepieciešamību pēc precīzas terminoloģijas; otrajā es īsi norādīju uz dažiem darbiem, fragmentāriem, bet patiesiem, kas izvēlēti no vairākiem izkliedētiem autoriem, kuri nav, bet varētu būt saskaņoti, ja vien varētu atrast kodolu, kas sastāv no tehniķiem, kuri ir gatavi uzņemties leksikogrāfisko atbildību.

Es visstingrākajā veidā saku, ka bez pamatotas ētikas nevar būt ne saprātīga, ne zinātniska ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomika. Apsvērt tikai dinamismu, neņemot vērā monetārās politikas mērķi un objektu, novestu pie haosa. Gribas virziens ir viena no ekonomikas zinātnes studiju sastāvdaļām. Badoglio, sakot: "Mūsu zelts ir mūsu karavīru griba un ieroči," ir vairāk ekonomists nekā visi Londonas profesori.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

A. Ravena Tomsona grāmata "Lejupslīdes cēloņi"

Es ESMU vairākkārt rakstījis žurnālos "Fascist Quarterly" un "British Union Quarterly" par gaidāmo depresiju, kurai bija jāseko īslaicīgajam atveseļošanās uzplaukumam, ko veicināja vecie bandu ekonomisti. Es parādīju, kā pēdējo simts gadu laikā, kopš kapitālisma dibināšanas, ir darbojies tirdzniecības uzplaukuma un lejupslīdes cikls, un tas ir uzrādījis regulāru vidēji deviņu gadu periodu, kas reizēm samazinās līdz septiņiem vai palielinās līdz vienpadsmit gadiem. Vidēji nākamajam krīzes gadam vajadzēja būt 1938. gadam, ar varbūtību, ka tas tiks atlikts uz 1939. gadu, ņemot vērā neparasto depresijas dziļumu. Patiesībā krīze ir sākusies gadu agrāk nekā parasti, un nākamais kritums jau ir sācies 1937. gadā.

Tas pārsteidza pat tos no mums, kas bija pārliecināti, ka “labklājība” nevar ilgt ilgi. Tikai pēdējā “ Quarterly” numurā es apspriedu pārapbruņošanās un lētas naudas ietekmi uz gaidāmo krīzi, un, lai gan es atzinu, ka pārmērīga spekulācija ir radījusi priekšlaicīgu uzplaukumu, es uzskatīju, ka pārapbruņošanās impulss mūs vismaz noturēs līdz 1938. gada rudenim, kad es apgalvoju, ka karš uzkrātā bruņojuma patērēšanai vien novērsīs lejupslīdi. Patiešām, es brīdināju par finansistu briesmām apzināti meklēt karu kā alternatīvu lejupslīdei.

Patiesībā es biju nepietiekami novērtējis Amerikas ekonomikas ietekmi sarūkošajā finanšu demokrātijas pasaulē un jebkādas plašas pārapbruņošanās programmas neesamību Amerikā.
Tieši no Amerikas, tāpat kā iepriekšējās lejupslīdes laikā, staro jaunā depresija, un viss pārapbruņošanās peļņas veicināšanas pasākums nav pietiekams, lai atturētu Trogmortonas ielu no reakcijas uz dramatisko akciju vērtību kritumu Volstrītā.

Lai gan šis priekšlaicīgais kritums, tāpat kā 1907. gada kritums, var būt mazākas intensitātes un tādējādi mazāks trieciens kapitālistiskajai stabilitātei nekā vēlāks un intensīvāks kritums, tam ir viena priekšrocība – tas ir noticis, pirms kara kurinātāji, neskatoties uz visiem saviem centieniem, ir spējuši mūs iedzīt karā. Depresijai pastiprinoties, sabiedrības interese no ārlietām atgriezīsies pie neatliekamām iekšpolitikas problēmām, un starptautisku konfliktu briesmas mazināsies. Kara kā lejupslīdes novēršanas līdzekļa briesmas jau izzūd.

PANIKA UZ VOLSTRĪTAS

Neskatoties uz mūsu preses centieniem to noslēpt, panika Volstrītā šoruden ir bijusi tikpat liela kā 1929. gada rudenī. Izšķirošais faktors ir bijis pieprasījuma samazināšanās pēc tērauda kapitālieguldījumiem, un United States Steel un citu tērauda uzņēmumu akcijas ir novedušas pie vērtības krituma. Šī gada sākumā US Steel akcijas par 100 ASV dolāriem tika kotētas par 129¼. Pat pēc zelta krīzes aprīlī vērtība bija krietni virs 100. Pastāvīgais kritums septembrī noveda pie US...
Tērauda cena sasniedza 80 punktus. Tad sekoja oktobra kritums, vērtībām krītoties dienu no dienas. Lejupslīde gāja ASV dolāros. Tērauda cena svārstījās no 70. līdz 68. Īss kāpums un pēc tam "melnajā otrdienā" panikas pārdošana pacēla cenu līdz 54. Kopš tā laika ir notikusi turpmāka atveseļošanās, kas US Steel cenu atkal pacēla līdz aptuveni 65, bet jau novembrī cena atkal krītas līdz 50. atzīmei, pateicoties jauniem ziņojumiem par samazinātu tērauda ražošanu, kas tagad ir mazāka par 50 procentiem no jaudas.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

To visu nevar noraidīt kā vienkāršu biržas "satraukumu". Volstrītas kritumam ir fundamentāli cēloņi. Pieprasījums pēc patēriņa precēm, iespējams, pagaidām ir labi saglabājies, bet pieprasījums pēc kapitālprecēm strauji samazinās. Pārprodukcija, ja vēl nav reāla, jebkurā gadījumā ir potenciāla, un rūpnieki pārtrauc paplašināt ražotnes. Tā rezultātā kapitālpreču ražotāji, kuru ražošanā tērauds tagad ieņem arvien lielāku īpatsvaru, jau ir smagi cietuši, un tērauda akciju vērtības kritums, kas ir dezorganizējis tirgu, nav tikai tirgus manevrs, bet gan pamatotas cerības uz samazinātu peļņu, samazinoties ražošanai.

VAI RŪZVELTS VAR PALĪDZĒT?

Tērauda rūpniecības pilsētās, piemēram, Pitsburgā, bezdarbs jau pieaug, kas, protams, ietekmēs pieprasījumu pēc patēriņa precēm, divkāršojot sekas investīcijām.
Amerika atkal ir ceļā uz klasisku depresiju, pirms tā ir pienācīgi atguvusies no iepriekšējās. Ja Rūzvelts iejauksies, ko viņš, šķiet, līdz šim nevēlas darīt, viņš peldēs pret straumi, kā Hūvers centās darīt no 1929. līdz 1932. gadam. Šoreiz nebūs viegls uzdevums, tāpat kā 1933. gadā, virzīt Ameriku uz vispārējās pasaules atveseļošanās straumes. Šoreiz varenajam prezidentam būs jāpieliek visas pūles.

Monetārās manipulācijas, sabiedriskie darbi un tā tālāk nebūs pietiekami, lai pārvarētu krīzi, patiesībā Rūzvelts savu pilnvaru ietvaros var palīdzēt tikai ar gigantiskiem valsts iepirkumiem, kuriem, iespējams, būs jābūt tik intensīviem, lai lielākā daļa Amerikas rūpniecības nonāktu valdības īpašumā.
Tā kā Rūzveltam nav pilnvaru uzspiest fašistisko alternatīvu – valsts kontroli pār rūpniecību –, viņa Jaunajam kursam esot diskreditētam un lielā mērā iznīcinātam ar Augstākās tiesas lēmumiem, viņš, iespējams, būs spiests izmantot komunistisko metodi valsts kapitālisma ieviešanai. Cik tālu viņa ebreju padomnieki strādās šajā virzienā, vēl jāredz. ASV un PSRS varētu vēl ciešāk satuvināties kā divas lielas materiālistiskas republikas, kurās ebreju kontrole ir ārkārtīgi svarīga.

BRITU REAKCIJA

Mūsu konservatīvie politiķi, neskatoties uz visiem pierādījumiem par biržas sabrukumu, apliecina mums, ka nav nekādu pazīmju par gaidāmo "recesiju" (īpašs vārds, kas radīts sabiedrības nomierināšanai), ka Lielbritāniju neskar tādas pašas ekonomiskās problēmas kā Ameriku un ka pārapbruņošanās mūs izvedīs cauri. Tas viss ir absurds, jo visas finanšu demokrātijas ir cieši saistītas ar starptautiskajām finansēm, un Volstrīta ir un paliek pasaules finanšu centrs.
Lai kas arī tur notiktu, tam noteikti būs sekas arī citur, tikpat lielā mērā gan 1937. gadā, gan 1929. gadā. Vai mēs galu galā neesam uzsvēruši “lielo demokrātiju savienību” ar trīspusēju līgumu? Vai mūsu valdība, “vecās bandas” partiju aplausu pavadībā, nerisina sarunas par ciešākām tirdzniecības attiecībām ar Ameriku? Šis pēdējais manevrs šķiet tikpat noderīgs kā peldētājs, kas apzināti apskauj slīkstošu cilvēku – labi, ja mūsu mērķis ir glābt ebreju-amerikāņu finanšu sistēmu, slikti, ja vēlamies glābt Lielbritāniju no grimšanas jaunas depresijas viļņos.

Kas attiecas uz pārapbruņošanos, tā nebūt nav glābusi mūs no depresijas, bet neapšaubāmi ir izraisījusi problēmas ne tikai šeit, bet arī Amerikā. Spekulanti, kuriem, protams, ir pilnīga demokrātijas brīvība, pārapbruņošanā un kara iespējamībā saskatīja neizmērojamas peļņas iespējas un, izmantojot ārkārtīgi lēto naudu, sāka pirkt visu veidu akcijas, kuras, viņuprāt, bija nepieciešamas pārapbruņojošajām valstīm vai kuru kara laikā varētu kļūt par trūkumu.

Tā rezultātā visu preču, īpaši metālu, cenas astoņpadsmit mēnešu laikā pieauga, dažos gadījumos sasniedzot 100 procentus: spekulatīvs uzplaukums, kāds vēsturē nebija pieredzēts ******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Watermarks******* laikā.

Machine Translated by Google

miera periodā, kas patiesībā tika pārspēts tikai pēdējā kara vissmagākajos periodos.

Par laimi mums, spekulanti pārspēja paši sevi. Karš, ko viņi paredzēja, aprobežojās ar Spāniju un Ķīnu, neskatoties uz kreiso kara kurinātāju centieniem, un, tāpat kā visi, kas mēģina iekarot preces, viņi drīz vien samulsa atjaunotās ražošanas dēļ, ko pievilināja ienesīgāks cenu līmenis. Patiešām, viņi pilnībā nenovērtēja mūsdienu rūpniecības milzīgo ražošanas jaudu un tika aizslaucīti ar preču plūdiem, ko radīja augstākas cenas. Tagad ir nepieciešams ļoti maz stimulu, lai radītu pārprodukciju salīdzinājumā ar pašreizējo patēriņu. Milzīgais nepieredzēta cenu pieauguma stimuls ir pilnībā pārpludinājis ne tikai pašus spekulantus, bet arī likumīgo tirdzniecību, kas, neskatoties uz pārapbruņošanos, nespēj tikt galā ar pārprodukciju. Patiešām, jau ir atjaunotas prasības samazināt ražošanas kvotas, pirms depresija ir pilnībā sākusies. Kā šāda samazināšana reaģēs uz bezdarbu un sekojošu pirktspējas trūkumu, mēs atstājam mūsu lasītāju iztēlei.

Bezdarbnieku ir par 80 000 vairāk nekā augustā.

PAMATCĒLONIS

Zem visiem šiem ārējiem simptomiem, to reakcijas uz pārapbruņošanos un kara bailēm, slēpjas viens fundamentāls cēlonis – hroniskā neatbilstība starp mūsdienu rūpniecisko ražošanu un vispārējo tautas patēriņu. Kamēr vien pastāv šī absurdā neatbilstība, mūsu ekonomiskā sistēma acīmredzami ir pakļauta iekšējai nestabilitātei, kas to iesaista atkārtotajos finanšu kapitālisma uzplaukumos un kritumos. Patiešām, zinātnei nepārtraukti palielinot ražošanas jaudu un arodbiedrībām nespējot vēl vairāk palielināt strādnieku algas pret finanšu apvienību pieaugošo pretestību, neatbilstība kļūst arvien lielāka, un, kā norādījis Moslijs, uzplaukumi kļūst arvien īsāki un īsāki, bet kritumi – arvien ilgāki un ilgāki, kapitālismam krītoties.

Šīs, tāpat kā katras depresijas, pamatcēlonis ir pirktspējas trūkums tautas masu rokās, un krīzi šoreiz neparasti agri izraisa nepieredzēts cenu pieaugums, kas ne tikai veicinājis ražošanas pārpalikumu, bet arī vēl vairāk samazinājis tautas pirktspēju, kuras algas nav spējušas sekot līdzi pieaugošajām dzīves dārdzības izmaksām. Iegūto lejupslīdi var neatgriezeniski labot tikai nevis ar taupību un algu samazināšanu, kā uzskata "vecā banda", bet gan ar sabiedriskajiem darbiem un konstruktīvu algu palielināšanu, līdz valsts un tauta kopā patērēs modernās rūpniecības produkciju. Tiesa, valsts pašlaik, izmantojot pārapbruņošanos, patērē produkciju neparastā tempā, taču pat tas nekādā ziņā nekompensē tautas lielākās daļas pirktspējas trūkumu, kas ir nabadzīga nesenā preču cenu pieauguma dēļ.

AIZSARDZĪBAS LĪDZEKĻI

Parasti apspriestie līdzekļi ir monetārā reforma un ekonomiskā plānošana. Pirmais arguments ir zaudējis savu spēcīgāko vērtību, jo nauda 1937. gadā ir tikpat lēta, cik dārga 1929. gadā, un tomēr lejupslīde ir tikpat liela kā iepriekš. Monetārās problēmas acīmredzami ir sekundāras galvenajai problēmai – patēriņa un ražošanas ekonomiskajai neatbilstībai, un neviena monetārās teorijas forma nav laba, ja tā neizskaidro, kā naudai jānonāk pie patērētāja. Sociālajam kredītam ir sava interese šajā virzienā, un tas ir pelnījis apsvēršanu, taču sociālā kredīta atbalstītājiem ir jāatzīst nepieciešamība pēc ārkārtējas varas, lai gāztu pašreizējo finanšu diktatūru. Šajā sakarā ļoti nozīmīgi ir Sociālā kredīta valdības veiktie pasākumi, lai kontrolētu bankas un pat presi. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ekonomiskā plānošana, protams, ir nepieciešama, taču atkal ir nepieciešama vara, un rodas jautājums, kā šī vara iegūs savu nosaukumu. Saskaņā ar finansistu viedokli, kuri, tāpat kā Izraēls Mozus Sīfs no PEP, rūpniecības un izplatīšanas apvienības, atbalsta plānošanas pilnvaras tiek piešķirtas kapitālistiskas pirkšanas un apvienošanas ceļā. Patiesībā plānošana, izmantojot pirkšanu . Saskaņā ar sociālistu viedokli, kuri atbalsta ražošanas, izplatīšanas un apmaiņas līdzekļu nacionalizāciju, plānošanas pilnvaras tiek piešķirtas valsts konfiskācijas ceļā civildienesta ietvaros. Šajā gadījumā plānošana, izmantojot konfiskāciju .

Britu Savienība dod priekšroku mazāk materiālistiskam veidam, kā iegūt plānošanas pilnvaras, nevis ar apvienotu kapitālistisku pirkšanu vai valsts kapitālistisku privātīpašuma konfiskāciju, kas ir ļoti līdzīgi paņēmieni, bet gan ar tautas atļauju uzspiest ekonomisko plānu gan privātajiem, gan valsts uzņēmumiem. Plānošana pēc piekrišanas. Līdzekļus, ar kuriem valsts vara un privātīpašums tiek apvienoti lielā mērā pašpārvaldošā ekonomiskajā sistēmā, var pētīt vairākās jau publicētās grāmatās par korporatīvo valsti. Tomēr jāsaprot, ka korporatīvā valsts pastāv, lai sadalītu rūpniecības produktus tautai, un finanses ir pilnībā pakārtotas šim galvenajam mērķim. Jo īpaši ir aizliegtas visas spekulācijas un pārmērīga kapitāla atdeve, lai novērstu nestabilitāti un nodrošinātu, ka taisnīga produkta daļa nonāk ražotāja rokās.

IZOLĀCIJA NO TURPMĀKIEM GRŪDUMIEM

Korporatīvajai valstij ne tikai jāpanāk līdzsvars starp kapitāla un patēriņa preču ražošanu, izbeidzot spekulatīvo investīciju nestabilitāti un dodot iespēju iedzīvotājiem patērēt mūsdienu zinātnes produkciju, bet tai arī jāaizsargā tauta pret ārējo konkurenci, ko rada lēts ārvalstu darbaspēks, kāds pašlaik nāk no Japānas. Šim nolūkam jāievieš Izolētas impērijas politika, rezervējot impērijas tirgus vietējai un impērijas rūpniecībai un piedāvājot domīnijām un kolonijām pilnībā aizsargātu daļu no vietējā tirgus pieprasījuma pēc izejvielām.

Tikai ar šiem līdzekļiem var īstenot pilnīgu mūsu ekonomisko lietu plānu, un tikai tā mēs varam garantēt mūsu iedzīvotājus pret šausminošā krituma atkārtošanos, kas viņiem tagad draud. Nekad vairs nedrīkst pieļaut, ka panika Volstrītā iedzina Lielbritānijas rūpniecību depresijā. Izolēsimies, kā to darījusi Vācija, pret kapitālistiskās pasaules neprātīgajām svārstībām un plānosim savas lietas, pilnībā apzinoties, ka neviens nezināms faktors ārpus mūsu kontroles nevar pēkšņi sagraut visu, ko esam paveikuši. Vienīgi Lielbritānijas Savienības politika attiecībā uz korporatīvo valsti izolētā impērijā piedāvā drošību no uzplaukuma un krituma, kā arī mūsdienu zinātnisko izgudrojumu augļu sadali Lielbritānijas iedzīvotājiem.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Ezras Paunda nodevība revolūcijā

Nodotā revolūcija būtībā ir “mūsu” 1776. gada Amerikas revolūcija, nevis tās lokālajās un konkrētajās fāzēs un noteikti ne kā pilnīgi nevajadzīga angļu rases šķelšanās.

Lai kāds labums no šīs šķelšanās būtu vai nebūtu radies, tā bija pilnīgi nevajadzīga un lielā mērā neapzināta. Lielbritānijai tā noteikti nedeva nekādu labumu. Iespējams, tā bija pirmā lielā brūce, ko jūsu valstij nodarīja Kromvela ielaistie lombardi.

Deviņpadsmitais gadsimts bija viss, kā to sauca La Tour du Pin, viss, kā Morass un franču rojālistu klauni ir mēģinājuši aizmirst, ka to sauca La Tour du Pin. Tas bija augļošanas gadsimts. Tas bija sabrukšanas gadsimts. Tas bija gadsimts, kas ir zemāks par jebkuru citu, ko es varu iedomāties kā terminu NODEVĪBAS, vārdu nozīmju sajaukšanas un apgānīšanas laikmetu.

NODOTĀ REVOLŪCIJA nav revolūcija, ko viena vai divu gadu laikā nodevusi viena vai divu Džo Staļina vai kādas valdības kļūdainu soļu dēļ.

Nodotā revolūcija bija revolūcija, kas radās Leopoldīna reformu rezultātā Toskānā un pilnībā izpaudās Džefersona procesā, kura kulminācija bija Endija Džeksona un Mārtina van Būrena pārāk īslaicīgās uzvaras.

Pirms tām Leopolda reformas bija attīstījušās par autarhijas koncepciju un pārliecību, ka nācijas GRAUDI pastāv galvenokārt tāpēc, lai nācijai (katra tās pilsoņa personā) būtu ĒST.

Šo revolūciju diezgan nepārprotami ir nodevušas Dena Vebstera, Bidla, Morgana, Baruha paaudzes, visu to nokrāsu maskēšanās meistari, Trocki, Volass, Perkinss, divas Rūzvelta padomnieku grupas, tādi organismi kā Morgentau, kas jau no šūpuļa ieaudzināti augļošanas aizspriedumos, niecīgo āķīgo āķīgo paaudzes.

Pie šī termina es uzstāju. Semītu inde semītos ir mīkstināta ar semītu nestabilitāti, semītu svārstības no viena pārmērības uz nākamo.

Šī nestabilitāte viņu padara par briesmām statiskām un paralītiski domājošām rasēm. Taču visā Rūzvelta briesmīgajā, bīstamajā un graujošajā svītā tieši ebrejs M. Ezekiels ir pirmais sācis ceļu uz PĀRPILNĪBAS ekonomiku ar saviem 2500 dolāriem gadā.

Šī grāmata ir nepatīkama, tā ir tik izvairīga, cik vien jebkurš semītu raksts var būt, tā izvairās no īstās naudas problēmas. Tā ir ebreju kompromisa ideja, tai piemīt visa Dž. Simona vēlme pēc gluda darījuma un vispārēja klusuma, BET tā ir labāka nekā Volless un Perkinss. Un jebkurš saprātīgi objektīvs antisemīts atzīs arī to, ka fakti, ar kuriem Mordehajs Ezekiels cenšas panākt kompromisu, izriet no sporta ebreja Lēba (Hemingveja kunga kautrīgā) vadītās komitejas ziņojuma.

Ja jūs uzskatāt, ka visa rase ir jāsoda par dažu tās locekļu grēkiem, es atzīstu, ka divu miljonu ebreju izraidīšana Ņujorkā nebūtu pārmērīgs sods par kaitējumu, ko ebreju finanses nodarījušas angļu rasei Amerikā.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Lai arī biedrs Vindhems Lūiss būtu teicis par ebreju diezgan labu Anglijas pārvaldīšanu, ebreji Ameriku nepārvalda apmierinošā veidā, taču ebreju finansists nav mūsu lielākais ļaunums.

Mūsu lielākais ļaunums ir arjo-kike, kas spēj pieņemt netīru nostāju un pie tās turēties bez novirzēm vai pagrieziena ēnas, bez neviena ebreju žēluma, sajūsmas vai nepieciešamības pēc greznas izrādīšanās brīža.

Rase, iespējams, var tikt saukta pie atbildības par tās sliktākajiem indivīdiem. Ebreju rase gadsimtiem ilgi nav uzņēmusies atbildību par savu likumu ievērošanu. Evaņģēlija stāstā, neatkarīgi no tā, vai uztverat to kā faktu vai ilustratīvu izdomājumu, Jēzus nāvessods tika panākts, novelot atbildību uz citiem. Likuma ievērošana bija romiešu ziņā. Ja cilvēks vēlas būt antisemīts, lai viņš objektīvi ir antisemīts. Lai viņš savāc pēc iespējas vairāk faktu un nemirkšķina tos.

Ebrejs pats sev ir uzlicis antisemītismu ar ORGANIZĀCIJAS TRŪKUMU, ar atteikšanos uzņemties atbildību.

Ja ebrejs vēlas dzīvot kaimiņu pasaulē starp APGAISMOTĀM tautām, viņam jāuzņemas disciplīna, ko piemēro mazāk patīkamajiem ebreju likumu pārkāpējiem. Cik man zināms, viņš 2000 gadus nav vēlējies to darīt. Neviena cita rase nelūdz, lai par to tiktu atņemta valsts vai iekarota, vismaz ne Rietumos. Ja brahmaņi to dara, viņi ir pelnījuši nosaukumu "netīrie nēģeri", un, iespējams, tāpat dara arī daži ķīniešu epigoni, kas nepieder pie konfūciešiem.

Rūzvelta kabinetam ir divas kaites. Ņujorkas augļošana, kas ir saistīta ar visu augļošanu Londonā un no turienes līdz Bāzelei un Parīzes kanalizācijai.

Bet tam piemīt arī Perkinsu ģīmja skopums un nekaunība. Tā ir "apaļgalvja" skopums, un tai piemīt apaļgalvja neatlaidība, skopuma viltus morāle, kas, iespējams, radusies no skaudības, bet jebkurā gadījumā nosodāma.

“Ducis ekonomistu”, kurus laikraksts “NY Tribune” 1937. gada novembrī uzskaitīja kā tos, kas Rūzveltam ieteica izbeigt lejupslīdi, nav pelnījuši nekādu cilvēcisku žēlumu par sniegtajiem padomiem, neatkarīgi no tā, vai tie tika doti rupjas nezināšanas vai tīras ļaunprātības dēļ.

“Stiprināt sabiedrības uzticību” utt. Šiem vīriešiem bija iespēja risināt problēmu par sabiedrības pirktspējas pielīdzināšanu pieejamajām nepieciešamajām precēm, taču viņi to neizmantoja, un viņi ir tikpat mazas līdzjūtības vērti kā Neimeijers, Baruhs vai jebkurš cits augļotāju znots.

Paskaties uz šo un uz to!

Runājot par organizēto valsti, mums ir nodoklis par INKORPORĒTU kapitālu.

Šis milzīgais solis diez vai izraisīja satricinājumu pseidodemokrātisko valstu presē. Smirdīgie sarkanie to neuzskatīja par ideju triumfu. Aizdevuma kapitāla dokumenti to attēloja kā privātīpašuma nodevu.

NEVIENS no lielākajiem dienas laikrakstiem nav nošķīris īpašumu (zemi, mājas, mēbeles) no prasības pret "procentiem plus īpašumu" vai pret procentiem "un uz pilnīgu valdījumu, ja procenti netiek samaksāti nekavējoties". Protams, viņi to nav izdarījuši, viņi ir mantojums, nedzīva un sapuvusi roka no kapa, no 19. gadsimta kopējā grāvja.

Šis gadsimts bija vārdu nodevējs. Tas aptraipīja visas iepriekšējā gadsimta spožās idejas. Voltērs, deists, tika nodēvēts par ateistu.

BRĪVĪBA, kas nozīmēja tiesības darīt to, kas NEKAINO citus, tika ietērpta kā Tiesības asiņot citus.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Džefersona mutē vienlīdzība nozīmēja, ka vīriešiem ir vienādas likuma tiesības; ka neviens cilvēks nav dzimis ar nepārvaramu invaliditāti. Tam bija Bērnsa teiciena "vīrietis ir vīrietis tāda iemesla dēļ" pieskaņa, taču Džefersona laikā tas nenozīmēja pat vispārējas vēlēšanu tiesības. Vēlēšanu tiesības varēja būt nopelnu atlīdzība. Tas nebija tik stingri definēts kā partijas biedru statuss, taču tas netika uzmests cūkām negaidot.
Pirms šo veselo saprātu varēja noniecināt un apgānīt, augļotāju ordai bija jānodod paši saziņas līdzekļi. Valoda bija jāiznīcina. Katrs cēlāks vārds bija jāiztukšo, lai piesegtu banku emisijas "Leihkapital" zagļus.

BRĪVĪBA nav iespējama bez kārtības, un kārtība rodas no organizācijas.

Lauksaimniecības valstij, kāda lielākoties bija Džefersona valdošā, nebija nekavējoties nepieciešama ģilžu organizācija, kā tas bija nepieciešams viduslaiku pilsētām, kuras to bija attīstījušas. Neviena sistēma nav nevainojama un laika gaitā neizturīga. Izstrādājiet perfektu sociālo mehānismu un ieviesiet to darbībā, un elles dēli sāks kalt; dēles sāks sūkt asinis, un parazīti inficēs atstātos stūrus.

Tas, cik lielā mērā saglabātā prese ir mulsinājusi anglosakšu lasītājus Anglijā un ASV, ir redzams vēstulē, kas atnāca vakar un tagad ir uz mana galda, no cilvēka, kas nebūt nav idiote. Es to citēju, lai parādītu, kas var būt:

Savā jaunākajā grāmatā Kristofers Holiss apgalvo, ka Musolīni ir radījis Itālijai pienācīgu naudas sistēmu, atņemot privātajiem baņķieriem varu patvaļīgi radīt naudu vai kredītu ar pildspalvu. Viņš norāda, ka valdība kontrolē un izraisa naudas emisiju tur.
Nevēloties ticēt tikai viņam par šādu revolucionāru reformu tautsaimniecībā, pret kuru baņķieriem jācīnās ar zobiem un nagiem, es jums jautāju, vai tā ir taisnība. Ja tā, tad Itālijai vajadzētu būt vietai, kurp doties.

Tas ir datēts ar 1937. gada novembri, t.i., divus gadus pēc Itālijas banku reformas. Fakti ir, bet Leihkapital prese jaunekli ir tik ļoti ietekmējusi, ka viņš vienkārši nespēj tiem noticēt bez drauga personīgas ziņas.

Džentlmenis, tikko redzēts kafejnīcā zemāk, tikko atbraucis no Anglijas, nezināja, ka nodoklis attiecas uz INKORPORĒTU kapitālu, nevis privāto kapitālu. Viņš domāja, ka zina, kas noticis. Viņš bija izlasījis īso paziņojumu bez akcenta savā Londonas avīzē.

Krievijas revolūcija bija cikla BEIGAS. Tā turpināja XIX gadsimta vārdu nodevību, tā lietoja viltus vārdus, piemēram, "proletariāta diktatūra", lai apzīmētu dažu cilvēku diktatūru utt. Boļšiji pat tagad nevēlas definēt vārdus. Viņi nevēlas revolūciju. Vismaz neviens, ar ko esmu sastapies drukātā veidā vai laikos, kad viņi lūdza atbildes, to nevēlas. Viņi nevēlas cīnīties par skaidriem terminiem, par skaidru nozīmju definēšanu, tāpēc, lai cik ļoti kādam nepatiktu dažas lietas, ko viņi centās iznīcināt, viņš vienkārši nevar turpināt stāvēt mierā, pie tām pieķerts.

Mēs nevaram, vai vismaz es šobrīd nevaru, iegūt skaidru informāciju no Krievijas par to, ko Staļins ar to domā monetāri. Neviens pat neapgalvo, ka viņš, Staļins, to zina. Vismaz es neesmu redzējis šādu apgalvojumu, un viņa oponents, Bronšteina kungs, to nedara skaidrāku. Līdz ar to arī rozā inteliģence.

Viņi NEpievēršas vārdu definēšanai. Viņi NEpievēršas informācijas vākšanai. Viņi necenšas ziņot par faktiskajiem notikumiem šajā pussalā, piemēram, Rossoni rīcību un skaidriem...
paziņojumi.

“ Graudu milzum ir arī politisks iemesls: maize ir jāgarantē katram itālim bez absurdām cenu svārstībām, bez amorālām spekulācijām.” Rossoni atzīst, ka

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Šī nav jauna ekonomika, vai drīzāk viņa vārdi ir: "mēs nesasniedzam jaunu ekonomiku." Tomēr mēs diezgan noteikti ESAM tikuši ATKĀRTOTI no "burkāns deguna priekšā" ideoloģijas (" laimes meklējumos").

Vienā ziņā šī ir vairāk vai mazāk atgriešanās pie Menciusa apbrīnotās deviņu lauku sistēmas. No negatīvās puses tā TIEŠI nepielīdzina naudu patēriņa preču masai. Bet, no otras puses, tā ir efektīva, jo katra godīga cenu kontrole sabiedrības un sabiedrības labuma labā ietekmē tādas naudas pirktspēju, kāda tā pastāv. Pirms diviem gadiem kāds itālis, tikpat labi pazīstams kā Rossoni vai varbūt labāk pazīstams, bet ne kabinetā, man rakstīja:

"Divas mūsdienu sabiedrības slimības ir augļošanas legalizācija caur bankām un..."
zādzības legalizācija sabiedrību ar ierobežotu atbildību likumos.

Tā bija privāta vēstule, un es nekad īsti nezināju, vai drīkstu to citēt. Tagad jūtos pilnīgi brīvi to darīt, jo šāda ideja vairs nav neapdomīga. Neatkarīgi no tā, vai vēstule sākotnēji bija privāts viedoklis vai norāde uz to, kas piemērotā laikā drīzumā būs publiski pieejams, pamatideja ir īstenojusies ITĀLIJĀ.

Fašistu kursu var mērīt pakāpēs:

1. Consegna, anno XII: "disciplinēt ekonomiskos spēkus un pielīdzināt tos..."
   nācijas vajadzības."
2. Milānas runa nākamajā rudenī: "ražošanas jautājums atrisināts, ekonomisti mudināti turpināt"
   valstij vajadzētu atrisināt sadales problēmu.
3. Autarhija. Č. H. Duglasa doktrīna. Analoģija ar Džefersona politiku. Labas ekonomikas pamati gadu
   tūkstošiem ilgi ir bijuši nemainīgi. "Noteikti tauta NEVAR pienācīgi un godīgi izmaksāt dividendes,
   kamēr tai nav, ko dalīt."

Dažādajām iespējamām pirktspējas sadales metodēm būtu nepieciešams vesels jautājums.
šo žurnālu, lai tos aprakstītu.

Lai uzslava saglabātos patiesā mērā, antidemokrātam ir jāatzīst, ka ASV Konstitūcija dod ASV valdībai visas tiesības centralizēt savu valūtu. Tā ir tikai Rūzvelta siekalošanās un Baruča muļķības – uzpūst balonus par konstitucionalitāti. ASV Kongress, ja tas būtu godīgs un pieņemtu, ka starp simtiem pērtiķu tajā ir daži desmiti vīriešu, rīt VARĒTU noteikt dolāra pirktspēju viena bušeļa vai cik nu kviešu, sešu mārciņu labākās liellopa steika, divu jardu serža vai četru mārciņu noteiktas pakāpes vilnas līmenī vai cik nu nu kas tiktu atrasts pēc pienācīgas nacionālo resursu izpētes.

Neviens cits kā vien melis vai cilvēks, kas cenšas gūt personīgu politisku labumu, var mēģināt to aizēnot.
ASV šīs reformas kavē NEVIS valdības verbālā instrumenta defekts, bet gan gribasspēka sapuvums vai tīra nezināšana.

Ja šāda reforma ir fašisms, tad tam jābūt džeksoniskajam fašismam. Jebkurai valstij ir nepieciešama kaut kāda kārtības forma. Spāņu-amerikāņu karš, kad mūs, bērnus (mana laika bērnus), apmācīja, ieviesa žargonu par atvērtu kārtību. Varbūt galējās salas un Amerikas kontinents pieprasa ATVĒRTU kārtību, kas nav pielāgota Eiropai kā kontinentam. Bet jebkurā gadījumā mēģināsim saskatīt, kas ir un kas ir bijis, un mēģināsim nodalīt šīs realitātes no tā, ko mums stāsta milordi Bunkums un Vunkums, un liek mums to pateikt savos laikrakstos.

Atklātā formācijā esošo karaspēka disciplīna atšķiras no Bredoka vadītā karaspēka disciplīnas, kurš mēģināja cīnīties ar indiāņiem jau pirms 1776. gada. Atvainojos par militāriem salīdzinājumiem, ja runa ir par manierēm.
******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

lai es to darītu. Bet es vēlētos kaut kā pateikt savu viedokli. Es vēlētos noteikt patiesu robežu starp vārdiem “brīvība”, “kārtība”, “atbildība”, “nepastāvība”.

Musolīni nesenais paziņojums, ka “Kapitāls kalpo valstij”, ir atbilde uz Adama Smita teikumu: “Viena amata cilvēki nekad nesatiekas bez sazvērestības pret plašu sabiedrību.”

Sasodāmākais attiecībā uz paturēto presi un algotajiem pseidoekonomistiem ir tas, ka viņi nekad neizgaismo to rakstnieku patieso diženumu, kurus viņi apgalvo, ka apbrīno, un kuriem viņi piedēvē savas kaitīgās teorijas. Šis Smita teikums bija patiess.

XIX gadsimts ar to nekad nesaskārās. Tam bija nepieciešami simts gadi un kalēja dēls no Romanjas, lai atrastu atbildi un līdzsvaru. Tādēļ radās dažādas korporācijas jeb augsta līmeņa centrālās ģildes organizācijas, tostarp “Prognozes un kredīta” korporācija. Kredīts tika pasludināts par dzīvības asinīm.

Pārējā šī raksta daļa ir paredzēta, lai atbildētu uz dažādiem godīgu rakstnieku apgalvojumiem.
Kādam ir jācenšas korelēt pašreizējās domas, jācenšas novērst noteiktus pārpratumus, pat ja tie visi nepieder vienai un tai pašai priekšmeta daļai.

Kā zemsvītras piezīme atbildē uz vēstuli, kurā jautāts par Itālijas spēju radīt savu naudu. Itālija rada savu naudu, bet kredīts ir dabisks cilvēka produkts. Kamēr vien kāds cilvēks uzticas citam, neviena valsts nekad nevar PILNĪBĀ novērst nelielu individuālā kredīta pleķīšu uzplaukšanu kā zāle pēc dabas, labvēlīga un brālīga.

Itālijā NAV valsts pielūgsmes. Frāze "valsts pielūgsme" ir izdomāta nezināšanas dēļ un propagandas nolūkos.

To var dzirdēt tieši no avota galvas. Itālijas valsts nav šeit, lai apspiestu individuālo iniciatīvu, bet gan lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu un atrastu taisnīgu līdzekli, ja konkurējošām interesēm nepietiek saprāta, lai atrastu savu risinājumu.

Atbildot uz duci korespondentu un uz divu desmitu sarunu noslēgumiem, JĀ, Itālijas korporatīvajā valstī šobrīd ir trūkumi, UN tie ir saistīti ar bijušo monopolistu māņticību, pārpalikumiem un netīrajiem ieradumiem. Itālijā, tāpat kā visās valstīs, ir cilvēku cūkas un apātiski un slinki prāti, kas joprojām darbojas vecajā purvā, mēģinot sabotēt, mēģinot apmānīt savus kaimiņus, neļaujot vienkāršiem un naiviem cilvēkiem sasniegt maksimālu rezultātu sev un tik lielai sabiedrības daļai, cik vien viņu darbība varētu ietekmēt.

Taču esmu stingri pārliecināts, ka šie trūkumi tiks novērsti pienācīgā secībā. Es nekad neesmu pamanījis nekādu tendenci atturēt ikvienu, kurš pats saviem spēkiem cīnās ar šiem sarūkošajiem šķēršļiem jeb "vējdzirnavām".

“Romiešu ziedojums ir mērs”, ar ko es domāju romiešu ģēniju 2000 un
vairāk gadu ir bijis ģēnijs mēram.

Valsts varai ir robežas (lai kāda teorija tā arī nebūtu balstīta), ir dažas lietas, ko valsts NEVAR izdarīt. Nepārspīlētais Krievijas eksperiments tagad ilustrē, kas notiek, kad valsts cenšas pārsniegt savas Plimsoll robežas.

XIX gadsimta valsts centās iztikt bez balasta. Musolīni Itālija, iespējams, ir pirmā valsts, kas nopietni sev jautāja, cik daudz brīvības var atstāt privātās rokās, nekļūstot par sagrāves sēklu.
Es domāju, ka neviena cita valsts nekad nopietni nav izskatījusi šo jautājumu.

Džefersona sekotāji uzbruka privilēģiju ļaunumam un centralizētās finanšu sistēmas sabrukumam.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

tirānija. Viņi zināja, ka savā laikā nespēs nonākt pārāk tālu pretējā virzienā.

Ja es neticētu, ka fašisms Itālijā nozīmē vispilnīgāko attīstību un maksimālu individuālās brīvības lauku, kas ir savienojams ar saprātīgu sabiedrisko kārtību, es būtu tikpat antifašists kā rozā tējas zēni un franču pseidoliterāti, kuri vēl nezina, ka Itālijā kaut kas ir sācies. Ir atļauts ticēt brīvībai caur kārtību. Daudz lielākas izredzes to sasniegt ir ar pienācīgiem satiksmes noteikumiem, nevis ar neapdomību vai dezinvoltūru, kā tas bija ar varoni, kuram izdevās nošaut savu kamieli kamieļu uzbrukuma laikā.

Mani tagad tikpat ļoti uztrauc ekonomisko un politisko ziņu, vai, teiksim, ziņu par ekonomiskās domas stāvokli, trūkums, cik pirms 25 gadiem mani uztrauca īstu ziņu trūkums par grāmatām. Toreiz nebija vietas, kur varētu ērti zināt, kas tiek rakstīts ārzemēs. Nopietns antifašists mūsdienās gribētu zināt, ar ko viņš cīnās un vai viņa naids atbilst pastāvošai un objektīvai realitātei.

“Demokrātiskajā pasaulē pastāv,” žurnāla “Civilta Fascista” oktobra numurā raksta Karls Vinters, “antifašisms, kas balstās uz taisnīgu nostāju un negodprātību; pastāv arī antifašisms, kas ir nezinošs un labticīgs.”

Es iesaku izlasīt Vintera rakstu un viņa teikto par kreisajiem kā konstruktīvu elementu totalitārās valstīs. Arī Beniamino de Ritiss piedalās šajā “CF” numurā ar rakstu par naidīguma izzušanu starp (ziemeļiem un dienvidiem) ASV, kas varētu likt domāt par jaunas un dziedinātas Eiropas iespējām.

Esmu vairākkārt teicis, ka ikvienam, kurš vēlas inteliģenti mīlēt vai ienīst jauno Itāliju, ir jāizlasa vismaz daži Itālijas mēnešraksti, piemēram, Rossoni " La Stirpe", "La Revista del Lavoro", "Critica Fascista" vai profesora Spinedi, senatora Beviones un Furio Lenci rediģētie " Rassegna Monet aria" .

Visbeidzot, Montague Fordham apbrīnojamajā rakstā žurnāla BUQ decembra numurā ir viens izteiciens, kuru es vēlētos redzēt skaidrāk definētu. Kad viņš "apšauba īpašu naudas emisiju vērtību patērētājiem kā tādām", es neesmu īsti pārliecināts, ko viņš ar to domā. Vai daži lasītāji nevarētu domāt, ka šādas emisijas bija daļa no Duglasa galvenās tēzes? Tā nav.

Vienkārši pielīdzinot kopējo pirktspēju pieejamajām vēlamajām precēm, neatbilstību, ja tāda pastāv, teorētiski varētu kompensēt tiešajā tirgū ikviens, kurš varētu radīt un tērēt jaunu naudu (vai kredītu).

Daudzi antiduglasīti ir pārliecinājušies, ka līdzekļu sadale vistrūcīgākajiem nozīmē visātrākos izdevumus. Britu (sasodītā) pabalsti noteikti tiek piešķirti cilvēkiem, kas NAV iesaistīti ražošanā, tas ir, pro-temp neražotājiem. "Pro-temp" ir diezgan vāja teorija vīriešu astoņu gadu bez darba gadījumā.

Bet Duglasa dividendes, kā, šķiet, atceros, majors mums teica, tiek izmaksātas akcionāriem kā tādiem valstī. Tās tiek izmaksātas par darbu (galvenokārt radošu, bet arī rūpnīcu būvniecības darbu), ko veikuši mūsu senči, tas ir, strādnieki, kuri vairs nav klāt, lai ēstu pārtiku un izmantotu mājas.

Es nezinu, vai Fordhama kungs uzskata, ka bērnu pabalsts Itālijā ir paredzēts nākotnes ražotājiem vai neražotājiem pro temp; tas noteikti tiek piešķirts tiešajiem patērētājiem un neražotājiem pro temp.

Pastāv vismaz šādas alternatīvas, kurām ir šādi nosacījumi.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Kredīta emisija — ja tā netiek veikta kā tieša bezprocentu "mērītu prasību" emisija, t. i., valsts parādzīmes (kā tās vismaz līdz 1816. gadam saprata Džefersons un visi informētie ekonomisti kopš tā laika), — tiek emitēta, aizņemoties un maksājot procentus, un es gribētu zināt, kam, pēc F. kunga domām, būtu jāsaņem šādi procenti, pat ja tie ir tik zemi, cik Rūzvelta kungam būtu jāmaksā veco ideju atbalstītājiem.

Aizņemtā kredīta emisijas tiek reģistrētas kā parāds.

Neaizņemto kredītu izsniegšana ir naudas jautājums.

Fordhama kungs saka “īpaši naudas jautājumi”, un es nevēlos negodīgi tajā iedziļināties
kas nozīmē “īpaša veida” naudas emisijas.

Tomēr es vēlos precizēt, ka Aviljāno monetas jeb gezelīta vērtspapīru emisija ar to dīkstāves maksu ir izmērītu prasību emisija, kas izzūd 100 mēnešu laikā, neatstājot parādu.

Duglass ikmēneša markas sauc par nodokli, taču es vēlreiz norādu, ka valsts, nodrošinot maiņas līdzekli, kas vienlaikus ir arī apmaināms prasījums, sniedz pakalpojumu un ka ikmēneša marku var uzskatīt par atlīdzību par šādu pakalpojumu. Jebkurā gadījumā tā novērš nepieciešamību pēc citiem nodokļiem līdz summai, kas gadā ir vienāda ar 12 procentiem no apgrozībā esošās naudas summas.

Tas ir vieglāk saprotams nekā jebkura no Duglasa atcelšanas shēmām. Tā pedagoģiskā vērtība ir milzīga. Es domāju, ka pat pavisam vienkāršiem cilvēkiem, kuri ir izmantojuši šādu naudu, ir daudz skaidrāks priekšstats par to, kas IR nauda, nekā Kembridžas "ekonomikas" studentiem kopumā.

Pastāv daudzas alternatīvas shēmas neizmantotās pirktspējas dīkstāves maksas iekasēšanai, taču neviena no tām nav tik izglītojoša. Piemēram, Milho plāns izglītotu tikai dažus eksportētājus un importētājus, kā arī dažus viņu ierēdņus.

Protams, ja jūs emitējat kredītu vai naudu, vai pat īpaša veida naudu, kas pārsniedz pieejamo VAJADZĪGO preču daudzumu, jūs piedzīvojat inflāciju, tas ir, slimību, kas ir pretrunā ar emisijas mērķi, JA VIEN nav valdības noteiktas cenas, kā to šodien Itālijā pieprasa Duglass un OPERATĪVS.

Devalvācija ir krāpšanās, un turklāt tā ir krasa pirktspējas samazināšana kopumā. Cilvēks, kurš izvēlas devalvācijas laiku, vienmēr var apmānīt kādu citu.
Pat ja viņa nodomi ir cēli, viņš kārdina un gandrīz vai piespiež spekulēt blēžus un grūtībās nonākušus vīrus, kas cenšas dzīvot merkantilisma un merkantilistiskās augļošanas vides ellē.

Zelta īpašnieki, būdami daudz gudrāki, viltīgāki un asinssūcīgāki nekā plaša sabiedrība, gluži dabiski un (ja mēs nebūtu tādi ēzeļi) pamācoši ir izveidojuši stabilizācijas fondus, lai rūpētos par SAVĀM interesēm.

VERGS ir tas, kurš gaida, kad kāds viņu atbrīvos.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Marksisms, sabrukšanas doktrīna, autors Frānsiss Makvejs

MARKSISMS ir vācu ebreja Kārļa Marksa sludinātā universālās iznīcināšanas doktrīna, kas Krievijā ir radusi politisku izpausmi ar nosaukumu “komunisms”.

Šis pēdējais krāpnieks, atmetis savu pseidozinātnisko žargonu par dialektisko materiālismu un savas muļķības par krāpniekiem — proletariāta diktatūru, cilvēku brālību un pārējo —, atklājas kā nekas cits kā despotiska valsts kapitālisma režīms, ko uztur ar slepkavībām un teroru. Tās kolektivizācijas sistēmā dominējošais faktors ir kolektīvais vampīrisms.

Lieki piebilst, ka denacionalizētā intelektuāļa utopiskais līdztiesības princips nekad un nekur nav pastāvējis, taču nevis politiskais tā sauktais komunisms apdraud šo valsti ar tūlītējām briesmām. Tas būtu galīgais notikums, bet pirms austrumu komisāri var nonākt pie savas varas, potenciālo upuru prāti ir jāsagatavo šim notikumam, proti, jāsagroza un jāsaindē līdz nepieciešamajai uztveres pakāpei. Šeit slēpjas kultūras marksisma uzdevums, prāta sākotnējā bolševizācija, ko veicina liberālisma nekritiskā tolerances psihoze, kas raksturīga sociāldemokrātijai un noved pie tās neizbēgamā galīgā sabrukuma.

Tādējādi Krievijā marksismam pašlaik ir politiska ietekme, un tādējādi tas kontrolē visas darbības sfēras, turpretī šeit un citās demokrātijās tā koruptīvā ietekme pagaidām galvenokārt ir redzama sociālajā un kultūras dzīvē. Tā ir daudz mānīgāka un fundamentāli postošāka nekā jebkura vienkārša doktrināra politiska darbība, jo graujošā materiālisma ticība, smalki ieviesta tautas dzīvē, ir visa garīguma, morālo vērtību un nacionālās kultūras iznīcinātāja. Citējot Momsena vārdus, tā ir "aktīvs kosmopolītisma un nacionālās sadalīšanās ferments". Daudzi cilvēki, gan politiskā komunisma pretinieki, gan tā atdarinātāji, kā arī liela daļa virspusējo masu, neapzināti ieplūst Saragosas kultūras boļševisma jūrā, sekojot daudzajām neveselīgajām straumēm, kas inficē mūsdienu dzīvi.

Neskaitāmi ir ļaunuma ziedi, kas vilina sajūtu meklētājus un hedonistus
mūsdienu pilsētas ar savu trūdošo mirdzumu!

Salīdziniet to, kas mūsdienās tiek saukts par mākslu, ar Elizabetes laikmeta valdzinošajiem sasniegumiem vai ar citu, mazāk nozīmīgu laikmetu sasniegumiem pat līdz pat šī gadsimta sākumam. Tautas domāšanas apdullināšana nopietni sākās līdz ar industriālās revolūcijas iestāšanos un vienlaicīgo zemnieku iznīcināšanu. Kļūstot amorfai, tā nespēj reaģēt uz garīgo infekciju. Tomēr, neskatoties uz visu, 19. gadsimts savā norietā joprojām spēja parādīt dažus izcilus rakstniekus un dzejniekus, labus gleznotājus un spējīgus komponistus.

Kas ir mūsdienu tautas intelektuālais ēdiens, mūsu svētītās demokrātijas ambrozija?
Sirreālistiska glezniecība un skulptūra, morbidu un sagrozītu iztēles orģija, kas atrod savu kakofonisko līdzinieku dungošanas un karstā ritma džungļu mūzikā, kas aptraipīta ar naktsklubu neirozi. Filmas, kas piesātinātas ar uzbudinājumu, kosmopolītismu un propagandu. Grāmatas un žurnāli, kas ir vai nu sensacionāli, vai seksuāli, vai abi. Laikraksti, kas pilni ar meliem, triviāliem sīkumiem un fotogrāfijām, kas vairāk paredzētas, lai piesaistītu uzmanību sieviešu ķermeņiem, nevis sejām. Ir dīvaini, ka tik daudzas "skaistas un glaunas jaunkundzes tādas un tādas" velk savus svārkus līdz...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

tikt nofotografētam.

Ekonomikas sfērā liberālisms, kas ir visu demokrātisko partiju filozofiskais vadmotīvs, netraucēti ļauj izpausties plēsonīgiem instinktiem un vājo un mazāk viltīgo dominēšanai vai iznīcināšanai no stipro puses. Apokrifi humānisti, kas sašutumā nosoda jebkādu fiziska spēka pielietošanu, aicina neierobežot masveida naudas varas izmantošanu vai negodīgas "biznesa spējas" ekonomisko tirāniju. Un tomēr var pastāvēt arī citas un nicināmākas iebiedēšanas formas nekā rupja fiziska vardarbība.

Verdzība un pakļaušana ne vienmēr ir tikai fiziska. Indivīdi, kuriem nav neviena glābjoša talanta un talanta, kas pārsniedz vienkāršu merkantilu viltību, var un arī dara to, piespiežot citus, bezgala cienīgākus un apdāvinātākus cilvēkus nonākt absolūtas ekonomiskās atkarības stāvoklī. Viņi ir izvirzījuši cīņu tādā jomā, kur viņi zina, ka ir pārliecināti par uzvaru, kur valda Mammona kodekss. Naudas diktatūras apstākļos peļņa obligāti ir pirmais un pēdējais mērķis, un masveida standartizācija katrā dzīves posmā piedāvā racionālāko un tāpēc ienesīgāko metodi sabiedrības piena govs izsūknēšanai. Nācija arvien vairāk nonāk finanšu un komerciālās ķēžu sistēmas pakļautībā no šūpuļa līdz kapam. Morālie, garīgie un kultūras ideāli nav "maksājoši piedāvājumi". Tos nevar "pārspīlēt" vai "nest" biržās. Arī cilvēkiem, kuriem tie piemīt, trūkst nepieciešamās paklausības un apātijas, lai kļūtu par standartizētas ekspluatācijas un krāpšanas līdzjutējiem.

Tādējādi marksistiskā garīgā graušana iet roku rokā ar komerciālo materiālismu, "gūstot peļņu" no muļķības un dekadences. Viens precedents paplašinās citā (frāze, kas kristalizē mūsdienu demokrātiskā prāta sabrukumu), brīvība rada vēl lielāku brīvību un kulminē nekontrolētā ļaunprātīgā izmantošanā. Klasiskais ķīļa plānais gals tiek iedurts šeit, tur un visur, un plaisa paplašinājās, līdz "īstā" nācija satriecas savā bojāejā.

Sabrukšanas apustuļi to sauc par “progresu”. Tas ir tikai progress pa pašu noteikto ceļu uz Gehennu. Garīgā boļševisma progress, marksisma puves iekšas, kas saēd nācijas dzīvībai svarīgos orgānus – draudīgs afrodiziaks, ko dekadences burvji pārvalda ar dažādiem demokrātiskās brīvības, pašizpausmes un progresīvas domas nosaukumiem. “Ir jāiet līdzi laikam” ir veltīgs sauklis, it kā pašreizējā sociālā anarhija būtu “nepārvaramas varas” rezultāts, un britu tautas nelabojamais liktenis būtu kļuvis padoties kosmopolītiskas deģenerācijas virpulī.

Līdz ar morālo un kultūras puvi mūsdienu arēnā ienāk arī rasu atrofijas un jauktenības doktrīna, un tie paši indes destilētāji ir priekšgalā cīņā par rasu ierobežojumiem un krāsas joslas atcelšanu. Lauku iedzīvotāji, nacionālās veselības un kultūras avots, tiek ekonomiski nožņaugti, un viņu instinktīvās opozīcijas barjera tiek noņemta. Pēdējās atliekas tiek sapulcinātas pilsētās mākslīgas un nedabiskas vides radīšanai, lai padarītu viņus par daļu no saknēm izrautas megalopoles masas, atrautu no dabas un palielinātu pasīvo, aklo finanšu demokrātijas upuru skaitu starptautisko veikalu ķēžu un kinoteātru lielākas peļņas vārdā.

Ne nedēļas nogales braucieni uz laukiem vai jūru, ne dzīvošana dvīņu villās dārzu priekšpilsētās nevar kompensēt tautas masveida iztukšošanos, gandrīz pilnīgu angļu zemnieku iznīcināšanu, jo bez ekonomiskajām briesmām morālās, fiziskās un kultūras sekas ir neaprēķināmas. Saskaroties ar steidzamo nepieciešamību pēc pilnīgas mūsu valsts ekonomikas pārorientācijas un pārplānošanas, sociālā demokrātija mums piedāvā "zaļās jostas" un "nacionālās fitnesa" kampaņas. Bērnišķīgi paliatīvi līdzekļi, smilšu pilis un izlikšanās. Nedēļas nogales bēgļi...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

no mehanizētas civilizācijas paņem pilsētu līdzi savās domās un atspoguļo to savās zemapziņas darbībās. Tā pavada viņus viņu runā un literatūrā, džeza platēs portatīvajam gramofonam un radioaparātos, viņu pilsētas slaidumā un izlikšanās manierē.
Gudrais Aliks aizstāj sen aizmirsto Amintu, un steatotiskā ebrejiete šortos ir viņa Amarillisa.
(“Ak, Persefones dziedātāja.”) Meklējot Arkādiju, viņi atrod ceļu piebraucamo ceļu. Viņi nedzird Pāna dūdas lapu koku klajumos, bet gan vaimanā nēģeru džeza dziesmu vai Internacionāli pamestos laukos, kas gaida “attīstību”, no kurienes fejas ir aizbēgušas.

Šādā pagrimuma atmosfērā marksisms zeļ kā Nāves jūras augļi, kamēr cilvēciskais vājums, alkatība, iedomība un netikumi tiek izdabāti un izmantoti. Neveselīgas gaumes un tieksmes tiek rosinātas ar ieteikumiem un "vadības došanas" propagandu, un pēc tam ciniski nosauktas par "sabiedrības pieprasījumu". Skaistākās no mūsu meitenēm demonstrē savus valdzinājumus filmās, starptautiskās deju trupās vai "striptīzā" ārzemju kabarē raibās cilvēces draņķu priekšā.

Nacionālās deģenerācijas apoteoze, ja tā netiek kontrolēta, ir politiskā boļševisma kontrole. Marksistu plāns ir to slepeni uzspiest zem pseidoideālistiska sociālisma maskas, kad kolektīvo prātu ir pietiekami saindējis kolektīvās sabrukšanas vīruss. Marksisma pakalpiņi grauj ar ondažu mēra intensitāti, un katrs bezatbildīgs baudu meklētājs, katrs apātisks egoists un katrs muļķīgs idiots, kurš uzskata par modernu vai gudru nosodīt visu tradicionālo, patriotisko un veselīgo, palīdz palielināt mūsu nacionālās lejupslīdes impulsu.

Uzraksts ir uz sienas. Vai tautas acis meklē tikai biržas ziņojumus, sporta rezultātus, ikdienas niecīgu izpriecu programmu, zvērību un vajāšanas kurināšanu, kā arī antifašistisko naida litāniju? Zīmīgi, ka tieši pret tiem, kas ir redzējuši un sapratuši šī raksta vēstījumu, ir vērsta visa šī hiēnai līdzīgā rūciena.

Marksisms gūst labumu no katras muļķības un vājuma, meklē locītavu visās bruņās un pieprasa toleranci un vēl lielāku toleranci, līdz pienāk laiks savas neizmērojamās neiecietības uzspiešanai.

Pat ja tās ļaunais darbs paliktu tikai pa pusei paveikts, Lielbritānijas dvēseles iznīcināšana noteikti būtu pārāk liels upuris uz Antikrista altāra.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Ienaidnieks ir liberālisms, autors Dž. K. Heidons

PIRMĀ DAĻA

Nācija ir dabiska vienotība, kas darbojas kā dzīvs organisms kopīgas mīlestības dēļ, kas vieno to veidojošos indivīdus. Tā pastāv pēc dabas, jo cilvēks pēc dabas ir gan sociāls, gan individuāls; tā pastāv kopējā labuma dēļ, kas, kā atzina Aristotelis, ir cildenāks par individuālo labumu; un tāpēc tā veido dzīvi, kas zināmā mērā pārsniedz to indivīdu dzīves, kas to veido jebkurā konkrētā brīdī.

Es saku "dažos aspektos", jo patiesība vienmēr tiek līdzsvarota starp kļūdām, kas pārspīlē vienu tās aspektu un ignorē citu. Ir kļūdaini teikt, tāpat kā Hēgeļa teiktais, ka tauta visos aspektos pārsniedz indivīdu, tāpat kā ir kļūdaini teikt, tāpat kā liberāļu teiktais, ka tauta nav nekas vairāk kā savu indivīdu aritmētiskā summa. Patiesība atrodas starp šīm kļūdām. Tauta ir vienotība, kas sastāv no daļām, un tāpēc tai ir lielāka būtība nekā tās daļām; jo tam, kas ir salikts, ir lielāka būtība nekā tam, no kā tā ir salikta. Tai ir salikšanas princips, šajā gadījumā mīlestība, kas aktualizē tās sastāvdaļu potenciālu un tādējādi veido lielāku būtību. Turklāt tautas lielākā būtība ir redzama daudzos veidos.

Nācijai piemīt zināma dabiska nemirstība, kādas nav tās indivīdiem; tai ir noteikts radīšanas spēka mērs, kas piešķirts tās pamatvienībām – ģimenēm; tai ir tiesības atņemt indivīda dzīvību pietiekama iemesla dēļ, kāda nav nevienam indivīdam. Tādēļ ir acīmredzams, ka tauta, ideālā kopiena, pārsniedz indivīdus, kas to veido.

Bet tas viss attiecas tikai uz dabas kārtību, kas ir kārtība, kādā pastāv tauta.
Cilvēks, indivīds, atšķirībā no nācijas, ir pārdabiska būtne. Viņam nav dabiska mērķa, stingri ņemot; viņam ir tikai pārdabisks mērķis, kuram ir pakārtota visa viņa dabiskā dzīve, gan personīgā, gan sociālā. No tā izriet, ka nācija, kas pastāv tikai dabiskā kārtībā, ir pakļauta indivīdam attiecībā uz galīgumu. Tā pastāv pēc dabas, tieši tāpēc, lai tās indivīdi varētu rasties un pēc tam varētu sasniegt pārdabisko mērķi, kura dēļ tie ir radušies.

Šis jautājums ir ārkārtīgi svarīgs, un fašistiem būtu labi to paturēt pilnīgi skaidri prātā, pretējā gadījumā viņi varētu apdraudēt savu argumentu pamatu. Vārda "totalitārs" lietošana ir nosodāma, jo tā ir ļoti neskaidra, it īpaši, ja nav skaidri saprotama atšķirība, ko tikko iezīmēju. Kamēr komunisms ir stingri totalitārs, noliedzot, ka indivīdam ir pārdabisks mērķis vai jebkādas tiesības pret pilsonisko varu, fašisti dažreiz ir apmierināti ar augstprātīgu attieksmi pret reliģiju, it kā viņi varētu pamatoti apgalvot par absolūtu totalitārismu, bet augstsirdīgi no tā atteikties reliģisko prakšu gadījumā. Ja tāda būtu viņu patiesā attieksme, tā sagrautu visu viņu lietas spēku, attaisnojot apsūdzību, ka fašisms pēc būtības neatšķiras no komunisma. Skaidri apliecināsim, ka mēs uzskatām nacionālo organismu par augstāku par indivīdiem tikai dabas kārtībā un kopējā labuma vārdā, kas kopējais labums ir jāsaprot indivīdu pārdabiskā likteņa gaismā.

Pat ja tas ir skaidri norādīts, vārda "totalitārs" lietošana joprojām ir novecojusi, jo tā rezultātā rodas ******e-grāmatu pārveidotāja DEMO ūdenszīmes*******

Machine Translated by Google

Pārpratums. Tas liek domāt, ka valsts valdnieka pilsoniskās varas izpratnē varētu pretendēt uz tiesībām darīt tādas lietas kā atņemt bērniem vecāku kontroli, ja tas tiek uzskatīts par pareizu, pat ja vecāki, iespējams, nav darījuši neko, lai zaudētu savas dabiskās tiesības audzināt savus bērnus. Valsts, protams, nevar pretendēt uz šādām tiesībām, jo ģimenes iznīcināšana ir pret dabu, un tāpēc tas nevar būt kopējā labuma vārdā. Fašisti nevēlas izvirzīt šādu nedabisku apgalvojumu; taču viņi dažreiz sevi dēvē par totalitāriem, lai uzsvērtu, ar to domājot, ka pretendē uz pilnīgu varu valdīt kopējā labuma vārdā. Šāda vārda lietošana ir aizstāvama; taču tā ir pārāk atvērta sagrozīšanai un pat nevainīgiem pārpratumiem.

Turklāt paredzētais uzsvars ir pilnīgi lieks. Veselajai pilsoniskās varas doktrīnai nav nepieciešams uzsvars, jo tā ir tāda, ka valdniekam saskaņā ar dabisko likumu ir pilnīga vara pilsoniskā labuma labā. Neviena vara nevar būt pilnīgāka par pilnu, un ar to arī labāk apstāties, izņemot to, kas tiek saprasts ar pilsonisko labumu.

Šajā sakarā jāatzīmē, ka nacionālajam organismam piemīt iekšēja struktūra. Gluži pretēji, tas ir organisks visā savā masā. Mīlestība ir tā dzīves princips, sākot no laulības un vecāku mīlestības ģimenē līdz patriotismam, kas piešķir personību visai nācijai; un starp šīm ierobežojošajām izpausmēm tā veido visu veidu un rakstura starpkoncentrācijas – politiskas, kultūras un ekonomiskas, kas atbilst nācijas vajadzībām vai indivīdu vajadzībām dažādās sociālās, bet subnacionālās jomās. Vīrietis var būt vienlaikus vīrs, vēlētājs valsts un subnacionālajā politikā, ārsts, akcionārs vairākās kompānijās, golfa spēlētājs, dabaszinātnieks, mākslas mīļotājs un vēl daudz kas cits; un katrā no tām, dažās no tām ar valsts nozīmi, dažās ne, viņš ir vienots ar citiem indivīdiem kopīgas mīlestības saitēs.

Dažas organiskās koncentrācijas valstī ir tik vitāli svarīgas, ka mēs tās varam pielīdzināt tikai cilvēka galvenajiem orgāniem, savukārt citas ir vairāk dekoratīvas. Tādējādi Valdnieks nepārprotami ir tautas galva, Lauksaimniecība un Rūpniecība ir tās rokas, un Transports ir tās sarkanās asinis; Sabiedrība ir tautas auss, un Armija ir aizsargāda; Policija, iespējams, ir fagocīti utt. Karaliskā akadēmija, no otras puses, ir glīta bedrīte, iekārojama un kalpo veselības un laimes mērķim, bet mazāk steidzama.

Tā kā nacionālā organisma dzīve ir šāda, no tā izrietēs, ka brīvība katram indivīdam nozīmē iespēju panākt harmonisku līdzsvaru starp visiem savas dzīves aspektiem, kas viņam ir raksturīgi, ņemot vērā viņa vispārējo un īpašo dabu, neatkarīgi no tā, vai šie aspekti ir individuāli vai sociāli, svarīgi vai nesvarīgi. Un turklāt iespēja šajā sakarā ir jāsaprot pozitīvā nozīmē, jo mīlestība ir sociālās dzīves princips.

Iespēja nav tikai laissez-faire , lai veiktu pielāgojumus, kas praktiski varētu būt neiespējami, bet sabiedrībai ir jāsniedz visas iespējas un atbalsts cilvēkam, lai viņš varētu panākt harmoniju visos savas dzīves aspektos, lai nekas cits kā vien viņa paša mīlestības trūkums nevarētu viņu apturēt.

Iespēju, citā nozīmē, kas nozīmē tikai aktīvas novēršanas neesamību, varbūt varētu saukt par brīvību, taču tā nebūt nav brīvība. Piemēram, ētika sniedz dažādus kritērijus, pēc kuriem mēs varam vismaz aptuveni novērtēt, kāda ir strādnieka taisnīgā alga noteiktos apstākļos.
Šī alga nekādos apstākļos nevar būt mazāka par algu, kas nodrošinās cilvēkam un viņa ģimenei pieticīgu komfortu, un tā būs lielāka par šo, ja bagātība, kas daļēji radīta ar cilvēka darbu, ir vairāk nekā pietiekama, lai nodrošinātu kaut nelielu atlīdzību visiem cilvēkiem, kas iesaistīti bagātības radīšanā. Taču liberālā teorija ignorē ētikas taisnīgo algu un uzskata darbu par preci, kas darba tirgū jāiegādājas pēc iespējas lētāk; tā uzskata, ka dabiskā alga radīsies no darbaspēka piedāvājuma un pieprasījuma brīvas mijiedarbības;

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

un šī ir algu teorija, kas mūsdienu Anglijas liberālajā organizācijā ir ietverta visā tās mūsdienu daļā, pat ja absolūtā laissez faire ir ievērojami ierobežota ar sociālo likumdošanu. Šādos apstākļos varētu nebūt pilnīgi absurdi apgalvot, ka strādnieks var brīvi atteikties no tirgus algas un pieprasīt taisnīgu algu, ka darba devējs var brīvi maksāt taisnīgu algu un neņemt vērā tirgus algu. Ekonomisti runā par algas līgumu kā par brīvu līgumu, un tam var būt nozīme, tāpat kā ir nozīme teikt, ka esmu brīvs uzkāpt uz Mēness. Strādnieks var brīvi pieņemt netaisnīgu algu vai pievienoties bezdarbniekiem; mūsu brīvajā valstī bezdarbs nav sodāms pārkāpums. Un tāpat arī darba devējs var brīvi maksāt netaisnīgu algu vai padoties konkurentu brīvajai konkurencei un pārtraukt pildīt savu sociālo funkciju kā darba devējs. Bet ne strādnieks, ne darba devējs nevar pieprasīt vai nodrošināt taisnīgumu un vienlaikus ilgstoši turpināt pildīt savu sociālo funkciju. Tāpēc nevienam no viņiem nav brīvības.

Brīvība kā pašu minimumu pieprasa taisnīguma ievērošanu sociālo funkciju izpildē, jo taisnīgums ir augstāks par mīlestību. Ja mīlestība ir sociālā organisma dzīvības princips un tā nevar izpausties plikā sociālā taisnīgumā, tad, protams, sociālajam organismam ir jābūt slimam un brīvībai — ierobežotai. Brīvība ir sociālā veselība, sociālā vide, kurā indivīdam ir visas iespējas un iedrošinājums panākt harmoniju visos savas dzīves aspektos.

Šī ir patiesā brīvības teorija, un salīdzināsim to ar viltus liberāļu teoriju, kuras nāves agonijā anglosakšu civilizācija joprojām vīrišķīgi un žēlīgi cenšas uzplaukt. Savā labākajā izpausmē liberāļu teorija neidentificē brīvību ar laissez faire; šī identificēšana bija dabiska attīstība no teorijas, kas sākotnēji bija mazāk acīmredzami nepatiesa. Savā labākajā un reprezentatīvākajā izpausmē liberāļu teorija uzskata brīvību par līdzsvaru starp personisko rīcības brīvību un saistībām, kas izriet no sabiedriskā līguma, ko pilsoņi, domājams, ir noslēguši savā starpā labas kārtības labad, un kura līguma noteikumi ir jānosaka, atsaucoties uz sabiedrisko domu, jo tautas balss ir Dieva balss.

Individuālā pašinterese ir vienīgais spēks, kas tiek atzīts par darbojošos, proti, parastā pašinterese, kad tiek apsvērta personīgā brīvība, un apgaismota veida pašinterese, kad tiek apsvērti nepieciešamie personiskās brīvības ierobežojumi. Mīlestība šajā gadījumā vispār netiek ņemta vērā, jo visa personiskās brīvības upurēšana, kas var būt nepieciešama kārtības labad, tiek uzskatīta par pietiekami izskaidrotu ar apgaismotas pašintereses palīdzību.

Šī teorija varētu ļoti labi darboties, ja cilvēki būtu perfekti. Tā būtu mākslīga un vienkārši aplami formulēta, taču es neredzu iemeslu, kāpēc tai nevajadzētu dot tādus pašus rezultātus kā patiesajai teorijai; jo pašlabumam savā pilnībā ir tāds pats mērķis kā mīlestībai, proti, augstākā labuma izvēle.

Taču mēs neesam perfekti. Mēs būtībā esam labi un patiesību mīloši, bet ne perfekti; mēs noteikti esam novirzīti uz savtīgumu, ko sauc par egoismu, kas ir pretēja mīlestībai. Šī novirze nav pietiekama, lai padarītu mūs citus par labiem un skaistiem pēc dabas, bet tā ir atšķirīga un nenoliedzama traips. Neviens nenoliedz un nevar noliegt tās esamību, neatkarīgi no tā, vai viņš pieturas pie kristīgās mācības par krišanu vai uzskata mūs par tādiem, kas attīstās no pērtiķiem uz supercilvēkiem.

Tā kā tā ir, jūs varētu sagaidīt, ka liberālā teorija novirzīsies no perfekta darba tikpat daudz, cik, bet ne vairāk, kā cilvēce novirzās no perfekta apgaismības savā pašlabuma novērtējumā; un jūs varētu jautāt, kādu labāku darba hipotēzi mēs varam sagaidīt vai cerēt nepilnīgā pasaulē. Ir ļoti skaisti runāt par mīlestību kā sabiedrības dzīves principu; bet, tā kā mīlestības teorijas darbību ietekmēs mūsu tieksme uz egoismu tikpat lielā mērā kā apgaismotās pašlabuma teoriju, ko es iegūšu, aizstājot vienu teoriju ar otru?

Šāda spriešana varētu šķist maldinoša, taču tā būtu nepatiesa, jo mīlestības teorija ir patiesa, turpretī ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

apgaismotās savtības teorija, ko es iegūstu no tā, ka aplama teorija darbojas labāk, nekā tai vajadzētu darboties vienkārši aplamai teorijai, jo mīlestība paliek, lai to atbalstītu; un es atzīstu, ka patiesā teorija nedarbosies tik labi, kā tai vajadzētu darboties, jo mīlestību aptraipa savtīgums. Bet, neskatoties uz to visu, joprojām ir taisnība, ka liberālā teorija ir aplama teorija, un aplama teorija cilvēku lietās, tā kā mēs esam nepilnīgi, ilgtermiņā neizbēgami noved pie sabrukuma. Tam tā jābūt, vadoties pēc abstraktiem principiem.

Taču man nav jāpaļaujas uz abstraktu spriešanu. Liberālā teorija ir pastāvējusi ar mums pietiekami ilgi, lai mēs varētu novērot faktiski darbojošos postošo procesu. Kad tā sākotnēji tika formulēta, iespējams, tās darbības nepilnība nebija lielāka par cilvēces nepilnību. Patiesībā tai vispār nebija ievērojamas darbības; tikai tad, kad teorija atrada izpausmi ekonomiskajā doktrīnā un uz tās balstītajā politiskajā rīcībā, tās darbība izauga par sabiedrības liberālo organizāciju, kas tagad mūs ir gandrīz bezpalīdzīgus savā varā.

Tīri teorētiskās liberālisma hipotēzes izpausme ekonomikā un uz tās balstītajā politikā bija spriešanas jautājums; un šī spriešana bija deģeneratīvā procesa sākums. Kamēr vien sirds varēja brīvi ignorēt nepatiesu teoriju, nevarēja būt zemāku rezultātu par cilvēces pazemību; bet spriešana, balstoties uz nepatiesu teoriju, var neierobežoti virzīties uz pazemību. Sākumā, iespējams, iedomātais līdzsvars starp personīgo rīcības brīvību un upuriem kārtības labad bija tikai nedaudz sagrozīts personiskās brīvības pusē; bet, kad cilvēki pierada pie šī nepatiesā līdzsvara un sāka par šo jautājumu spriest, viņu savtīgums viegli atrada attaisnojumus, lai nedaudz vairāk noliektu svaru kausus par labu personīgajai brīvībai. Un tā process turpinājās, līdz mēs nonācām pie kaila laissez faire, kas tika svinīgi pasludināta par augstāko ekonomisko un politisko gudrību.

Tobrīd mēs bijām šīs viltus teorijas vergi, vismaz savā individualitātē. Nebija jēgas būt laipnam cilvēkam; neierobežota konkurence bija dienas kārtība, un to aizsargāja valsts likumi un visa sabiedrības organizācija; labsirdīgs cilvēks varēja tikai nopūsties un teikt sev, ka bizness ir bizness, ka ekonomikas likumi ir nepielūdzamie džungļu likumi — ēd vai tevi apēd.

Taču cilvēka daba palika laba un skaista, un laissez faire rezultāti bija atklāti šokējoši. Indivīds neko nevarēja darīt, lai to mainītu, bet kopiena kopumā varēja ierobežot džungļu likumus; un tā sanāca, ka vīrieši pievērsās politiskai rīcībai, no kuras iepriekš viņi bija pieprasījuši, lai tā atstātu rūpniecību mierā, aicinot to arvien vairāk iejaukties ar sociālo likumdošanu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Tomass Kārlails - Nacionālsociālists, autors Viljams Džoiss

THOMASS KĀRLAILS ieņem pirmo vietu starp britu domātājiem, kas bija pirms viņa, savos rakstos parādīja dažas no fašistiskās filozofijas galvenajām tendencēm, un no tiem Šekspīrs un Goldsmits deva lielu ieguldījumu; taču visā Kārlaila plašajā rakstu apjomā nav nekā tāda, ko varētu uzskatīt par citu kā nacionālsociālistiska prāta produktu. Viņam pašam piemita nacionālsociālisma gars ilgi pirms šī vārda parādīšanās. Viņa vārdi vienmēr ir patriota vārdi. Viņa kaislīgā mīlestība pret dzimteni savā laikā, iespējams, neizturēja patriotisma pārbaudījumus, jo viņš nemīlēja abstrakciju, bet gan tautu; un tieši šeit slēpjas fundamentālā atšķirība starp veco patriotismu un jauno. Vecais rūpējas par idejām un ārējo izskatu: jaunais rūpējas par pašu tautas realitāti un ir patriotisms, jo tas ir sociālisms vienīgajā godājamajā nozīmē, ko var attiecināt uz šo terminu.

Šī īsā raksta mērķis nav rakstīt par Kārlailu, kritizēt viņu un papildināt jau tā apjomīgo vispārinājumu masu, kas neizbēgami jāapvij ap jebkuru lielu rakstnieku. Vēl jo mazāk mūsu nolūks ir apspriest to, ko neuzmanīgi cilvēki raksturotu kā "Kārlaila politiku". Lai tie, kam ir pārpārēm laika, ķeras pie pētījumiem, kuru mērķis ir pierādīt, ka lielais autors bija vigs vai tori. Pierādīt, ka viņš bija viens no šiem, būtu grūti; bet, neskaitot grūtības, tas būtu bezjēdzīgi, jo šie senie termini nenozīmē neko tādu, kas pastāv mūsdienu Lielbritānijas politikā. Tāpēc tā vietā, lai mēģinātu pierādīt savu tēzi, mēs vienkārši vēlreiz iepazīstināsim ar Tomasu Kārlailu.

Tiem, kas neapdomīgi, iespējams, ir ilgi no viņa atvadījušies, ļaujiet viņam runāt pašam, un viņa vārdi sniegs nacionālsociālistam gan iedvesmu, gan apstiprinājumu fašisma teorijai. Katrs fašistiskā nacionālsociālisma aizstāvis apzinās apsūdzību, kas pastāvīgi tiek vērsta pret viņa kustību: ka viņš plāno iznīcināt brīvību. Iespējams, ka neviena apsūdzība netiek tik bieži izvirzīta pret nacionālsociālisma ticību.

Pārlūkojot grāmatas “Pagātne un tagadne” lappuses , mēs lasām:

> „Brīvība? Jūs teiktu, ka cilvēka patiesā brīvība ir atrast vai tikt piespiestam atrast pareizo ceļu un pa to iet. Mācīties vai tikt mācītam par darbu, ko viņš patiesībā spēj veikt, un tad ar atļauju, pārliecināšanu un pat piespiešanu ķerties pie tā paša darba. Tā ir patiesā svētlaime, gods, „brīvība” un labklājības maksimums. Ja brīvība nav tā, tad man par brīvību ir maz rūp.”

Droši vien nekad nav bijis skaidrāks apgalvojums, ka bez disciplīnas brīvība nav iespējama.

Tāpat mēs šeit redzam skaidru prasību pēc tiesībām rīkoties. Kā saka sers Osvalds Moslijs: "Brīvības sākums ir ekonomiskā haosa beigas. Tomēr kā var pārvarēt ekonomisko haosu bez rīcības spēka? Konstitucionālā brīvība ir jāsaglabā, taču šī brīvība izpaužas tautas pilnvarās ievēlēt parlamentu un valdību un tādējādi izvēlēties sev vēlamo vadības formu. Tālāk tā nevar tikt." Vai citējot oficiālo manifestu...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Britu Savienība: Fašisms ir nācijas vadība. Tā nav diktatūra vārda vecajā nozīmē, kas nozīmē valdību pret tautas gribu. Tā ir diktatūra vārda mūsdienu nozīmē, kas nozīmē valdību, ko apbruņojusi tauta ar pilnīgu rīcības varu, lai pārvarētu problēmas, kas jāatrisina, lai nācija varētu dzīvot.

Kārlaila doktrīna par vadību un autoritāti neietver nevienu no attieksmēm pret šķiru, ko pieņēma vecās partijas. Tikpat atbaidošs viņam ir snobisms un šķiru karš. Garus citātus diez vai var attaisnot, ja vien tiem nav izcilas vērtības, taču šeit mēs atļaujamies citēt garu fragmentu, jo tas ir viens no visu laiku izcilākajiem mūsu valodā rakstītajiem darbiem:

> “Es godinu divus vīrus, un trešā nav. Pirmkārt, nogurušais amatnieks, kas ar zemes darbarīkiem cītīgi iekaro Zemi un padara to par vīra roku. Man cienījama ir cietā Roka; līka, rupja; kurā, neskatoties uz to, slēpjas viltīgs tikums, neatvairāmi karalisks, kā šīs Planētas Scepterim. Cienījama ir arī raupjā seja, visa laika iedegusi, netīra, ar savu rupjo intelektu; jo tā ir Cilvēka, kas dzīvo cilvēcīgi, seja.”
>
> Ak, bet jo cienījamāks par tavu rupjību un pat tāpēc, ka mums tevi gan žēlo, gan jāmīl! Tik tikko lūdzamais, brāli! Mums tava mugura bija tik saliekta, mums tavi taisnie locekļi un pirksti kropli: tu biji mūsu jauniesaucamais, uz kuru krita loze, un mūsu cīņas bija tik sabojātas. Jo arī tevī slēpās Dieva radīta forma, bet tai nebija lemts tikt atklātai; tai bija jāstāv ar Darba biezajiem saaugumiem un bojājumiem; un tavam ķermenim, tāpat kā tavai dvēselei, nebija jāpazīst brīvība. Tomēr strādā tālāk, strādā tālāk: tu pildi savu pienākumu, esi ārpus tā, kas vien vēlas; tu strādā pilnīgi neaizstājamā, dienišķās maizes dēļ.
>
> Otru cilvēku es godinu, un vēl augstāk: To, kurš redzams pūlamies garīgi neaizstājamā labā; nevis dienišķās maizes, bet Dzīvības Maizes dēļ. Vai arī viņš nav savā pienākumā; tiecoties pēc iekšējas Harmonijas; atklājot to ar darbiem vai vārdiem caur visiem saviem ārējiem centieniem, neatkarīgi no tā, vai tie ir augsti vai zemi? Visaugstāk no visiem, kad viņa ārējie un iekšējie centieni ir viens: kad mēs varam viņu saukt par Mākslinieku; ne tikai par zemes amatnieku, bet gan par iedvesmotu Domātāju, kurš ar debesu radītu instrumentu iekaro Debesis mūsu labā! Ja par nabaga un pazemīgo darbu, kas mums ir Pārtika, vai par augsto un godības pilno darbu viņam nav jāpretī jāstrādā arī augstajam un godības pilnajam, lai viņam būtu Gaisma, Vadība, Brīvība, Nemirstība? Šos divus, visās to pakāpēs, es godinu: viss pārējais ir pelavas un putekļi, kas ļauj vējam pūst, kur vien tas vēlas.”

Darba cieņa nekad nav tikusi izteikta kā šajās rindās, kas vien pasludina Kārlailu par lielu nacionālsociālistisku domātāju. Par to pašu tēmu ir daudz rakstījuši neskaitāmi sociālistiskie rakstveži, taču neviens no viņiem neaplūko šo tēmu šādā veidā. Labākajā gadījumā darbs tiek pasniegts kā grūtības, bet sliktākajā gadījumā kā lāsts, viņu vispārējai attieksmei esot tādai, ka darbs ir mērķtiecīga un neizbēgama netaisnība, kas nodarīta cilvēkam, kuram jāatbrīvojas no negoda, pieprasot par saviem pakalpojumiem visaugstāko cenu. Taču, lai cik augstu cenu viņš saņemtu, sociālistiskajā filozofijā viņš būs tikai "algas vergs". Tāpēc ir interesanti lasīt, ko Kārlails saka par varonības un sasniegumu motīviem. Viņš raksta: “Apgalvojums, ka viņus varonīgai rīcībai pamudina vieglums, cerība uz prieku, atlīdzība — jebkāda veida cukura plūme šajā pasaulē vai nākamajā, ir apmelojums cilvēkiem. Visļaunākajā mirstīgajā ir kaut kas cēlāks. Nabaga lamājošajam karavīram, kas algots nošaušanai, ir karavīra

> gods, kas atšķiras no mācību noteikumiem un dienas šiliņa. Ne jau pēc saldumu baudīšanas, bet gan pēc cēlu un patiesu lietu darīšanas un sevis attaisnošanas zem Dieva debesīm kā Dieva radītam cilvēkam, vāji ilgojas pat nabadzīgākais Ādama dēls. Parādiet...”

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

> Ja viņam izdodas to darīt, pat visgarlaicīgākais ikdienas darbs viņu pārvērš par varoni. Tie ļoti apvaino cilvēku, kurš apgalvo, ka viņu savaldzinās vieglums. Grūtības, noliegšanās, mocekļa nāve, nāve ir kārdinājumi, kas iedarbojas uz cilvēka sirdi. Iededzinot viņa iekšējo labvēlīgo dzīvi, jūs iegūsiet liesmu, kas sadedzina visus zemākos apsvērumus.

Šādi uzskati nekad nevarēja rasties no finanšu demokrātijas vai tās cienītājiem. Jāatzīmē, ka Kārlails šeit apspriež varonības, nevis tikai darba motīvus. Viņš skar vecās marksistiskās dogmas, kas pazīstama kā Darba vērtības teorija, sakni un to iznīcina. Viņš skaidri parāda to, ko Markss nekad nesaprastu: ka radošais intelekts un varonīga rīcība ir pilnīgi nesalīdzināmi ar parastajiem darba procesiem; un ka nekādā gadījumā cēlākos un tāpēc vissvarīgākos cilvēka sasniegumus nevar ieskaitīt tikai mehāniskas piepūles kategorijā.

Varētu iebilst, ka Kārlails vienkārši attēlo cilvēku kā nesaprātīgu vai nesaprātīgu radību. Ja tā ir taisnība, Kārlailam ir taisnība.

Dažās sabiedrībās varonība sarūk līdz niecīgākajām robežām. Mūsdienu finansiāli demokrātiskajās valstīs ebreju finansisti to pat noniecina un ienīst, jo tā veidotu nacionālo raksturu ar lepnumu, kas pieprasa nacionālo neatkarību; taču tas, ka varonīgais motīvs var būt likums, nevis izņēmums, ir pierādījies Vācijā un Itālijā, kur, lai gan fašistiskās sistēmas vienīgais mērķis ir līdz nepazīšanai uzlabot tautas likteni, lielākā daļa cilvēku ir gatavi upurēt visu nevis materiāla labuma, bet gan principu dēļ, kurus viņi uzskata par svētiem.

Mūsu autors vienā ļoti spilgtā fragmentā parāda patiesās attiecības starp darbu un impēriju. Kad tiek apgalvots, ka Tomass Kārlails bija tikai sociālists, mums jādomā par propagandu, ko starptautiskais sociālisms tik daudzus gadus ir veicis pret imperiālismu, un jāatsaucas uz vienu no spilgtākajām rindkopām darbā "Sartor Resartus":

> “Tiesa gan, tu Zelta Hofrat,” citur iesaucas profesors, “patiesi pārāk pārpildīts.” Tikmēr kuru daļu no šī neievērojamā zemeslodes jūs patiesībā esat apstrādājuši un rakuši, līdz tā vairs neaug? Cik blīvs ir jūsu iedzīvotāju skaits Amerikas Pampās un savannās; ap seno Kartāgu un Āfrikas iekšienē; abās Altaja kalnu grēdas nogāzēs, Āzijas centrālajā platformā; Spānijā, Grieķijā, Turcijā, Drūmajā Tartārijā, Kilderas Kurāgā? Viens cilvēks viena gada laikā, cik es saprotu, ja jūs viņam aizdosiet Zemi, pabaros sevi un deviņus citus. Ak, kur tagad ir mūsu joprojām mirdzošās, joprojām augošās Eiropas hengisti un alariķi; kuri, kad viņu mājas kļūs pārāk šauras, iestāsies un, tāpat kā Uguns stabi, vadīs uz priekšu šīs liekās nelokāmās, dzīvās Varonības masas; apbruņoti nevis ar kaujas cirvi un kara ratiem, bet ar tvaika dzinēju un arklu? Kur viņi ir? — Saglabājot savu medījumu?

Interesanti atzīmēt šeit attieksmi pret aristokrātiju, ko Kārlails atkārto gandrīz katrā reizē. Viņš bija pārāk dziļš domātājs un bezgala pārāk godīgs, lai izliktos, ka aristokrātija nav nepieciešama. Viņa rakstu gaitā atkal un atkal tiek skaidri norādīts, ka viņš nevar iedomāties nevienu cilvēku, kas darbotos kā kopiena, izņemot vadītāju klases vadībā. Taču tas, ko viņš sagaida no šīs klases, ir arī ļoti skaidri pateikts un ir viskrasākajā pretstatā tam, ko saņēma viņa laika cilvēki un ko mūsu laika cilvēki vēl ļoti īsu brīdi saņems. Viņš vēlējās izveidot īstu Britu impēriju, un šī vēlme ir skaidri uzrakstīta viņa paša vārdos:

> "Anglija, drīz vien šī mūsu sala uzņems tikai nelielu daļu angļu."

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

> Amerikā, Jaunholandē, austrumos un rietumos līdz pat pašiem antipodiem, pastāvēs sakšu sabiedrība, kas aptvers plašas zemeslodes platības. Un kas gan var apvienot visas šīs valstis vienā nācijā, lai tās nestrīdētos un necīnītos, bet dzīvotu mierā un brālīgās attiecībās? To pamatoti uzskata par lielāko praktisko problēmu, ko šeit cenšas paveikt visu veidu suverenitātes un valdības.
>
> Kas to panāks? Parlamenta akti, administratīvie premjerministri to nevar. Amerika ir šķirta no mums tiktāl, ciktāl Parlaments to varēja šķirt. Nesauciet to par fantastisku, jo tajā ir daudz realitātes. Lūk, es saku, Anglijas karalis, kuru nekāds laiks vai nejaušība, ne parlaments, ne parlamentu kombinācija, nevar gāzt no troņa. Šis karalis, Šekspīrs, vai viņš nemirdz ar kronētu suverenitāti pār mums visiem kā cēlākā, maigākā, tomēr spēcīgākā no vienojošajām zīmēm; neiznīcināms?

Secinājums, protams, nav tāds, ka mēs vēlētos Šekspīru kā fašistisku imperatoru, bet gan tas, ka visspēcīgākajām saitēm patiesībā ir jābūt stiprām mūsu tautas garīgajā kultūrā, lai kurā pasaules malā tā atrastos; un galu galā šis apgalvojums nenozīmē neko vairāk kā to, ka tautu rīcību un likteni nosaka viņu filozofijas. Būt pilnībā informētam par cēlāko filozofiju nozīmē darīt cēlus darbus; tikt pazemotam ar negroīdu un semītu kultūru negodu samaitātību nozīmē baltā cilvēka sagrāvi.

Kārlails zināja, ka ne līgumi, ne konferences nevar radīt pasaules vienotību, ko viņš tik ļoti vēlējās. Tās sasniegšana bija iespējama tikai ar garīgo vienotību. Kā jau esam rakstījuši citā reizē: "Kur nav kolektīva gara, tur nevar būt kolektīvas drošības." Taču šis garīgā spēka avots, šī kultūra un filozofija var nākt tikai no patiesas aristokrātijas, kas nebalstās uz tādām šķiru konvencijām kā tās, kas pastāv finanšu demokrātijā. No otras puses, Kārlails pamatoti uzsvēra saistību starp zemes īpašumtiesībām un varu ietekmēt nācijas kultūru. Grāmatā “Pagātne un tagadne ” ir labi teikts: “Zeme ir īstais aristokrātijas pamats; tam, kam pieder zeme, viņš, vairāk nekā jebkurš cits, ir pārvaldnieks, tautas vietnieks uz zemes. Tas ir šajās dienās, tāpat kā Henrija Plantageneta un abata Samsona laikos, tā tas būs visās dienās. Zeme ir mūsu visu Māte; baro, pasargā, iepriecina, mīloši bagātina mūs visus: cik daudzos veidos, sākot no mūsu pirmās pamošanās līdz pēdējam miegam uz viņas svētītās mātes klēpja, viņa, kā ar svētītām mātes rokām, mūs visus apņem.”

Tomēr Kārlails pilnībā neparedzēja rūpnieciskās revolūcijas sekas. Viņš knapi spēja iztēloties dienu, kad viss tiks sagrauts un lauksaimnieks, fermeris, zemes īpašnieks nonāks nožēlojamas bezspēcības stāvoklī, apkrauts ar ebreju augļošanas važām.
Viņš nebūtu domājis, ka zemes īpašnieks šādā nožēlojamā stāvoklī varētu spēlēt labvēlīga aristokrāta lomu; jo viņam aristokrātija bija vara, un vara nozīmēja atbildību un kalpošanu. “Augsta šķira,” viņš raksta, “bez pienākumiem ir kā koks, kas stādīts uz kraujas; no kura saknēm visa zeme ir sabrukusi. Daba nepieder nevienam cilvēkam, kurš nebūtu moceklis. Kāda ir cēlsirdības nozīme, ja tā ir cēlsirdība? Cēlsirdība jebkad ir bijusi varonīga ciešanās citu labā, nevis slinkā citu likšanā ciest mūsu vietā.”

Stundām ilgi Kārlaila darbos var lasīt fragmentus par viņa laika apstākļiem, kas būtu tikpat piemērojami arī mūsējiem. Ikviens nevar nebrīnīties, vai pēdējo simts gadu laikā ar Parlamentu kaut kas ir noticis, lasot:

“Parlamentam, lai cik lielas pūles pieliktu, būs jāizraujas no dziļajām bezdarbības rutīnas riestām un jāiemācās no visām pusēm teikt kaut ko pamācošāku par Laissez-faire. Ja Parlaments to nevar iemācīties, kas notiks ar Parlamentu? Miljoniem Anglijas iedzīvotāju jautā no saviem ******ebook converter DEMO Watermarks*******”

Machine Translated by Google

Pirmām kārtām Anglijas parlaments, vai tu vari mūs pārvaldīt vai nē? Parlaments ar savām privilēģijām ir spēcīgs; bet nepieciešamība un dabas likumi ir spēcīgāki par to. Ja parlaments nevar izdarīt šo lietu, mēs pravietojam, ka parlaments darīs kaut ko citu un lietas, kas visdīvainākajā un ne laimīgākajā veidā veicinās tā pabeigšanu — iespējams, ne pārāk daudz par labu parlamentam! Lai notiek tā vai citādi, lietai jānotiek.

Kā teica Ādolfs Hitlers: “Etwas muss geschehen.” Vai kā novērojis Osvalds Moslijs: “Abu sistēmu, proti, divu lielo valsts organizācijas partiju, rezultāts galu galā ir viens un tas pats – stabilitāte sajaukta ar reakciju un pretestība pārmaiņām, kā arī progress sajaukts ar obstruktīvām debatēm un komiteju bezatbildību, vienlīdz beidzas ar haosu. Abi ir instrumenti, lai novērstu lietu paveikšanu, un mūsdienu laikmeta pirmā prasība ir, lai lietas tiktu darītas.” Šī fragmenta no grāmatas “Lielākā Lielbritānija” (The Greater Britain) ir redzama vienošanās ar Kārlailu, kas pārsniedz pārliecību un kļūst par izpausmes metodi.

No mūsu autora var izvēlēties jebkuru nejaušu fragmentu, lai ilustrētu viņa naidu pret netīrajiem. Mančestras skolas materiālisms:

“Šajos sarežģītajos laikos,” viņš raksta, “kad skaidras naudas maksājums ir vienīgā saikne starp cilvēku un cilvēku, cilvēces strādājošās šķiras savā apjukuma pilnajā, bet visatzīmīgākajā veidā paziņo nestrādājošajiem, ka viņi tiks pārvaldīti; ka viņiem tas būs jādara, apdraudot hartismu, bandītu, dedzināšanu un vēl melnākas lietas nekā šīs; skaidras naudas maksājums ir vienīgā saikne; un ir tik daudz lietu, ko skaidra nauda nevar nopirkt! Skaidra nauda ir liels brīnums, tomēr tai nepiemīt visa vara debesīs un pat uz Zemes.”

Ņemot vērā visu, ko Kārlails rakstīja, un visu, kas par viņu ir rakstīts, būtu veltīgi un pārdroši tik īsā rakstā mēģināt veikt pilnīgu viņa darba analīzi. Būtu pat pārsteidzīgi izvēlēties fragmentus no viņa rakstiem un uzskatīt tos par tikai politiskas ticības apliecinājumiem. Šī iemesla dēļ mēs esam pieņēmuši citu un tiešāku metodi, nejauši izvēloties no viņa milzīgā darba fragmentus, kurus nav paredzēts ierobežot tikai ar politiskās doktrīnas terminiem, bet kas pēc gara un saprāta ir nacionālsociālistiskās domas izpausmes, ar kurām jebkurš fašists varētu lepoties.

Ja tiek apgalvots, ka atlasi ir ietekmējusi neobjektivitāte, vienīgā atbilde ir tāda, ka neviena atbildīga persona nekad nav apsūdzējusi Kārlailu nekonsekventumā. Filozofiju, ko atrodam vienā lappusē, atrodam arī citā, un tā līdz sējuma beigām. Tā vietā, lai pieņemtu, ka mūsu sākotnējais apgalvojums ir pierādīts lasītāja apmierinātībā, mēs daudz labprātāk redzētu, ka viņš pats meklē pierādījumus, tālāk studējot Tomasu Kārlailu, kura cietībai un domu tīrībai vajadzētu kalpot par piemēru tiem, kas pieturas pie dzelzs laikmeta tērauda ticības apliecības, kas, Moslija vārdiem runājot: "izlaužas cauri ilūziju vārdiskumam, lai sasniegtu jaunu realitāti".

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Viljams Moriss — Nacionālsociālists, autors Artūrs Rīds

Angļu sociālistu attieksme pret Viljamu Morisu jau sen ir izraisījusi pārsteigumu un vilšanos viņa cienītāju vidū. Šis bija vīrs, viens no 19. gadsimta dižākajiem, kurš savas varas zenītā atstāja novārtā daudzas savas agrākās intereses, lai mestos sociālistu kustībā. Neviens līdzvērtīgs anglis nekad nebija pievienojies tās rindām.

Un tomēr viņš savā ziņā vienmēr ir palicis svešinieks kustībā, un tādu viņu uzskata arī viņa sociālistu biedri. Viņa diženumu viņi dažkārt ir nemierīgi atzinuši, viņa darbu un sasniegumus ir atzinīgi novērtējuši tikai vārdos, taču viņi nekad nav viņam veltījuši savu sirdi, nekad nav uzskatījuši viņu par vienu no sevis un par savu iedvesmoto vadītāju. Šī pozīcija ir bijusi rezervēta vācu ebrejam Kārlim Marksam.

Šis fakts ievērojami izgaismo apmulsumu, ko izraisīja Morisa klātbūtne sociālistu vidū. Viņš patiešām bija vienisprātis ar viņiem, vēloties izbeigt netīro nabadzību un ar to saistītos ļaunumus, un ticot, ka sociālisms vienā vai otrā veidā nodrošina izeju. Taču viņa dzīves uztvere un sociālisma vīzija daudzos būtiskos aspektos atšķīrās no "biedru" uzskatiem, un viņš dziļi sirdī juta, ka sabiedrība, kas viņiem sevi ieteiks, kļūs par cietumu viņam pašam. Viņš uzticīgi cīnījās ar Marksu un apzinīgi centās viņu absorbēt. Viņam pat bija savi entuziasma brīži par "Kapitālu". Taču ilgtermiņā kaut kas viņā, spēcīgāks par viņa ārējo pusi, sacēlās pretī. Viņš vēlējās revolūciju – jā, bet šī marksistiskā sabiedrība neatbilda viņa vīzijai. Tā viņam bija pārāk mehāniska, pārāk abstrakta, pārāk urbāna; pārāk kosmopolītiska, pārāk neangliska.

Starp Marksa un Morisa dzīves uztveri patiesi pastāvēja liela plaisa. Markss bija kosmopolītisks ebrejs, Moriss bija dienvidu anglis. Markss bija kabineta cilvēks, Moriss — brīvdabas un darbnīcas cilvēks. Markss pieķērās pilsētai, Moriss vienmēr sapņoja par laukiem, kas attīrīti no “šņācošas tvaika un virzuļa gājiena”, un par Londonu, “mazu, baltu un tīru”. Markss bija mašīnu entuziasts, Moriss vēlējās atdzīvināt individuālo meistarību, kas bija padarījusi Angliju skaistu. Markss bija materiālists ar vīzijām par mehanizētu sabiedrisko organizāciju, Moriss bija dzejnieks un kā tāds nedaudz anarhists. Markss sludināja šķiru naidu un pilsoņu karu. Morisa sirds sauciens bija pēc biedriskuma. “Biedriskums ir debesis, un biedriskuma trūkums ir elle: biedriskums ir dzīvība, un biedriskuma trūkums ir nāve! Un darbus, ko jūs darāt uz zemes, jūs darāt biedriskuma dēļ.”

Moriss, lai cik ļoti viņš censtos, sirdī nekad nebija marksists. Kosmopolītisms, vai tas būtu starptautiskā sociālisma vai starptautisko finanšu jomā, viņam bija anatēma. Viņš bija dzimis ne tikai kā sapņu sapņotājs savā laikā, bet arī kā sociālists. Kā sociālists viņš bija kaut kā tāda priekštecis, kas vēl atradās laika klēpī. Viņa garīgā piederība bija kustībai, kas radās un nostiprinājās tikai ilgi pēc viņa nāves. Viņa īstā vieta nav starp marksistiem, bet gan starp nacionālsociālistiem.

Jo Moriss bija spēcīgu kaislību cilvēks, un neviena viņa dzīves laikā nebija spēcīgāka vai pastāvīgāka par viņa kaislību pret Angliju. Cik gan mīļi un saprotoši viņš raksta par viņas ārējo izskatu.

"Šī zeme ir maza, pārāk ieslēgta šaurajās jūrās, šķiet, ka tai ir daudz vietas, lai tā izplestos milzīgā plašumā; tur nav lielu tuksneša gabalu, kas pārņemtu savu drūmumu, nav..."

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

plašas mežu vientulības, nav briesmīgu, neiestaigātu kalnu sienu: viss ir pārdomāts, sajaukts, daudzveidīgs, viegli slīdot viena lieta otrā; mazas upītes, mazi līdzenumi, kas strauji paceļas - mainīgas augstienes, visas ieskautas ar skaistiem, kārtīgiem kokiem; mazi pakalni, mazi kalni, noklāti ar aitu laipu sienām: ne cietums, ne pils, bet gan pieklājīgas mājas.

Tā pati sirsnīgā atzinība raksturo jaukos Anglijas ainavu aprakstus ievadā, mēnesi pēc mēneša, stāstiem "Zemes paradīze", un tā ir pastāvīgs pavadījums tam atjaunotās un atmodušās Anglijas sapnim, kas ir "Ziņas no nekurienes" tēma, un piešķir tādu krāsu un mirdzumu "Džona Bola sapnim". Morisa "Sociālismu" patiesībā lielā mērā iedvesmoja ilgas saglabāt vai atgūt vecās angļu vērtības, tās arhitektūras krāšņumu, ainavas skaistumu, individuālo meistarību, kas padarīja amatniekus pat no tās viszemākajiem ļaudīm, tās tautas raksturu "patiesi lauciniecisku un šauri domājošu, bet nopietnu, patiesu un ar vienkāršiem ieradumiem". Nomaļā Augšējās Temzas nostūrī, viņš reiz Birmingemas auditorijai teica, ka tikko redzējis pusduci "mazu ciemata baznīciņu, no kurām katra ir skaists mākslas darbs. Tie ir Temzas krasta lauku nejēgu, kā jūs mūs saucat, darbi — nekas grandiozāks par to. Ja tādi paši cilvēki tās projektētu un celtu tagad, viņi nevarētu radīt neko labāku par parastajām, vienkāršajām, mazajām nonkonformistu kapelām, ko redz izkaisītas pa jauniem rajoniem. Lūk, kam tās atbilst..." Un par Vestminsteru viņš rakstīja, ka "paši šī dižā eposa autori nav atstājuši aiz sevis vārdus. Jo patiesībā tas nav viena cilvēka, bet gan Anglijas dienvidaustrumu tautas darbs. Tas bija cilvēku grupas nedalāmas gribas darbs, kuri strādāja tā, kā dzīvoja, jo nevarēja darīt citādi..." Atrast mūsdienu dzīves izteiksmē kaut ko līdzvērtīgu šim sasniegumam, agrākās, laimīgākās Anglijas garam — tas bija Morisa sociālisma virzītājspēks.

Tātad viņa īstā vieta ir sociālismā, kas vairs nav kosmopolītisks un ir kļuvis nacionāls. Un, tā kā viņš ir iegrimis viduslaikos, viņš būtu īpaši ieinteresēts visos šajos nacionālsociālisma aspektos, kas atgādina viduslaiku amatnieku ģildes. Tas, ka korporatīvajai valstij pilsonība būtu jābalsta ne tikai uz teritoriālu pamatu, bet arī uz aktīvu piederību lielai strādnieku ģildei, viņam šķistu visaugstākais veselais saprāts.

Viņš patiešām būtu nožēlojis, ka viduslaiku individuālos amatniekus tik lielā mērā ir aizstājis inženieris un tehniķis. Taču viņš būtu uzskatījis, ka, atzīstot organizēto strādnieku nozīmi kā tādu, korporatīvo valsti iedvesmoja pareizā ideja.

Pārāk ilgi politika bija atdalīta no vienkāršā cilvēka vajadzībām un vēlmēm un atstāta to juristu specializēto rokās, kuri ir blēdīgi apsteigti un pateicīgi, no kuru monopoliem dusmīgā tauta romānā "Džona Bola sapnis" tik ļoti vēlas atbrīvoties. Romānā "Ziņas no nekurienes" Parlamenta ēkas ir tikai interesanta relikvija. Angliju pārvalda angļi un angļu labā, un tā vairs nav finansiālo interešu marionete, kas šodien manipulē ar tās partijas politiku Vestminsterā.

Vēl viena nacionālsociālisma iezīme, kas būtu guvusi Morisa pilnīgu atbalstu, ir tā uzstājība uz lauksaimniecības fundamentālo nozīmi. Moriss, tāpat kā mūsdienu nacionālsociālisti, iztēlojās laimīgu sabiedrību nevis lielu pilsētu, bet gan galvenokārt lauksaimnieciskas sabiedrības izteiksmē. Zeme viņam ir aizraušanās. "Zeme, tās augšana un dzīvība! Ja vien es varētu pateikt vai parādīt, cik ļoti es to mīlu!"

Taču ne tikai kā kaut kas tāds, par ko rakstīt dzejoļus. Arī kā kaut kas tāds, par ko kultivēt un lolot spēcīgu rasi. Viens no skaistākajiem skatiem pasaulē Morisam bija "zaļojošie akri ar sākušos pieaugumu", un vienā no savām vēstulēm viņš runā par augustu ar tā zeltaino ražu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

lauki kā labākais no visiem mēnešiem, lai apskatītu Anglijas laukus. “Ziņas no nekurienes” ir apburošs stāsts par siena pļāvējiem, kas strādā Temzas ielejā, visi jautri apģērbti, lai pļava izskatītos pēc milzīgas tulpju dobes. “Visas rokas strādāja apzināti, bet labi un neatlaidīgi, lai gan tās bija tikpat trokšņainas un jautras kā rudens strazdu birzs.” Šī zeme jau sen vairs netika noniecināta, vairs netika atstāta novārtā, vairs nebija garlaicīga. Citviet viņš raksta: “Es vēlos, lai pilsēta būtu piesātināta ar lauku skaistumu un zeme ar pilsētas inteliģenci un rosīgo dzīvi.”

Moriss patiesi būtu entuziastiski piekritis visai doktrīnai, kas tiek dēvēta par ekonomisko autarhiju. Viņš saprata tirdzniecības romantiku un lietderību, un gleznoja zem vecā Londonas tilta zaļos viļņus, kas šalc zem ūdens.

> ''Daži ķīļi ar levantiešu spieķiem, cirsti no īves koka uz
> sadegušā kalna, un smaili krūkas, ko grieķu rokas pūlējās
> piepildīt, un lolotas niecīgas garšvielas no tālās jūras, Florences
> zelta audumu un Ipras gobelēnu, un Briges audumu, un
> Gviānas cūkas galvas.''

Dažas skaistas un retas lietas obligāti jāiegūst ar tirdzniecības palīdzību. Ja nebūtu mūsdienu ekonomiskās doktrīnas par dzīvošanu no sava eksporta, par visa upurēšanu "labvēlīgai tirdzniecības bilancei", viņš nejuta neko citu kā vien nicinājumu. Laimīgas dzīves pamats un noslēpums viņam slēpās lietu ražošanā no savas zemes. Klasiska šīs sajūtas izpausme ir atrodama viņa Burgdeilas vīru dzīves aprakstā cēlajā romānā "Kalnu saknes". "Ziņās no nekurienes" Anglija ir atbrīvojusies no atkarības no milzīgas ārējās tirdzniecības un atradusi laimi un ievērojamu pārpilnību no saviem resursiem.

Vēl viena saikne starp nacionālsociālismu un Morisu ir atrodama pirmā filozofijā Kraft durch Freude (Spēks caur prieku). Tas cieši sakrīt ar Morisa mācību par prieku darbā. Liela daļa parastās sociālistiskās propagandas ir vērsta uz to, lai darbu attēlotu kā lāstu. Tas ir ļoti atšķirīgi no Morisa uzskatiem. "Es mēģināju domāt, kas ar mani notiktu," viņš raksta, "ja man aizliegtu manu ikdienas darbu; un es zināju, ka es nomirtu no izmisuma un noguruma." Bet viņš uzskatīja, ka "neviens darbs, ko nevar veikt ar prieku, nav darīšanas vērts", un viņš ar sava sociālisma palīdzību centās nodrošināt, lai visi viņa kolēģi varētu izvēlēties darbu, kas viņiem patīk, un mīlēt to tāpat kā viņš. Par jau pieminētajiem Temzas krasta lauku dīvaiņiem viņš rakstīja: "Bija laiks, kad ikviens, kas kaut ko radīja, radīja arī mākslas darbu, ne tikai noderīgu preci, un tas viņiem sagādāja "prieku to radīt". Lai par ko es šaubītos, par to man nav šaubu." Un, atsaucoties uz mūsdienām, viņš saka: “Pareizi sakārtotā sabiedrības stāvoklī ikvienam strādāt gribošam cilvēkam vajadzētu būt nodrošinātam: Pirmkārt, godīgam un pienācīgam darbam; Otrkārt, veselīgai un skaistai mājai; Treškārt, pilnīgai atpūtai prātam un ķermenim.” Cik tālu mēs šodien esam no tā! Skatoties pa logu uz Hammersmith, viņš dzird “kliedzienus un bļaustīšanos un visu pazemojošo reakciju, kas tiek piedēvēta Šekspīra un Miltona krāšņajai mēlei”, un redz “brutālās, neapdomīgās figūras un sejas paiet garām”. “Es pēc savām sajūtām un vēlmēm zinu, ko šie vīrieši vēlas, kas viņus būtu paglābis no šīs mežonības dziļākās dzīles: darbu, kas veicinātu viņu pašcieņu un iegūtu līdzcilvēku atzinību un līdzjūtību, un mājokļus, kuros viņi varētu ierasties ar prieku, vidi, kas viņus nomierinātu un paceltu; saprātīgu darbu, saprātīgu atpūtu.” Viņš netic pārmērīgai specializācijai – cilvēkam vajadzētu būt iespējai pievērsties daudzām dažādām lietām. Un prieks ir gūstams gan no slodzes un pūlēm, gan no smalkāka un izsmalcinātāka darba. “Ziņas no nekurienes” satur enerģisku...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

apraksts par vīru grupu, kas enerģiski labo ceļu, un par viņu prieku par to, kā arī nožēlas vārds par to, ka šajos utopiskajos laikos rupjš darbs kļūst diezgan rets.

Vēl viens saskares punkts starp Morisu un nacionālsociālismu ir viņa kaislīgā vēlme, lai tauta atgrieztos pie savām saknēm. No sākuma līdz beigām viņš bija liels ziemeļeiropietis. Viņš varēja apstrīdēt Hitlera uzstājību uz rasi, uzskatot to par pārmērīgu, taču viņš ienīda kosmopolītismu, kas radīja šo uzstājību, un sirdī bija dziļi ziemeļniecisks. Lai gan viņš mīlēja visus elementus, kas veido angļu raksturu un stāstu, viņam tomēr bija īpaša pieķeršanās tiem, kas ir ziemeļnieki. Tādējādi, lai gan kā stāstnieks viņš pilnībā godināja klasiskās un ķeltu saknes, no kurām arī mēs smeļamies savas asinis un spēku, pārstāstot to sāgas ar sirsnīgu entuziasmu, tomēr tieši ap ziemeļu sāgu uzplaukst viņa varenākais entuziasms, un jo īpaši tā islandiešu sāga, par kuru viņš tik skarbi un aizkustinoši rakstīja "Dzejoļi pa ceļu". Tās nezināmie autori bija atraduši "burvestību, kas izkausēja baiļu miglu", un pie viņiem Moriss pievērsās savas dzīves stresa situācijām un varēja atskatoties: "Jūs man palīdzējāt manā vajadzībā." Tas, ka vīrieši nezināja šos stāstus, viņam sagādāja fiziskas sāpes, un, pārstāstot tos savā "Sigurdā Volsungā", viņš neskopojoties atdeva visu savu spēku. Divas reizes viņš apmeklēja Islandi un sāka to uzskatīt par sava veida mūsu rases svēto zemi.

Mūsu novājinātā mūsdienu Anglija varētu ar prieku elpot šo iedvesmojošo, tonizējošo gaisu.

Pat no tik īsa skatiena ir skaidrs, ka Morisa tuvība nacionālsociālismam ir ārkārtīgi pārsteidzoša. Nav grūti iedomāties viņa iespējamo kritiku.
Viņš bija liels dzejnieks, un dzejniekā vienmēr ir kaut kas no anarhista. Vismazāk pievilcīgā lieta nacionālsociālismā viņam būtu lielais uzsvars, ko tas parasti liek uz valsti. To darot, nacionālsociālistiem varētu būt taisnība; vismaz ir skaidrs, ka lielas krīzes un pārejas periodā, kad tiek radītas un izmēģinātas jaunas formas, spēcīga vienota vadība ir būtiska izdzīvošanai. Taču vienmēr pastāv risks, ka ļoti centralizēta organizācija, tā kā tā ir nepieciešams līdzeklis sociālajai veselībai stresa laikos, var uzkavēties un kļūt par pašmērķi laikā, kad nepieciešama lielāka brīvība. Nacionālsociālisms var tikt galā ar šīm briesmām, ja un kad tās rodas. Tikmēr nav slikti, ja tik spēcīgs priekštecis kā Viljams Moriss atgādina, ka, ja citi apstākļi ir vienādi, nacionālsociālismam, kad tā radītās jaunās formas ir stabili nostiprinātas un konsolidētas, jātiecas uz mazāku valsts iejaukšanos, nevis lielāku.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

"Skeptiķa" ebreju mīts

A Britu asociācijas ikgadējā sanāksmē Notingemā 1936. gada septembrī kungs... H. G. Velss pauda vēsturisko patiesību par ebreju lomu reliģiskajā domāšanā, kas, viņaprāt, bija ļoti pārspīlēta. Kad Velsa kungs teica savu runu, ebreji no visām dzīves kārtām nāca atbildēt un panāca, ka daudzas cittautiešu publiskas personas noraidīja Velsa kunga uzskatus. Galvenais ebreju arguments viņu atbildēs bija — tāpat kā jau no paša sākuma —, ka ebreju pravieši mācīja cilvēcei monoteismu.

Lielā problēma ir tā, vai šo ebreju valodas apgalvojumu var pamatot ar ķīļraksta dokumentiem un klasiskajiem autoriem, kas abi sakrīt ar ebreju izcelsmes periodu un Ebreju valstību Palestīnā.

Ir neparasti, ka visi iepriekš minētie avoti pierāda tieši pretējo šiem apgalvojumiem.

Vidus impērijas (1750.–1350. g. p.m.ē.) Ēģiptes dokumenti abu Amenhotepu valdīšanas laikā neapšaubāmi liecina, ka ap 1400. g. p.m.ē. Ehnatons un viņa galms veica reliģisku revolūciju, ieviešot monoteismu kā valsts reliģiju. Fakti ir rūpīgi aprakstīti Kembridžas senajā vēsturē.

Latīņu vēsturnieka Justina liecības, ka ebreju izcelsme ir no Damaskas, tagad vairāk nekā apstiprina Tell-Amarnas vēstules. Šī sarakste liecina, ka daudzus gadsimtus Kanaāna bija tikai Ēģiptes pierobežas province, par kuras piederību heti bieži strīdējās. Sarakstes valoda bija babiloniešu.

Šīs Tell-Amarnas vēstules sīkāk izgaismo Bogaza-Kejas hetitu arhīvi.
Abos ir minēta cilvēku klase vārdā Habiru, vergu klase. Ebreju izcelsmes zinātnieki visās valstīs noliedz, ka habiriem ir kāda saistība ar ebrejiem. Tell-Amarnas vēstulēs ir interesantas detaļas. Sešas vēstules, kas adresētas Ēģiptes faraonam, ir no kāda Abdi-hiba, Urusalima (Jeruzalemes) pārvaldnieka. Es uzskatu, ka šis Abdi-hiba ir ēģiptiešu vārda Ābrahāms transkripcija, jebkurā gadījumā viņš ir dzimis Sīrijā, turpretī Vecajā Derībā Ābrahāms ir no Kaldeju Ūras. Abdi-hiba cieš no habiru cilts (apmēram 1400. g. p.m.ē.). Vēstulē pēc vēstules viņš lūdz militāru palīdzību no Ēģiptes. "Ķēniņam, manam kungam, manai Saulei. Abdi-hiba, tavam kalpam, pie ķēniņa, mana kunga kājām es septiņas un septiņas reizes krītu. Tas, ko viņi man pārmet, ir apmelojums. Redzi, es neesmu princis... Redzi, ne mans tēvs, ne mana māte mani nav nostiprinājuši šajā vietā; varenā ķēniņa roka ir mani ievedusi mana tēva namā."

...

Citā vēstulē faraonam viņš raksta: "Habiru ieņem ķēniņa cietokšņus... visi ir gājuši bojā. Lai ķēniņš, mans kungs, sūta palīdzību viņa valstij."

Vecā Derība nezina nevienu no šiem vai turpmākajiem faktiem, neko par lielo pasaules karu, kas notika starp Ramzesu II (1292.–1225. g. p.m.ē.) un hetiem Kadešā, kur visas tā laika organizētās valstis bija pievienojušās vienai vai otrai no divām karojošām pusēm.

Nevienā avotā, izņemot mutvārdu tradīciju, nav neviena vārda par ķēniņu Dāvidu vai Salamanu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Vecās Derības, kas pierakstīta daudzus gadsimtus vēlāk, iespējams, Babilonas gūsta laikā, tas ir, pēc 585. gada p.m.ē. Tas, ka tie nav pieminēti nevienā avotā, ne vienmēr izslēdz to eksistences iespējamību un stāsta aptuveno patiesumu; vēl jo vairāk tāpēc, ka valsts, kas visvairāk interesējās par Sīriju un Palestīnu, Asīrija, tolaik atradās norietā, tas ir, aptuveni 1000. gadā p.m.ē.

Sekojošie ķīļrakstu pierādījumi rada jautājumus par Jahura-Jehovas izcelsmi. Vecās Derības tradīcija par vārda ebreju izcelsmi ir labi zināma. Taču aramiešu uzraksti, kas atrasti Zindžirli (Eifratas ielejas vidusdaļā), skaidri parāda, ka Tiglata-Pilesera III (740. g. p.m.ē.) iebrukuma laikā Samāla zemē pastāvēja neliela neatkarīga Jūdi karaliste, kas patiesībā ir Jūdi. Šo Jūdi dinastiju acīmredzot 8. gadsimtā p.m.ē. nodibināja KrL; viņa pēctecis bija Parra I, kurš ir atstājis uzrakstu savam dievam Hadadam. Tādēļ Jūdi ķēniņš Azrjans, kurš līdz šī aramiešu uzraksta atklāšanai tika identificēts ar Jūdas ķēniņu Azariju (2. Ķēniņu grāmata, 15. lpp.), izrādās piederējis vidus Eifratas dinastijai. Šī atklāsme arī ir radījusi lielu satricinājumu Vecās Derības stāstā.

Visā Asīrijas militārās varas periodā, sākot ar Asurnacirpālu II (884.–860. g. p.m.ē.) un beidzot ar Asīrijas pastāvēšanas beigām (612. g. p.m.ē.), asīrieši piemin vienu Samarijas un vienu Jūdejas ķēniņu. Ir dīvaini, ka Izraēla un Kanaāns nav pieminēti. Tās bija nelielas kņazistes, kas vienmēr bija pakļautas Asīrijai, kā arī tuvākajai Damaskas karalistei. Savu 35 valdīšanas gadu laikā Šabuanasars III (859.–824. g. p.m.ē.) četrpadsmit reizes iebruka Sīrijā un Palestīnā. Viņš piemin vismaz piecus iebrukumus, kuru laikā viņš aizveda Palestīnas iedzīvotājus uz Asīriju. Tiglats-Pilesers IV (745.–728. g. p.m.ē.), Sargons II (722.–705. g. p.m.ē.), Sanheribs (705.–682. g. p.m.ē.), Azarhadons u. c. visi pēc kārtas iebruka un izpostīja Sīriju un Palestīnu, katru no tām vairākas reizes, un aizveda cilvēkus uz Asīriju un Babiloniju. Tāpat kā Ēģiptes valdnieks Amenhoteps IV, arī Zoroastrāts dziedāja himnas Saulei un Ahuramazdai, kas ir tīrākā monoteisma forma, kopš 8. gadsimta pirms mūsu ēras sākuma.

Vienīgais dievs Ahuramazda, labestības un šķīstības avots, izdzīvoja pat pēc paša Zoroastra mocekļa nāves — un, iespējams, tieši tās dēļ. To pierāda tas, ka ahemenieši (sākot ar 548. gadu p.m.ē.) pieņēma Ahuramazdu par savu vienīgo dievu. Tagad var pierādīt, ka Zoroastrs dzīvoja 8. gadsimta p.m.ē. pirmajā pusē. Sīrijas un Palestīnas tautas, kas deportāciju rezultātā bija izkaisītas pa visu Asīrijas impēriju, nebūtu pilnībā nezinot Zoroastra monoteistisko doktrīnu.

Vecajā Derībā teikts, ka Babilonas ķēniņš Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezers) Vecajā Derībā aizveda ebreju tautu gūstā (aptuveni 555. gadā p.m.ē.). Babilonijas tekstos par to nav nekādu ziņu. Taču, pieņemot, ka tā ir taisnība, kas, visticamāk, tā arī ir, ebreju gūstekņi Babilonā, īpaši pēc tempļa iznīcināšanas Jeruzalemē, dabiski būtu noskaņoti uz dziļākām pārdomām. Zoroastriešu reliģijai tur noteikti bija jābūt diezgan izplatītai.

Ir pierādījumi, ka Rietumāziju dziļi satricināja Asīrijas pilnīgā krišana (612.–606. g. p.m.ē.) un āriešu rasu uzplaukums, kas visi vairāk vai mazāk pielūdza Zoroastru. Viena dieva idejai noteikti bija jāiespaidojas pat tik konservatīvas tautas kā babilonieši vidū. Nabunaids (553.–538. g. p.m.ē.), pēdējais Babilonas ķēniņš, apzinoties paisuma kāpumu, centās novērst briesmas.

Ar vienu vai otru ieganstu viņš savāca galvaspilsētā visus elkus no dažādām Babilonijas pilsētām un vietējo dievu attēlus. Šī rīcība izraisīja milzīgu neapmierinātību vietējo priesteru un viņu daudzo kalpu vidū. Tas, iespējams, ir viens no iemesliem, kāpēc Babilonijas armija nepretojās, kad Kīrs klusi ienāca pilsētā (538. g. p.m.ē.) un iznīcināja Babilonijas impēriju.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Vecās Derības tradīcija vēsta, ka Kīrs atbrīvoja ebreju gūstekņus. Es domāju, ka mierīgais persietis nemaz neuztraucās par pilsētas iedzīvotājiem, ja vien saņēma nodevas. Mans viedoklis ir tāds, ka ebreju monoteismu Palestīnā ieveda Babilonas gūstekņi. Kritisks Ezras 1. nodaļas un citu hroniku nodaļu pārskats ir pakļauts šādai interpretācijai. Rasu apziņa ebreju vidū pieauga — ja jebkad pirms lielās izklīdināšanas 71. gadā pēc Kristus — Babilonas gūsta rezultātā. Pieredze bija pierādījusi, ka pārāk daudz dievu nebija glābuši cilvēci. Bija lielāka iespēja atpestīšanai, pielūdzot vienu visvareno dievu.

Zinātniekus ir ļoti mulsinājis fakts, ka visā hellēnisma periodā ebreju saziņas līdzeklis bija grieķu valoda. Protams, pastāvēja arī Sinedrijs un priesterība. Šķiet, ka semītu pamatiedzīvotāju vidū galvenā saziņas valoda bija aramiešu valoda. Nav iespējams noskaidrot, vai ebreju priesteri savā starpā runāja ivritā.

Bez šaubām, Cicerons ir visinteliģentākais un taisnīgākais Romas Republikas valstsvīrs. Pilnīgas korupcijas un nevaldāmības pasaulē viņš ir viens pats ar Katonu, pret kuru nav izvirzītas nekādas apsūdzības kukuļošanā vai pārkāpumos. Viņa raksti pierāda viņa intelektuālo spēju un spriešanas plašumu. Starp simtiem konsulu un pretoru viņš ir vienīgais konsuls, kurš atgriezies no Kilikijas ar godājamu reputāciju. Cicerons ir izcils politiskais domātājs, taisnīgs un godīgs. Viņš ir ļoti objektīvs attiecībā uz svešām tautām. Viņš rakstīja par grieķu vieglprātību, par līdiešu verdzību, bet nekad nevienu no viņiem nesauca par Bornas ienaidnieku. Tikai ebrejus viņš atkal un atkal sauc par "mūsu ienaidniekiem". Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Nākamā lieta ir apsūdzība par ebreju zeltu... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. — Attiecībā uz zeltu, ko uz Jeruzalemi eksportē ebreji no Itālijas un visām mūsu provincēm. . . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. — Bet pretoties šai barbariskajai māņticībai bija cieņas izpausme, nosodīt lielāko ebreju skaitu, kad tie bija vislielākie ebreji. asamblejas, kas notika, aizstāvot republikas intereses.

. . Non enim credo religinem et Iudaeorum et hostium impedimenta — mūsu ienaidnieku ebreju reliģiskā apliecība nebija šķērslis. . . utt., utt.

Šī Cicerona runa, iespējams, ir viens no skaistākajiem un patriotiskākajiem skaņdarbiem latīņu valodā; tomēr pēdējo piecdesmit gadu laikā šīs valsts publiskajām skolām un universitātēm nav bijis tās skolu izdevuma acīmredzamu iemeslu dēļ. Arī Tacita " Vēstures" nav bijis neviena izdevuma tā paša iemesla dēļ. Tacits (Annalium.il.85) min, ka imperatora Tiberija laikā Senāts izdeva dekrētu, kas aizliedza ēģiptiešu un ebreju dievkalpojumus un izraidīja 4000 ebreju atbrīvoto vīru no Romas uz Sardīniju, bet pārējiem lika nekavējoties pamest Romu.

Tacits vienā fragmentā patiesībā apgalvo, ka Ebreju valstības veiksmīgākajā periodā (gadsimtā pirms mūsu ēras un līdz pat Jeruzalemes iznīcināšanai, ko veica Tīts 70. gadā pēc Kristus) jūdi savā templī pielūdza ēzeļa galvu. (Tacits: Historiarum V. 2-5).

Horācijam un Juvenālam ir vēl daudz kas sakāms par viņiem. Konstantīns, tā sauktais Lielais, pastrādāja šausminošu darbu, pieļaujot Vecās Derības kanonizāciju pirmajā Nīkajas baznīcas koncilā 325. gadā pēc Kristus. Apmēram vienas vai divu paaudžu laikā ebreji kļuva ļoti populāri visā kristīgajā pasaulē kā praviešu dēli. Taču nepagāja ne gadsimts (t.i., no piektā gadsimta sākuma), kad masām no viņiem tika pavēlēts pamest Konstantinopoli un Aleksandriju.

Nav šaubu, ka, lai atriebtos "kristietībai", ebreji

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

spēlēja ievērojamu lomu islāma kustības organizēšanā. Tomēr ir ļoti dīvaini, ka, neskatoties uz ebreju sniegtajiem pakalpojumiem, pirmie kalifi uzbrūka viņiem briesmīgam fanātismam.
Kā “Grāmatas tautas” arābi nekad nepiespieda kristiešus pieņemt islāmu, izņemot oficiālu uzaicinājumu. Taču līdz abasīdu kalifiem (850. g. m.ē.) islāms neatzina ebrejus par monoteistiem.
Veselas ebreju kopienas Levantes daļās tika spiestas pievērsties ticībai, un vīrieši tika iedzīti islāma armiju pirmajās rindās.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Musulmaņu pasaule un Palestīna, autors

A. Jusufs Ali

Pēckara Lielbritānijas politika Palestīnā ir bijusi pastāvīga problēma attiecībās starp Lielbritāniju un musulmaņu pasauli. Pārpratumi, ko tā radīja, bija pietiekami slikti jau 20. gs. divdesmitajos gados — 30. gados to radītais karstums bija tik milzīgs, ka pastāvēja sprādziena risks. Un šajā žēlastības gadā, 1938. gadā, pasaules situācija ir tik strauji pasliktinājusies, ka neviens nevar atļauties ignorēt Palestīnu kā svarīgu faktoru pasaules nākotnes mieram. Lielbritānijas varas iestādes neskaidri ir apzinājušās savu neiespējamo situāciju un divu gadu laikā ir nosūtījušas divas komisijas, lai palīdzētu tām atrisināt problēmu. Tās nav apzinājušās musulmaņu jūtu spēku un neapstrīdamos pamatus, uz kuriem šīs jūtas balstās.

Nav taisnība, ka tikai arābu valstis interesējas par šo jautājumu. Katru nedēļu laikraksti no Indijas ziņo par tikšanās reizēm dažādos valsts centros, kurās tiek pausta līdzjūtība arābiem un lūgts Lielbritānijai mainīt savu politiku Palestīnā.

Šajā jautājumā ir ieinteresēti ne tikai musulmaņi, bet arī hinduisti. Ir atzīmēta vairāk nekā viena Palestīnas diena, kurā teiktas spēcīgas runas. Hijrat (brīvprātīga trimda) un nesadarbošanās ar valdību ir ierosināta kā līdzeklis spiediena izdarīšanai uz varas iestādēm. Javas musulmaņi Nīderlandes pakļautībā ir izrādījuši tādu pašu lielu interesi un ir radījuši lielu apmulsumu savai valdībai. Francijas musulmaņu kolonijās Palestīnas noskaņojums būtiski papildina ļoti sarežģītās problēmas, ar kurām Francijas koloniālajai politikai ir jāsaskaras. Un ir tikai dabiski, ka pašās arābu valstīs spēcīga līdzjūtība pret saviem arābu brāļiem un māsām un sašutums par Palestīnā īstenotajām represijām un netaisnību izpaužas spēcīgi.

Jemenas princis Saifuls Islāms kopā ar savu kronēšanas delegāciju 1937. gadā tikšanās reizēs Londonā publiski pauda savas un savas tautas dziļās jūtas. Uzstājoties pieņemšanā, kurā piedalījās dažādi diplomātiskā korpusa pārstāvji, viņš teica: "Visi pasaules musulmaņi jūt līdzi Palestīnas arābiem un nemierināsies, kamēr Palestīnas jautājums netiks atrisināts, neskarot arābu pilsoniskās tiesības." Un kopš tā laika Jemena nav klusējusi, bet ir pielikusi dažādus pūliņus, lai ierosinātu risinājumu.

Irāka ir bijusi vēl uzstājīgāka. Pašreizējais Irākas premjerministrs ir izteicis paziņojumus, kas dažviet ir kritizēti kā "klajas neapdomības". Ja tās bija neapdomības, tās vismaz bija iedvesmotas no patiesām bažām, lai britu viedoklis netiktu maldināts un pieļautu vēl lielākas kļūdas Palestīnā. Tiek uzskatīts, ka viņa nesenā vizīte (1938. gada rudenī) Londonā galvenokārt bija vērsta uz saprātīga Palestīnas jautājuma risinājuma piedāvāšanu un bija atbilde uz ļoti spēcīgajām jūtām šajā jautājumā, kas pastāv viņa paša tautas vidū Bagdādē. Transjordānija kā kaimiņvalsts un dažos aspektos tā paša ģeogrāfiskā apgabala daļa, protams, ir dziļi ieinteresēta. Saūda Arābijas karalis Abduls Azīzs Ibn Saūds līdz šim ir saglabājis diplomātisku klusēšanu, taču viņa pavalstnieki, dedzīgais Ikvans, iespējams, ir viena no svarīgākajām arābu grupām, kas vēro notikumus Palestīnā ar vairāk nekā platonisku interesi.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Sīrija piedzīvo savas jaunās brīvības dzimšanas sāpes kā suverēna arābu valsts, un arābu viedoklis par Palestīnu nekur nav tik aktuāls kā Damaskā. Vēsturiski un ģeogrāfiski Palestīna ir daļa no Sīrijas, un Palestīnas sacelšanās izjūt visdziļāko līdzjūtību un atbalstu topošajā Sīrijas republikā. Jeruzalemes lielmuftijs ir bēglis vienā no Sīrijas sastāvdaļām — Damaska ir bijusi un ir viens no svarīgākajiem Palestīnas arābu lietas atbalsta centriem. Bludanā (netālu no Damaskas) ir notikuši vairāki starptautiski musulmaņu kongresi. Pēdējais no šādiem kongresiem notika Kairā 1938. gada oktobrī. Tajā piedalījās musulmaņu likumdevēju pārstāvji no dažādām valstīm. Tas apņēmās aizstāvēt Palestīnu, izveidot valstī nacionālu valdību un atteikties no nepraktiskās idejas par ebreju nacionālajām mājām Palestīnā. Tūlīt pēc parlamentārā kongresa Kairā Šaravi kundzes vadībā notika starptautiska sieviešu, kas atbalsta arābu lietu Palestīnā, sanāksme. Ēģiptieši, gan tauta, gan reliģiskie un parlamentārie līderi, pilnībā atbalsta šo lietu. Un Ēģipte ir arābu valodā runājošās pasaules intelektuālais centrs.

Tādējādi mums ir praktiski vienprātīga musulmaņu pasaules balss, pretojoties ebreju ambīcijām Palestīnā. Arī kristieši arābu valstīs šajā jautājumā ir pilnībā vienisprātis ar saviem musulmaņu brāļiem. Nebūtu pārspīlēti teikt, ka visi Tuvie Austrumi ir sašutuši par šo jautājumu, un visa musulmaņu pasaule ir līdzjūtīga un sadarbojas.

Šo valstu vara un nozīme pakāpeniski pieaug. To mērķis ir izveidot kompaktu bloku, un šī mērķa sasniegšanai ir noslēgti vairāki līgumi. Dažiem no šiem līgumiem ir pievienojušās Irāna un Turcija. Vai ir vērts atsvešināt tik svarīgus Rietumāzijas un Ziemeļāfrikas iedzīvotāju elementus, lai īstenotu Balfūra deklarāciju, kas pati par sevi bija pretrunā ar arābiem dotajiem solījumiem? Patiešām, ja ebreju prasības tiktu izpildītas, tās pārkāptu būtisku pašas Balfūra deklarācijas daļu, jo Balfūra kunga vēstulē lordam Rotšildam, kas publicēta 1917. gada 2. novembrī, bija ietverti šādi kursīvā izcelti vārdi:

> “Mēs ar atbalstu atbalstām ebreju tautas nacionālās mājas izveidi Palestīnā un darīsim visu iespējamo, lai veicinātu šī mērķa sasniegšanu, skaidri saprotot, ka netiks darīts nekas tāds, kas varētu “aizliegt esošo neebreju kopienu pilsoniskās un reliģiskās tiesības Palestīnā”.”

Deklarācija bija neskaidra un nesaskanēja ar Lielbritānijas labticību pret arābiem. Tā ir atzīta par nepraktisku un ir nodarījusi lielu ļaunumu Lielbritānijas prestižam musulmaņu pasaulē. Tā šobrīd ir aktuāla pasaules politikas problēma un, visticamāk, nākotnē būs auglīgs nemieru un nemiera cēlonis. Anglijas ienaidnieki tur atrod daudzsološu propagandas jomu un, visticamāk, nepalaidīs garām savas iespējas krīzes vai briesmu laikā. Protams, inteliģenta un labi izglītota sabiedrības doma stingri iestātos pret šādu farsisku politiku.

Līdz šim mēs esam aplūkojuši tikai politikas jautājumus. Apskatīsim šo jautājumu kā taisnīguma jautājumu. Jeruzaleme un Svētā zeme ir svētas ne tikai ebrejiem; tās ir vēl svētākas kristiešiem un musulmaņiem. Kristietības dibināšanas centrālais notikums notika šajā zemē. Urasjid al Aqsa ir skaidri minēta kā svēta vieta Korānā (17. 1, 5 un 7). 1868 gadus, kopš Tita 70. gadā iznīcināšanas Tempļa , ebreji ir padzīti no valsts. 2500 gadus (kopš Babilonijas gūsta)

Ebrejiem valstī nav bijusi augstākā vara. Apmēram sešus gadsimtus (no Jozuas laikiem 1254. gadā p.m.ē. līdz Nebukadnēcara Jeruzalemes ieņemšanai 587. gadā p.m.ē.) viņi centās valdīt jauktā...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

iedzīvotāju, bet bija sadalīti savā starpā. Viņu patiesā vara ilga tik tikko divas paaudzes, proti, Dāvida un Salamana valdīšanas laikā (1055.–977. g. p.m.ē.). Nevienā brīdī viņi neveidoja vairākumu iedzīvotāju vidū, ko veidoja filistieši (kuru vārdā nosaukta Palestīna) un dažādas arābu ciltis, piemēram, edomieši, amalekieši, moābieši utt. Ebreji zemē ir bijuši tikai reizēm un tikai kā minoritāte.

Vai šādos apstākļos ir taisnīgi runāt par Palestīnu kā par ebreju zemi? Pareizāk būtu teikt, ka tā ir daļa no Jazirat-ut Arābu salas, Arābu salas, ko gandrīz ieskauj Vidusjūra, Sarkanā jūra, Arābijas jūra, Persijas līcis un Eifratas-Tigras ieleja.
Ekonomiski Arābija, ja tā kādreiz atgūs savu stabilitāti, varēs sevi uzturēt tikai ar auglīgām piekrastes zemēm, kas ieskauj tās smilšainos tuksnešus. Juridiski mandāts, ko Lielbritānija ir ieguvusi pār Palestīnu, nepadara Palestīnu par Lielbritānijas teritoriju un nepilnvaro Lielbritāniju rīkoties ar zemi pēc savas patikas. Tā ir "neatkarīgas nācijas" pilnvarniece, un tās funkcija ir "sniegt administratīvas konsultācijas un palīdzību", nevis atdot daļu savas teritorijas ārzemniekiem vai paturēt to sev. Tautu Savienības pakts (22. pants), atsaucoties uz Palestīnu un Sīriju, saka: "Atsevišķas kopienas, kas agrāk piederēja Turcijas impērijai, ir sasniegušas tādu attīstības stadiju, kurā to pastāvēšana kā neatkarīgām valstīm var tikt provizoriski atzīta, ja mandāts sniedz administratīvas konsultācijas un palīdzību līdz brīdim, kad tās spēj pastāvēt patstāvīgi. Šo kopienu vēlmēm jābūt galvenajam apsvērumam mandāta izvēlē."

Palestīnas pamatiedzīvotāju vairākuma, t. i., gandrīz visu, izņemot nesen ievesto svešzemju elementu, vienprātīga vēlēšanās ir, lai viņi tiktu pasludināti par suverēnu un neatkarīgu nāciju. Cīnoties par šo mērķi, viņi ir nesuši milzīgus upurus un brīvi lējuši savas asinis. Tāpēc vienīgais godīgais rīcības plāns, kas atliek Lielbritānijai, ir:

Atteikties no mandāta;

Nodot teritoriju tautai kā suverēnai nācijai ar konstitūciju, ko izstrādājusi paši cilvēki;

Aizliegt jebkādu turpmāku ebreju imigrāciju;

Noslēgt līgumu ar jauno valsti par ebreju minoritātes, kas izvēlas palikt uzticīgi valsts locekļi un ievērot tās likumus, saprātīgu aizsardzību, paredzot tādus vietējās autonomijas aizsardzības pasākumus, par kādiem var vienoties, pamatojoties uz principu, ka factum vale quod fieri non debuit;

Atļaut brīvu izvēli par izstāšanos tiem, kas nevēlas tikt iekļauti valstī.

Šāda veida vienošanās nodrošinās mieru un attīstību nākotnē un beidzot nodrošinās taisnīgumu vajātajiem arābiem. Šis būtu viens no pēdējiem Versaļas līguma klajiem netaisnības aktiem, kas tiktu labots, pamatojoties uz taisnīguma, labas sirdsapziņas un saprātīgas piekāpšanās principiem attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Fašisms un dialektika, autors A. Ravens Tomsons

Nepārtrauktā fašisma attīstība Eiropā, šķiet, norāda uz jauna vēsturiska procesa esamību, ko nevar noliegt, bet kas virzās uz savu neizbēgamo noslēgumu.

Marksisti, kuri domāja, ka no pravieša Kārļa ir mantojuši perfektu vēsturiskā progresa skaidrojumu, tagad ir pilnīgā apjukumā, lai izskaidrotu šo negaidīto neveiksmi, kas izjauc viņu stratēģisko plānu tieši tajā brīdī, kad uzvara šķita proletariāta rokās. Ir pilnīgi pareizi fašismu saukt par "kapitālistu apņēmības organizētu izpausmi ne pie kā nepieķerties, lai paliktu pie varas", kā to dara Džons Streičijs; taču tas neizskaidro fašistu līderu augstprātīgo attieksmi pret lielākajiem kapitālistiem, kā arī viņu pilnīgo finansiālās brīvības pakļaušanu nacionālajai labklājībai.

Aplūkosim marksistisko sistēmu "Materiālistiskā vēstures interpretācija", lai noskaidrotu, kur tā ir nogājusi greizi. Vispirms mums jāatgriežas pie Hēgeļa, jo, kā komentēja Ļeņins: "Markss nav saprotams bez Hēgeļa." Hēgelis noteikti nebija materiālists; gluži pretēji, viņš bija ideālists. Viņš uzskatīja, ka Visums ir viss gars vai, pareizāk sakot, viss ir "ideja". Tas nepatika ebrejam Kārlim Marksam; bet savā parādību skaidrojumā Hēgelis izgudroja sistēmu ar nosaukumu "Dialektika", kas ārkārtīgi piesaistīja Marksa smalko prātu.

Hēgeļa koncepcija par "Visumu" bija milzīgs cilvēka intelekta piepūles rezultāts, iespējams, cilvēces lielākais garīgais sasniegums. Viņš redzēja iespaidīgu skatu, kurā visaptveroša "ideja" bija iesaistīta nebeidzamā pašizziņas procesā. Šajā procesā visas parādības, ieskaitot pašas cilvēces eksistenci, bija daļa no plašas un sarežģītas "dialektikas" jeb argumenta, ar kuru "ideja" strīdējās pati ar sevi, tiecoties pēc galīgās patiesības jeb, pareizāk sakot, "pašizziņas". Viņš šo procesu uztvēra kā kādas "tēzes" jeb patiesības aspekta atkārtotu postulēšanu, līdzīgi kā zinātnieks postulē teoriju, lai izskaidrotu ķīmiskos vai fiziskos faktus.

Tad, tā kā šī tēze patiesībā neaptvēra pilno patiesību, tā izspieda "antitēzi" jeb pretēju jēdzienu, kas pēc tam iesaistījās "dialektiskā" cīņā ar nepilnīgo "tēzes" pieņēmumu. Līdzīgi kā zinātniskās teorijas pretinieki izvirzīs argumentus pret to.

Galu galā no šīs dialektikas rastos "sintēze", iekļaujot gan tēzes, gan antitēzes aspektus, lai rūpīgāk izprastu patiesību. Tā kā šī sintēze veidotu jaunu, bet joprojām nepabeigtu tēzi, tā izraisītu turpmāku dialektisku cīņu, turpmāku sintēzi utt., progresīvā tieksmē pēc galīgajām zināšanām. Atkal paralēle ar zinātniskās pētniecības progresu ir cieša. Ļoti dabiski, ka Hēgelis visaugstākajā cieņā uzskatīja cilvēku un jo īpaši organizēto, civilizēto valsti par vismodernāko instrumentu idejas dialektiskajā pilnveidošanā. No šejienes radies diezgan maldīgais viedoklis, ka Hēgelis aizstāvēja valsts pielūgšanu. Patiesībā Hēgelis bija panteists; iespējams, visintensīvākais monoteisms, kāds jebkad pazīstams cilvēcei.

Markss un dialektika

Marksam piemita maz no Hēgeļa intelektuālajām spējām, kura sistēma ir ieskicēta tikai visrupjākajos aprakstos.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

iepriekš minēto formu, taču viņš pieķērās dialektiskajam procesam kā šķiru cīņas skaidrojumam un attaisnojumam. Dalīdamies Hēgeļa cieņā pret cilvēku un organizētu valsti, Markss īpaši interesējās par sabiedrības attīstību dialektiskā procesa apstākļos. Uzskatot sabiedrību par ražošanas instrumentu, nevis kā Hēgelis par zināšanu instrumentu, viņš uzskatīja "strādniekus" par vienīgo sabiedrības daļu, kurai pienākas cieņa, un nosodīja sabiedrības nepilnības, kas piešķīra varu un prestižu parazītiem un neražotājiem.

Marksistiskā "materiālistiskā vēstures interpretācija" balstās uz dialektisku cīņu starp sabiedrības šķirām, kuras galīgais mērķis ir bezšķiru sabiedrības pilnveidošana, kurā visi "strādās", tas ir, visi būs iesaistīti ražošanas procesā. Lai gan šī marksistiskā shēma ir tālu no Hēgeļa filozofijas cildenā universālā jēdziena, tā tomēr nevar neizpelnīties visu reālistu, kuri noraida gan ideālismu, gan materiālismu kā pilnīgas eksistences filozofijas, līdzjūtību. Mēs, iespējams, nepiekrītam marksistiskajiem aizspriedumiem par labu materiālajiem ražotājiem un joprojām varam saglabāt godājamu vietu Patiesības meklētājiem, vai tas notiktu ar mākslas, zinātnes vai reliģijas palīdzību, taču mēs sacelsimies pret jebkuras sabiedrības šķiras kundzību, īpaši, ja šī šķira neveicina ne Patiesības izzināšanu, ne bagātības radīšanu.

Attīstošā civilizācija

Lai kāds arī būtu mūsu uzskats par Hēgeļa filozofijas galīgo patiesību, nevar noliegt, ka Hēgeļa "triāde" – tēze, antitēze un sintēze – veido fundamentālu eksistences ritmu gan dabā, gan sabiedrībā. No protona un elektrona apvienošanās, veidojot atomu, līdz vīrieša un sievas apvienošanās, veidojot ģimeni, ir atrodama viena un tā pati fundamentālā triāde. Sabiedrībā tas pats likums darbojas nepārtrauktā dinamiskā procesā, kas, pēc Marksa domām, neapšaubāmi pareizi, beigsies ar perfektu bezšķiru sabiedrību. Izsekosim šim procesam caur Eiropas civilizācijas attīstību.

Mūsdienu Eiropas tālas saknes meklējamas barbaru ordu ietekmē uz Romas impēriju. Kādu vēl perfektāku dialektiskā procesa piemēru varētu minēt? Tēzi par romiešu civilizāciju – mākslīgu, materiālistisku un dekadentu – apstrīdēja tās antitēze – vācu barbarisms – dabisks, ideālistisks un vīrišķīgs. Rezultāts bija gandrīz perfekta sintēze pēc rūgtas dialektiskas cīņas par iekarošanu, atgūšanu, paverdzināšanu un vandālismu, kad feodālā sistēma pacēlās uz Romas drupām, ko vadīja barbaru līderi, kuri tomēr joprojām nesa tradicionālos titulus – Romas impērijas valdnieks, dux (hercogs), comes (grāfs), imperator (imperators) utt., valdot pār vileīniem, bet nesen atbrīvoti no dienesta romiešu villās.

Šī feodālā sistēma pilnībā balstījās uz militāru spēku, kas nodrošināja aizsardzību ar zobenu apmaiņā pret militāru dienestu valdniekam. Ļoti dabiski dialektiskā procesā (ko Markss pilnībā ignorēja) militārā vara izraisīja tās pilnīgu antitēzi - garīgo varu. Feodālā barona varu izaicināja priestera vara, un viduslaiki bija pilni ar lielo baznīcas un valsts cīņu, kuras kulminācija bija pāvesta un imperatora sāncensība, kas beidzās Kanosā ar pāvesta triumfu, un pārsteidzošā militārās un garīgās varas sintēze krusta karos.

Tomēr pāvesta pārākums, kas centralizēti atradās Itālijā, kļuva nepanesams provinces muižniecībai, kas galu galā Reformācijas laikā salauza Romas varu un nodibināja neatkarīgās Eiropas valstis, sagraujot iepriekšējo kristīgās pasaules vienotību. Vēl viena sintēze sekoja, kad muižnieki un garīdznieki apvienojās, lai kalpotu absolūtajai monarhijai. Nav svarīgi, vai

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Tas tika panākts ar Henrija VIII nežēlīgajām metodēm vai Luija XIV smalkjūtību, kurš par savu vadošo valsts ministru iecēla kardinālu: gan protestantu, gan katoļu valstīs monarhijas sintēze izbeidza laicīgās un garīgās varas dialektisko cīņu.

Tomēr monarhija bija tikai vairogs un attaisnojums dzimšanas un garīdzniecības privilēģijām, tām aristokrātiskajām privilēģijām, kuras Kārlis Markss maldīgi sauc par "feodālajām". Beidzot mēs nonākam īsajā vēstures periodā, kas interesē tikai marksistus, periodā, kad materiālistiski motīvi sāk dominēt pār ideālistiskiem motīviem un sāk just šķiras dominanci. Neizbēgami vienkāršā tauta sašuta un sacēlās pret aristokrātiskajām pretenzijām, un Lielā sacelšanās, Franču revolūcija, 1848. gada "trakais gads" bija tikai starpgadījumi plašā dialektiskā cīņā, kas beidzās ar aristokrātijas gāšanu. Tomēr nežēlīgā sintēzes loģika tikai izbeidza vienu privilēģiju, lai sāktu citu, vēl sliktāku nekā iepriekš. Lepni pilsoņi nomainīja zemes īpašnieku aristokrātiju. Dzimšanas privilēģija padevās bagātības privilēģijai.

Aristokrātiju nomainīja plutokrātija.

KAPITĀLISMS

Tā radās kapitālisms un jaunā šķiru kara dialektika starp privileģētajiem īpašuma īpašniekiem un strādnieku un zemnieku atņemto proletariātu, kas vicina savu simbolisko sirpi un āmuru. Tāpat kā feodālais zemes īpašnieks, arī industriālais kapitālists paļāvās uz tīru spēku, lai saglabātu savu pozīciju, un tāpat kā feodālo zemes īpašnieku, viņu sagaidīja strādnieku aicinājums uz tiesībām, kuri iebilda pret viņu negatīvo pretestību viņa pozitīvajai varai. Arodbiedrības apvienoja strādniekus un attīstīja viņu tiesības streikot un aizturēt savu darbu kā spēcīgu aizsardzības ieroci.
Organizēšana bija būtiska šīs operācijas sastāvdaļa, un visās Rietumu pasaules valstīs izveidojās plašas arodbiedrību kustības.

Rūpnieciskie kapitālisti atbildēja, veidojot savus plašos trastus un apvienības, kas drīz vien sniedzās tālu aiz valstu robežām, veidojot starptautiskas federācijas, ko vienoja galīgie kapitālistiskie starptautisko finanšu kungi. Tikmēr arī strādnieki paplašināja savas arodbiedrības arvien lielākās organizācijās, meklējot starptautiskās apvienības un galu galā meklējot Maskavā un Staļinā vadību pasaules revolūcijā. Tā izauga konkurējošās starptautisko finanšu un starptautiskā sociālisma organizācijas, kas bija gatavas tam, ko marksisti ar prieku cerēja kā pēdējo cīņu par sociālo tūkstošgadi. Patiesi dīvaina paralēle ar feodālās Eiropas starptautisko organizāciju imperatora un pāvesta vadībā tam, ko daudzi miljoni tajos laikos iztēlojās kā reliģisko tūkstošgadi.

Kāpēc šī tūkstošgade ir tikusi nepanesami atlikta? Ražošanas spējas pēdējo gadu zinātnisko izgudrojumu un tehniskā progresa dēļ ir ievērojami paplašinājušās, tomēr tautas masu dzīves līmenis joprojām ir zems un sociālie apstākļi — nožēlojami.
Tikmēr lielāka ražošanas efektivitāte nozīmē tikai milzīgas bezdarbnieku armijas radīšanu. Kā to var izskaidrot? Kāpēc sociālā revolūcija ir tik spilgti noskaņota?

VARAS PRIVILĒĢIJA

Izskaidrojums ir tāds, ka organizēšanās varas iegūšanai rada savu korupciju. Gigantisko arodbiedrību organizāciju attīstība piešķir šo organizāciju vadītājiem milzīgu varu.
Tad viņi kļūst nelabprātīgi riskēt ar savām organizācijām šķiru kara kulminācijā, lai izveidotu bezšķiru valsti, kurā šādas organizācijas zaudēs savu galveno pamatojumu. Tirdzniecība

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Arodbiedrību vadītāji, kas komandē miljoniem vīriešu, tāpat kā monopolistiski kapitālisti, kas pārvalda miljonus naudas, ir ieinteresēti tādas sistēmas uzturēšanā, kas viņiem piešķir lielu personīgo varu.

Tātad mums ir jauna un korumpēta sintēze. Finansisti un arodbiedrību amatpersonas noslēdz pamieru un vēlāk pat stājas aliansē, lai aizstāvētu sistēmu, kas ir tik izdevīga abiem. Pirmā nodevība notika, kad arodbiedrību līderis Bens Tērners tikās ar starptautisko ebreju finansistu Alfrēdu Mondu (vēlāk lordu Melčetu) un parakstīja bēdīgi slaveno Monda-Tērnera vienošanos, noraidot triecienieroci. Otrā un nopietnākā nodevība notika pavisam nesen, kad arodbiedrību vadītāji un pasaules kapitālisma finansisti apvienojās, lai "aizstāvētu demokrātiju" un "saglabātu brīvību". Internacionālisms, kas sākotnēji tika meklēts kā paplašinātas organizācijas līdzeklis, lai šķiru karš kļūtu par pašmērķi, kura dēļ strādniekiem jābūt gataviem upurēt algas, apstākļus un pašu dzīvību. Tā nu seko lūgumi par Abesīniju un Čehoslovākiju, Ķīnu un Spāniju, kamēr mājās pieaug bezdarbs un posts.

Kas gan tas viss ir, ja ne vecā, pazīstamā cīņa par privilēģiju saglabāšanu — šoreiz varas privilēģiju. Tāds ir marksistiskā šķiru kara Rietumu pasaulē nožēlojams noslēgums. Dzimšanas privilēģijas nomainīja bagātības privilēģijas: tagad abas pakļaujas cilvēku un naudas priekšnieku piederošajai varas privilēģijai.

BEZKLASES REVOLŪCIJA

Tomēr dialektiskais process ar to nebeidzas. Vēsturei nevar saukt “Stop!” tāpat kā straumei. Monopola privilēģiju tēze visneizbēgamāk izraisa tās antitēzi, un šī antitēze ir visu šķiru, kas cieš no finansiālās un arodbiedrību tirānijas, masveida tautas kustība. Beidzot parādās cerība uz īstu “bezšķiru” valsti, jo “bosa varas” antitēze ir “bezšķiru” revolūcija. Visas šķiru privilēģijas tagad ir likvidētas. Tikai dažiem cilvēkiem pieder vara, ko viņiem piešķir miljoniem strādnieku vai miljoniem akciju, un šodien viņi izmanto šo varu, lai uzturētu sistēmu, kas to nodrošina. Pret šiem cilvēkiem paceļas Bezšķiru revolūcijas straume.

Nav pārsteidzoši, ka šis jaunais revolucionārais spēks iegūst nacionālu veidolu.
Patriotisms vienvien ir bijusi emocija, kas vienojusi visas sabiedrības šķiras kopīgā rīcībā. Tāpēc tieši patriotismam vēršas visas šķiras, lai atbrīvotos no tirānijas, ko īsteno vai nu paši svešzemnieki (lielākoties ebreji), vai cilvēki, kas ir pieķērušies internacionālam skatījumam.

Tā nu fašismam ir sava loma sabiedrības dialektiskajā attīstībā. Divdesmitā gadsimta revolucionārā kustība ir tikpat patiesa vēsturiskā procesa sastāvdaļa kā astoņpadsmitā gadsimta demokrātiskā kustība vai deviņpadsmitā gadsimta proletāriešu kustība. Patiešām, nākamā sintēze jau liek sevi manīt. Bezatbildīga varas izmantošana ir izraisījusi tautas sacelšanos. Varētu sagaidīt, ka šī sacelšanās pieņems anarhisku formu, sašutumā noliedzot personīgo varu. Tomēr, reaģējot uz neizbēgamo sintēzes likumu, tautas sacelšanās ķeras pie varas kā vienīgā līdzekļa tirānijas sakaušanai. Fašisma princips ir atbildīga varas izmantošana no tautas nacionālā līdera puses, kuram tauta ir uzticējusi pilnvaras rīkoties tās vārdā. Bezatbildīga vara, ko apstrīd nacionālā sacelšanās, rada patiesu nacionālās varas sintēzi, kas ir atbildīga par savas varas izmantošanu tautas labā.

CĪŅAS BEIGAS?

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Atliek tikai apspriest, vai fašisma bezšķiru revolūcija izbeidz sociālo procesu un pilnveido bezšķiru valsti. Tam lielā mērā jāpaliek nākotnes jautājumam. Var cerēt, ka dialektika tagad varētu pārsniegt nāciju un pilnveidot pasaules kārtību vai pacelties pāri politiskajai un nonākt kultūras sfērā. Jebkurā gadījumā šķiet loģiski sagaidīt, ka bezšķiru revolūcijai ir daudz lielākas izredzes radīt bezšķiru valsti nekā apzinātai šķiru revolūcijai, piemēram, komunismam, kas Padomju Krievijā ir radījis valsti, kas joprojām ir dedzīgi ieinteresēta šķiru sāncensībā un strauji rada savu birokrātisko tirāniju, kurā dominē krietni attīrīta komunistu minoritāte.

Zīmīgi arī tas, ka katra fašistiskā valsts ir bijusi ļoti ieinteresēta izveidot organisku sabiedrības struktūru un pakārtot visas mākslīgās šķiru atšķirības valsts dienestam.
Tas noteikti norāda, ka bezšķiru revolūcija noved pie bezšķiru valsts dibināšanas un tādējādi pie cīņas par šķiru privilēģijām beigām, ko Markss nosodīja. Iespējams, ka nacionālā revolūcija sasniegs to, ko marksisma starptautiskā revolūcija nav spējusi panākt.

Jebkurā gadījumā neviens fašists nemeklē jūdaisma “tūkstošgadi”, kurā cīņa beigsies un iestāsies stagnācija. Mums pietiek ar to, ka jātiek galā ar mūsu laika ļaunumiem un jāpiedalās vēsturiskajā procesā, kas vēl nesīs atdzimšanu laikmetam, kas iegrimis netīrā materiālismā. Klases cīņa ir materiālā egoisma simptoms. Viduslaiku Eiropa pazina citus mērķus un augstākus ideālus. Izbeigsim klases cīņu, lai Rietumu cilvēks varētu pievērst acis cēlākām lietām. Mēs sveicam šīs nākotnes cīņas, šos lielākos konfliktus, kas vēl gaidāmi.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Augsnes atņemtā daļa (The Disinherited of the Auth) (Francis Mcevoy)

Tlūk, tik daudzi no mums, kas, tāpat kā jūs, Lielbritānijas zemnieki, esam dzimuši un auguši atklātā dabā un, pirms mūs pamudināja mūsdienu kapitālisma postošā tirānija meklēt iztiku neauglīgajās pilsētās, pazinām prieku katru rītu pamosties tīrā gaisā, klausoties putnu dziesmās vai vēja šalkoņās kokos, saules spīdumā, sala dzēlumā vai lietus maigā šalkoņā pa zāli. Mēs mīlējām dabu visos tās noskaņojumos un visos gadalaikos, jo bijām tās daļa. Mēs dzīvojām visvienkāršākās dzīves un tāpēc arī visdziļākās apmierinātības. Vislabākā no visām Dieva dāvanām cilvēcei – skarba veselība un sirdsmiers – bija mūsu, jo mēs nepārkāpām nevienu likumu, ne cilvēcisku, ne dievišķu. Mēs no dzīves prasījām tik maz – tikai strādāt pieticīgas atlīdzības un tādējādi iegūt pietiekami daudz, lai dzīvotu uz mūsu tēvu zemes.

Bet pār lauksaimniecības zemēm pienāca melnās dienas. Mūs iznīcināja sistēma, kas saspiež Lielbritānijas iedzīvotājus birojos un rūpnīcās un atstāj lauksaimniecību ārzemnieku ziņā. Briti ražoja produktus importētiem pārtikas produktiem.

Lai cik ļoti šāda sistēma kaitētu cilvēkiem – fiziski, intelektuāli, morāli vai... pakļauj viņus bada briesmām kara laikā, dažiem tas ir "ienāksmes piedāvājums".

Un tā mēs nonācām lielajās pilsētās, ekonomiskajā verdzībā. Mēs kļuvām par ierēdņiem, rūpnīcu strādniekiem, veikalu tīklu pārdevējiem, zaudējām iedegumu no sejām un dzīvojām algas verga nemierīgo, bezdvēselisko dzīvi. Mums teica, ka mums jābūt pateicīgiem un, ja nepieciešams, jācīnās par svētībām, ko mums devusi demokrātija. Demokrātija, kas iemieso alkatību, materiālismu, trivialitāti un katras cilvēka vajadzības un instinkta komerciālu izmantošanu. Cilvēces apātiskums, kas līdz šim vēsturē ārpus Padomju Krievijas nebija zināms. Lai dzīvo "mazais cilvēks", standartizēts kā masveidā ražota automašīna, "Babbitts" bars no dienesta dzīvokļiem un priekšpilsētām, propagandēts, ekspluatēts un brutalizēts "šajā mūsu Anglijā"!

Tiesa, ne visi vēl ir pametuši zemi, bet cik ilgi vēl smagi pārbaudītie atlikumi varēs turpināt cīņu pret ekonomisko kārtību, kas būtībā ir naidīga, kas izcīna rūpnīcu pilsoņu karu pret fermu? Jomeni, Anglijas zemnieki, mūsu zeme ir eksporta kapitālisma vergs, kas visu savu uzsvaru liek uz pilsētām, industrializējoties un urbanizējoties.

Ko gan tas jums var piedāvāt, ja ne īslaicīgus atvieglojumus, lai apklusinātu jūsu sarūkošā skaita kliedzienus un iegūtu jūsu maldīgo balsu cieņu? Jums ir teikts, ka kaut kas tiks darīts jūsu labā; apliecinājums, iespējams, tikpat vērtīgs kā nicināmās atmiņas sauklis "mājas, kas piemērotas varoņiem". Kad būsiet pierādījuši tā veltīgumu, tad, savas britu vīrišķības un tradīciju vārdā, lai tas notiek pēdējo reizi. Britu Savienībai ir politika, kas glābs jūs un Lielbritāniju un ļaus visiem, kas to vēlas, un tādu būs leģions, atgriezties savu tēvu zemē. Jūs neapšaubāmi esat daudz dzirdējuši un lasījuši, kas mūs diskreditē, bet vai nekad neesat domājuši, ka tam varētu būt iemesls - ka mēs varētu apstrīdēt intereses, kas nav jūsu, ne mūsu, ne tautas masu intereses? Vai jūs domājat, ka visa šī nomelnošanas kampaņa ir tik neieinteresēta? Vai jums vairs nekad neteiks, kas jums patiks vai nepatiks, vai jūsu politiskie uzskati tiks apzināti ierobežoti līdz "Vecās bandas" blēņām? Spriediet paši par mūsu politiku, kā tā jūs ietekmē, bez jebkādiem nodevīgiem pamudinājumiem no lētas preses. ******e-grāmatu pārveidotājs DEMO Ūdenszīmes*******

Machine Translated by Google

Jūs atklāsiet, ka mēs esam dedzīgi nacionālisti, kas pilnībā veltījušies Lielbritānijas augsnes labklājībai. Arī rūpniecība uzplauks, jo to atbalstīs nauda, kas tagad finansē ārzemniekus, bet ne uz lauksaimniecības rēķina. Šodienas nevienmērīgās, antisociālās ekonomikas vietā būs taisnīgs un veselīgs līdzsvars.

Mēs, trimdinieki no laukiem, mīlam zemi tikpat ļoti kā jebkurš no jums. Ir nepatiesi apgalvot, ka mēs tiecas pēc tirānijas. Mēs, pat ja vēlētos, nevarētu tiraniski pakļaut Lielbritānijas tautu.

Lauku bojāeja vēsta par nācijas bojāeju, jo no zemes rodas visa dzīvība – gan fiziskā, gan garīgā. Jums, kas instinktīvi saprotat šīs patiesības, jāzina, ka mēs, kas tās rotājam uz saviem karogiem, neesam maldīgi.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Korporatīvā ekonomika,
autors A. Raven Thomson

A Pašreizējās ekonomiskās sistēmas sabrukums ir radījis LIELU problēmu mūsdienu pasaulei. Mēs vairs nevaram paciest sistēmu, kas lielāko daļu no mums nolemj nabadzībai cilvēces vēsturē lielākās pārpilnības apstākļos, kas liedz miljoniem cilvēku tiesības nopelnīt iztiku un starptautiskajā cīņā par pasaules tirgu sarukšanu arvien vairāk tuvina kara briesmas. Kāds ir šī vispārējā sabrukuma cēlonis? Kur mēs esam kļūdījušies?

Pirms mēs varam pilnībā izprast problēmu cēloni, mums jāapsver organizētas sabiedrības trīskāršā būtība:

- Centrālā valdība, kurai piešķirtas pilnvaras plānot un vadīt valsts dzīvi.
- Vairākas sociālās grupas ar dažādiem mērķiem un interesēm.
- Indivīdu masa, kas apveltīta ar iniciatīvas un uzņēmības spējām.

Deviņpadsmitā gadsimta klasiskā ekonomikas teorija gandrīz pilnībā pievērsās sabiedrības trešajam un vismazāk organizētajam aspektam, iebildot pret valsts vai grupu iejaukšanos ekonomiskajās lietās. Agrākos salīdzinošā trūkuma laikos šim uzskatam varēja būt zināms pamatojums, jo indivīda iniciatīvai un uzņēmībai tolaik bija būtiska nozīme apslēpto ražošanas spēku attīstīšanā un tehnisko izgudrojumu attīstībā. Acīmredzot indivīds vislabāk attīstītu savas iniciatīvas un uzņēmības spējas, ja tam tiktu piešķirta pēc iespējas lielāka ekonomiskā brīvība, un tieši to pieprasīja Mančestras skolas ekonomisti, kad viņi aizstāvēja "laissez faire" un brīvo tirdzniecību.

Lai arī kādas būtu ekonomiskās brīvības priekšrocības trūkuma problēmas risināšanā, tā ir kļuvusi par pozitīvu draudu sociālajai labklājībai pārpilnības laikmeta sākumā. Nav nepieciešams nosodīt klasisko ekonomikas teoriju kā tādu, taču mums jāapzinās, ka nevar būt absolūtu ekonomikas "likumu", kas būtu neatkarīgi no sociālās organizācijas. Nav šaubu, ka individuālistiskā sistēma trūkuma laikmetā bija ļoti nepieciešama, un mums jāpateicas Mančestras skolai par ražošanas problēmas risināšanu, taču tagad ir pienācis laiks jaunai ekonomiskajai sistēmai, kas atbilst jaunā laikmeta vajadzībām. Individuālā uzņēmējdarbība, ko veicina pilnīga ekspluatācijas brīvība, ir izbeigusi trūkumu, taču tā pilnībā nespēj sadalīt radīto pārpilnību visai tautai. Ražošana pēc savas būtības ir individuāls vai, augstākais, grupas process: sadale, no otras puses, balstās uz visas kopienas vajadzībām un acīmredzami nevar izdoties bez plašas apzinātas sociālās plānošanas.

SOCIĀLISMS UN KLĀŠU KARŠ

Tā kā individuālisms vairs nav derīgs un ir kļuvis par reālu apdraudējumu ekonomiskajam progresam, ir pienācis laiks pievērst ekonomisko interešu uzmanību sociālajai grupai, ja ne visai tautai. Līdz šim tie, kas visspēcīgāk uzbrukuši pašreizējai sistēmai un pieņēmuši tādus kolektīvus terminus kā "sociālists" vai "komunists", nekad īsti nav...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

pacēlušies pāri grupas apsvērumiem. Neskatoties uz viņu augstprātīgajiem apgalvojumiem par ražošanas līdzekļu "nacionalizāciju", sociālisma un komunisma pievilcības pamatā ir šķiru diferenciācijas pārspīlēšana un uzstājība uz "šķiru cīņu". Ir skaidrs, ka šāda šķiru apzinoša doktrīna pieder sociālās grupas jomai un nespēj novērtēt visu kopienu kā dzīvu organisku vienību. Patiešām, sociālista uzsvars uz internacionālismu un viņa patriotisma noliegšana apstiprina viņa nespēju aptvert visas sociālās organizācijas sekas, kurām vajadzētu pacelties krietni pāri šķiru apsvērumiem līdz nacionālā mērķa sasniegšanai. Galīgais "reductio ad absurdum" tiek sasniegts, kad padomju režīms Krievijā apgalvo, ka tā ir "proletariāta diktatūra", jo tas nozīmētu grupas pastāvīgu un apzinātu dominanci pār nacionālo dzīvi.

Patiesībā šķiru karš pārpilnības laikmetā kļūst par tīru absurdu, jo kāda jēga var būt cīņai starp šķirām, ja visiem ir pārpilnībā? Šķiru karš nav nekas vairāk kā briesmīgs trūkuma laikmeta relikts, kas mūsdienās spēj saglabāties tikai mūsu pašreizējās ekonomiskās sistēmas neefektivitātes dēļ. Atrisiniet sadales problēmu, un šķiru karš būs beidzies. Jebkurā gadījumā sabiedrības sadalīšana karojošās šķirās lielā mērā ir Kārļa Marksa mākslīgs izgudrojums, jo īpašnieku un ekspluatēto šķiru diferenciācija kļūst arvien grūtāka, jo mūsdienu dzīve kļūst arvien sarežģītāka.

Kārlim Marksam nebija ne mazākās nojausmas par lielajām akciju sabiedrībām, kas izplata īpašumtiesības uz milzīgu skaitu cilvēku, kuri parasti paši pelna iztiku rūpniecībā; viņš arī neparedzēja lielo organizatoru un inženieru, ekspertu un tehniķu skaitu, kas, attīstoties mūsdienu rūpniecībai, nonāks starp darba devējiem un strādniekiem.

Pat ja mēs pieņemam sabiedrības dalījumu darba devējos un strādniekos, tas ne vienmēr nozīmē, ka viņu intereses ir pretējas. Ir taisnība, ka gan darba devēji, gan strādnieki uzskata sevi par pretējām armijām ar konfliktējošām interesēm, taču tas izriet no nespējas aptvert kolektīvas organizācijas sniegtās priekšrocības abām pusēm. Katra uzņēmuma gadījumā ir acīmredzams, ka darba devēja un strādnieku intereses ir pretējas, un, ja strādnieki pieprasa pārāk augstas algas, darba devējam nepaliks peļņas, savukārt, ja darba devējs var samazināt algas, viņš gūs lielāku peļņu. Tomēr no tā neizriet, ka darba devēji un strādnieki kopumā var gūt labumu savai klasei uz otra rēķina. Patiesībā pārpilnības laikmetā, kā tas ir pašlaik, strādnieku un darba devēju intereses iet roku rokā. Acīmredzot mūsdienu rūpniecībai ir nepieciešami lieli un augoši tirgi. Mēģinājums tos atrast iluzorā starptautiskajā tirdzniecībā pēdējos gados ir cietis neveiksmi, kā rezultātā tagad rūpnieki arvien vairāk pievēršas iekšējam tirgum.

Tomēr ir skaidrs, ka vietējā tirgus pirktspēju lielā mērā noteiks algu likmes, tāpēc darba devēja interesēs faktiski ir kļuvis, lai strādnieki saņemtu augstākas algas, lai viņi varētu iegādāties modernās rūpniecības produktus.

Sociālistiskie strādnieki taču neaizraus savu ticību šķiru cīņai tiktāl, ka atteiksies no augstākām algām, jo tās nāks par labu darba devējiem!

KORPORATĪVĀ KONCEPCIJA

Tātad mēs redzam, ka pašreizējā ekonomiskā sistēma ir cietusi neveiksmi, jo tā pārāk lielu uzsvaru lika uz indivīda interesēm, bet sociālistiskā un komunistiskā doktrīna ir tikpat vainīga, jo tā cildina sociālo grupu uz visas kopienas rēķina. Fašisms pievēršas trešajai alternatīvai un uzstāj, ka kopiena ir jāuzskata par vienotu organizētu korporatīvu valsti, ko kontrolē un plāno centrālā valdība, kurai ir pietiekamas pilnvaras ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vara pār indivīdu un grupu, lai aizsargātu visas sabiedrības labklājību un veicinātu nacionālo mērķi. Šis ir korporatīvais priekšstats par nāciju kā augstākas kārtas organismu, kas būtībā ir līdzīgs cilvēka ķermenim, kura orgāni un funkcijas kalpo kolektīvam mērķim.
Tas ir Itālijas fašistiskā režīma organizācijas būtisks pamats, kas regulē Itālijas darba devēju un darba ņēmēju attiecības kopīgu interešu virzienā saskaņā ar slavenās Darba hartas noteikumiem.

Šāda sistēma, kas balstīta uz pilnīgi jaunu ekonomiskā mērķa koncepciju, prasīs tikpat jaunu zinātni par ekonomisko pielāgošanos sociālajām vajadzībām. Es uzskatu, ka šī jaunā ekonomikas zinātne tiks izstrādāta šajā valstī, kas tik ilgi ir bijusi pasaules komerciālais centrs. Būtu veltīgi ignorēt faktu, ka gan Itālijai, gan Vācijai, pirmajām valstīm, kas pieņēma fašistisku politisko konstitūciju, ir bijušas vislielākās grūtības attīstīt sava režīma ekonomisko pusi, lai gan abas ir daudz labāk nekā demokrātiskās valstis reaģējušas uz pasaules depresijas spriedzi. Mums jāatceras, ka, lai gan demokrātija un liberālie principi vispirms parādījās Francijā un kontinentālajā Eiropā, tieši Lielbritānijā Mančestras individuālistu skola izstrādāja liberālisma ekonomiskās sekas. Tā kā tieši Lielbritānija pasaulei deva šo bīstamo, gandrīz katastrofālo ekonomikas teoriju, Lielbritānijas pienākums noteikti būs pielietot jaunos fašisma principus ekonomikas sfērā un radīt nākotnes komerciālo struktūru, kas aizstās diskreditētās liberālās brīvās tirdzniecības paliekas.

UZŅĒMUMA PRINCIPI

Pašreizējās diskusijas mērķis nevar būt likt šādas zinātnes pamatus, taču daži korporatīvās ekonomikas principi nekavējoties liek domāt, ka ir pretrunā ar pašreizējo individuālismu. "Ekonomiskā cilvēka" vietā, kura personīgā savtība bija vecās skolas pamats, mums būs "ekonomiskā kopiena", kurai indivīds iesaistīsies patriotiskajā kalpošanā. Cilvēku šķiru vietā, kas apvienojas, lai aizsargātu savas kopīgās "intereses", mums būs profesiju grupas, kas apvienojas funkcionālā kalpošanā visai kopienai. Indivīdu konkurences vietā, kas cīnās par iztiku, katrs pret visiem un velnam paliekot pēdējā vietā, mums būs indivīdu sadarbība viņu kopējā labā.

Kā šie principi tiks ieviesti dzīvē? Pirmkārt, neapšaubāmi, izmantojot varu. Pašreizējo ekonomisko lietu haosā ir jāievieš disciplīna un kontrole.
Pašreizējās sistēmas šausmas, kas baro šķiru cīņas uguni un dod sociālistu aģitatoram pamatu uzbrukumam "kapitālismam", lielā mērā izriet no tā, ka ietekmīga indivīda, kurš ir uzkrājis pietiekami daudz īpašuma vai kapitāla, lai būtiski ietekmētu tirdzniecības lietas un tādējādi ar negodīgām metodēm veicinātu savas intereses, nepamatoti izmanto ekonomisko varu. Fašisma apstākļos nevienam indivīdam nebūs atļauts izmantot savu īpašumu šajā nozīmē kā līdzekli varas īstenošanai savā labā. "Vara" ir valdības monopols.

Šeit mums ir pilnīga atbilde sociālistam, kurš pieprasa privātā kapitāla likvidēšanu un ražošanas līdzekļu nacionalizāciju. Ir taisnība, ka privātais kapitālists pagātnē ir ļaunprātīgi izmantojis savu kontroli pār kapitālu, lai virzītu savas intereses, taču tas neattaisno privātā īpašuma likvidēšanu, bet gan tā izmantošanas kontroli, lai novērstu antisociālu rīcību. Patiesība ir tāda, ka sociālists ir tikai neapmierināts buržuāzs, kurš apskauž kapitālistam viņa bagātību un varu. Netieši viņš pieņem buržuāzisko principu, ka īpašnieks var darīt to, ko...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

viņam patīk savējais, un tāpēc viņš nevar atrast citu alternatīvu kapitālistiskajai ekspluatācijai kā vien masveida konfiskāciju, kas labo kapitālistu pārņem ar slikto. Fašisms atzīst, ka kapitāls un nauda ir piešķīruši indivīdiem varu, ko tie pagātnē ir ļaunprātīgi izmantojuši, un pieprasa no vēlētājiem pietiekamu autoritāti un rīcības līdzekļus, lai tiktu galā ar visspēcīgākajām ieinteresētajām pusēm zemē. Kā Osvalds Moslijs ir pilnīgi skaidri pateicis: "Kapitālisma apstākļos kapitāls izmanto tautu saviem mērķiem: fašisma apstākļos tauta izmanto kapitālu saviem mērķiem."

Ir acīmredzami nepraktiski, ka valdība, lai cik spēcīga un efektīva tā būtu, mēģinātu detalizēti plānot visas valsts ekonomiskās lietas. Tas noliegtu jebkādu grupu organizāciju, kas ir būtiska veselīgas valsts sastāvdaļa, un veicinātu un saasinātu pašreizējos birokrātijas draudus, kas strauji socializē šo valsti. Gan sociālisti, gan konservatīvie sacenšas par Vaitholas varas un ietekmes palielināšanu, kas strauji kļūst par "jauno despotismu", ko paredzējis lords Augstākās tiesas priekšsēdētājs Hjūarts. Fašisma laikā liela daļa šīs birokrātiskās kontroles atkal tiks deleģēta pa jaunām funkcionālās organizācijas līnijām korporācijām, kas kontrolēs galvenās nozares un nozaru grupas valstī. Lauksaimniecības, zivsaimniecības, transporta, kalnrūpniecības un medicīnas korporācijas aizstās ministrijas Vaitholā, un tajās strādās vīrieši, kas ir izgājuši savu nozari un profesiju un būs daudz labāk piemēroti tās kontrolei nekā jebkurš pastāvīgs valdības ierēdnis. Šīs jaunās rūpnieciskās pašpārvaldes institūcijas aizstās vietējo pašpārvaldi, kas strauji noveco, ņemot vērā moderno komunikāciju ātrumu un plašāku komunālo pakalpojumu plānošanu. Tādā veidā grupu organizācija tiks pārveidota no pagātnes stingrākā strukturālā pamata uz nākotnes elastīgāko funkcionālo pamatu.

Korporācijām tiks piešķirtas ļoti lielas pašpārvaldes tiesības, lai tās varētu nokārtot visus iekšējos jautājumus, kas attiecas uz to kontrolētajām nozarēm, un korporācijas padomē būs pārstāvēti gan darba devēji, gan darbinieki, gan patērētāji. Darba devēji tiks pārstāvēti caur savu darba devēju federāciju, bet darbinieki - caur savu arodbiedrību, savukārt valdība iecels patērētāju pārstāvjus, lai uzraudzītu sabiedrības un citu korporāciju intereses, kuras ir īpaši ieinteresētas produktā. Korporācijai būs jānosaka nozares algu un darba apstākļu standarti starp darba devējiem un darbiniekiem, kā arī cenas un konkurences nosacījumi starp darba devējiem un patērētājiem. Visi noslēgtie līgumi būs juridiski saistoši visai nozarei, un jebkurš darba devējs vai darbinieks, kas pārkāpj korporācijas statūtus, tiks atzīts par vainīgu pārkāpumā, par kuru var tikt saukts pie atbildības tiesā. Faktiski no darba devēju federācijas un arodbiedrības tiks sagaidīts, ka tā uzturēs disciplīnu savu biedru vidū, kas veidos 100% no attiecīgās nozares. Ar šādiem atbilstošiem arbitrāžas līdzekļiem gan streiks, gan lokauts, protams, tiks aizliegti, taču darba devēji, strādnieki vai patērētāji varēs vērsties pie korporāciju ministra, kas sēž padomē ar visu rūpniecības korporāciju pārstāvjiem, lai saņemtu taisnīgu lēmumu, kas atbilst vispārējai rūpniecības praksei un valsts labklājībai. Redzams, ka, nododot varas un pašpārvaldes pilnvaras korporācijām, centrālā likumdevēja vara tiks atbrīvota no liela daudzuma detalizētu tiesību aktu, kas pašlaik kavē parlamenta darbu.

KORPORATĪVĀS ORGANIZĀCIJAS IZMANTOŠANA

Līdz šim jaunā ekonomika var šķist interesanta jauna koncepcija, taču tās praktiskā īstenošana ir apšaubāma. ******e-grāmatu pārveidotājs DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vērtību, lai kompensētu to ievērojamo sarežģītību. Tomēr šāda sistēma nav izstrādāta tikai kā intelektuāls vingrinājums, bet tai ir milzīgas priekšrocības tieši tur, kur pašreizējā sistēma ir īpaši vāja. Piemēram, ņemsim vissliktāko problēmu – nabadzību pārpilnības vidū, kas rodas no tā, ko konservatīvie mēdza saukt par "pārprodukciju", bet ko daudz labāk varētu raksturot kā "nepietiekamu patēriņu". Acīmredzot šo pašreizējās sistēmas trūkumu var novērst tikai panākot daudz augstāku dzīves līmeni, kad cilvēki spēs patērēt milzīgo mūsdienu zinātnes un tehnikas produkciju. Diemžēl individuālistiskā sistēma pārpilnības periodā samazina pirktspēju vai nu algu, vai peļņas veidā, jo pastāv intensīva konkurence par preču pārdošanu jau tā pārpildītā tirgū, kas piespiež ražotājus pazemināt cenas nežēlīgā centienā iekarot tirgu. Tomēr fašisma laikā cenas un konkurences nosacījumi tiks kontrolēti, un nevienam ražotājam nebūs atļauts pakļaut savus darbiniekus savas korporācijas noteikumiem, lai apsteigtu konkurentus. Tādā veidā ne tikai tiks apturēta pirktspējas samazināšanās, bet visu algu sistēmu varēs neatgriezeniski paaugstināt, veicot saskaņotu rīcību visā rūpniecības jomā. Acīmredzot šāda rīcība ir pilnīgi pamatota, un pēdējos gados to ir atbalstījuši vairāki valsts darbinieki, taču diemžēl to nevar īstenot pašreizējā individuālistiskā sistēmā, jo, ja kāds atsevišķs darba devējs būtu tik muļķīgs, ka mēģinātu paaugstināt savu darbinieku algas valsts atveseļošanās vārdā, viņš drīz vien atrastu daudz nepatriotisku konkurentu, kas savējās samazinātu un izspiestu viņu no tirgus. Šādu politiku var veiksmīgi īstenot tikai organizētā fašistiskā režīma disciplīnā un kontrolē.

Ar tādiem pašiem līdzekļiem var izārstēt arī lielo bezdarba postu, jo ir acīmredzams, ka tas ir tikai un vienīgi mūsu pašreizējās tautsaimniecības pilnīgas organizācijas trūkuma rezultāts.
Šajā valstī jebkurā laikā ir jābūt noteiktam darba apjomam, kas aprēķināts cilvēkstundās, kas jāpaveic, un noteiktam skaitam strādnieku, kuri ir gatavi un vēlas veikt šo darbu.
Darbu noteikti var sadalīt starp visiem strādājošajiem, pielāgojot darba stundas, kā tas pašlaik tiek darīts Itālijā, kur tiek ieviesta 40 stundu darba nedēļa. Patiesībā fašistiskā valdība šajā valstī drīzāk meklētu labvēlīgāku risinājumu, uzlabojot tautas dzīves līmeni, nevis saīsinot darba stundas, taču jebkurā gadījumā bezdarba problēma kļūst pilnībā un neatgriezeniski atrisināma, organizējot plānveidīgi korporatīvu valsti.

FINANŠU FUNKCIJA

Viens no pašreizējās sistēmas galvenajiem trūkumiem ir nespēja iedvest sabiedrības dažādajām profesijām un profesijām izpratni par to funkcionālo mērķi kalpot visam. Tas ir novedis pie vissliktākajiem rezultātiem finanšu jomā, kur baņķieri un finansisti ir apkaunojoši izmantojuši naudas varu savā labā. Patiešām, nav pārspīlēti teikt, ka šajā valstī, tāpat kā daudzās citās, dominē augsto finanšu diktatūra, kas ir daudz vairāk ieinteresēta ārvalstu obligāciju tirgus ienesīgajā peļņā nekā Lielbritānijas tautas labklājībā. Fašistiskās valdības pirmais un steidzamākais uzdevums būs sagraut šo pašreizējo starptautisko finanšu diktatūru un aizstāt to ar autoritatīvu režīmu, ko tauta pilnvarojusi uzspiest funkcionālu un sociālu mērķi pat visspēcīgākajām interesēm valstī.

Naudas funkcija, kas mūsdienās pārāk bieži tiek aizmirsta, ir atvieglot preču un pakalpojumu apmaiņu. Tas, ka mums ir tik grūti apmainīties ar precēm ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

un pakalpojumu trūkums mūsdienās skaidri norāda uz finanšu nespēju pildīt savu galveno pienākumu pret sabiedrību. Lai cik prasmīgi un atjautīgi būtu mūsu tehniķi un izgudrotāji, cilvēku dzīves līmeni nevar paaugstināt, ja vien apgrozībā netiek laists pietiekams daudzums valūtas un citu apmaiņas līdzekļu. Pretējā gadījumā vienīgais izgudrojumu un rūpniecības racionalizācijas rezultāts būs arvien vairāk cilvēku zaudēšana darbā. Pašlaik mēs ciešam no ļoti nopietnas naudas ierobežošanas, ko bankas īsteno, īstenojot savu deflācijas politiku. Šai politikai ir divējāds iemesls. Pirmkārt, pastāv zināms iedzimts konservatīvisms, kas joprojām pieķeras zelta valūtas standartam kā pēdējam maiņas laikmeta reliktam.

Otrkārt, finansisti apzinās, ka ierobežojums preces, ar kuru viņi tirgojas, daudzumā padara to vērtīgāku un pašus finansistus – varenākus. Šo divu iemeslu dēļ apgrozībā esošās naudas daudzums nav pielāgots, kā tam vajadzētu būt, potenciālās ražošanas apjomam valstī, bet gan ir ierobežots līdz daļai no noteikta dārgmetāla, zelta, krājumiem Centrālās bankas seifos. Ir skaidrs, ka pieejamie šī metāla krājumi ir pilnīgi nesaistīti ar sadales problēmu, kas jārisina finansēm, un patiesībā zelta daudzums visā pasaulē ir nožēlojami nepietiekams, lai finansētu mūsdienu rūpniecības milzīgo ražošanas jaudu. Tomēr tā vietā, lai paplašinātu valūtu un kredītus, lai apmierinātu rūpniecības attīstības vajadzības, mūsu finanšu kungi cenšas atgriezties pie zelta standarta, ierobežojot ražošanu līdz pasaules zelta krājumu noteiktajiem ierobežojumiem. Nav šaubu, ka ar šiem līdzekļiem starptautiskie finansisti saglabā un paplašina savu kontroli pār pasaules lietām, bet tikai uz tā rēķina, ka lielākā daļa pasaules tiek nolemta nabadzībai pārpilnības vidū.

Fašistiskā valdība uzstās uz šīs nedabiskās finanšu dominēšanas pār rūpniecību maiņu. Ir pilnībā jāpaskaidro, ka finansēm ir rūpniecības apkalpošanas funkcija un tās nekādā veidā nav piemērotas tai rūpniecības pārvaldībai, ko tās ir uzurpējušas. Ir ne tikai jāpārtrauc ārvalstu ražošanas veicināšana, konkurējot ar mūsu pašu ražošanu, izmantojot Londonas pilsētas ārvalstu akciju biržas, bet arī jāpiespiež mūsu finansisti un baņķieri saskarties ar sadales problēmu, kuru viņi tik konsekventi ir atstājuši novārtā pagātnē. Mēs jau esam norādījuši, ka mūsu tirdzniecības nākotne ir saistīta ar vietējā tirgus atdzimšanu, un finansēm tagad jāpievērš uzmanība līdzekļiem, lai panāktu šo atdzimšanu, palielinot tautas pirktspēju.

Tas nozīmē milzīgu un revolucionāru lūzumu ar visām banku biznesa svētākajām tradīcijām, jo problēmas būtiskākā iezīme ir tā, ka tā ir saistīta ar patēriņa finansēšanu. Līdz šim baņķieri savas darbības ir pilnībā ierobežojuši ar ražošanas finansēšanu komerciālajā sfērā, jo maksājumu uzņēmējdarbība patiesībā nefinansē patēriņu, jo tā tikai ieķīlā nākotnes pirktspēju tūlītējas pārdošanas nolūkā.

Mums jāatrod kāda metode, kā finansēt augstāku algu līmeni, lai atbrīvotu ražošanas spēku. Pašlaik, protams, individuālistiskā sistēmā, kas iesaistīta intensīvā konkurencē, jebkura šāda rīcība nav iespējama, un jebkurš darba devējs, kurš vērstos savā bankā un lūgtu overdraftu, lai maksātu lielākas algas, tiktu pamatoti nosodīts kā neprātīgs, jo viņš nevarētu garantēt, ka viņa konkurenti rīkosies tāpat vai nesamazinās savas algas, lai atņemtu viņam tirgu. Lords Bīverbruks, kurš bieži ir iestājies par augstākām algu likmēm, nekad nav spējis pārvarēt šo būtisko grūtību.

Tomēr korporatīvā ekonomika piedāvā tūlītēju risinājumu tieši šim nolūkam
Korporāciju uzdevums ir kontrolēt un regulēt algu likmes un darba apstākļus, lai, ja fašists
Valdība īstenotu augstāku algu politiku, nebūtu runas par nepatriotiskiem vai ārzemnieku kontrolētiem uzņēmumiem, kas kavētos izmantot konkurentu priekšrocības; viss būtu

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

spiests pielāgoties tiem pašiem standartiem. Ja darba devējs pēc tam dotos uz savu banku un lūgtu overdraftu, lai segtu savu programmas daļu, baņķierim nebūtu grūtību viņu apmierināt, jo viņš zinātu, ka visas kopienas pieaugošā pirktspēja palielinās pasūtījumu skaitu un labklājību konkrētajam uzņēmumam, ar kuru viņš sadarbojas. Tādā veidā fašisms paaugstinātu tautas dzīves līmeni un laistu apgrozībā lielāku valūtas un kredīta apjomu, kas ir nepieciešams, lai finansētu rūpniecības pieaugošo ražošanas jaudu.

Ir skaidrs, ka šai monetārās ekspansijas politikai ir jāietver pilnīga atteikšanās no zelta standarta, un konservatīvāki kritiķi varētu baidīties par valūtas stabilitāti.
Tomēr fašisms norāda, ka nauda patiesībā ir prasība pēc precēm un pakalpojumiem, un ka neviens cilvēks savā normālajā saprātā īsti neiet uz banku un nepieprasa zelta stieņus apmaiņā pret savām naudaszīmēm: viņš ir pilnībā apmierināts, ja var apmainīt savu naudu pret tām precēm un pakalpojumiem, kas viņam ir nepieciešami. Acīmredzot šobrīd šajā valstī ir pieejams daudz preču un pakalpojumu: noliktavas, kas ir pilnas ar precēm, un vairāk nekā divi miljoni mūsu tautiešu veltīgi piedāvā savus pakalpojumus. Kamēr mēs neizlaidīsim naudaszīmes, kuras nesedz pieejamās preces un pakalpojumi, inflācijas briesmas nepastāvēs; tāpēc fašisms balstīs valūtu uz plaša visu tautas ražošanas resursu pamata, nevis uz šauru, nedrošu zelta pamatu Anglijas Bankā.

IMPĒRIJAS AUTARHIJA

Vienīgā pamatotā kritika par šo rūpniecības korporatīvās organizācijas politiku, kas paaugstina visas tautas dzīves līmeni, ir arguments, ka šī valsts lielā mērā ir atkarīga no savas ārējās tirdzniecības un tāpēc nevar atļauties augstāku dzīves līmeni nekā tās konkurenti pasaules tirgos. Šo argumentu patiesībā var atspēkot, atsaucoties uz Henrija Forda piemēru, kurš ražoja pasaulē lētāko automašīnu, vienlaikus maksājot visaugstākās algas. Viņam to ļāva izdarīt milzīgais vietējais tirgus Amerikā, kas ļāva ieviest masveida ražošanas metodes un labvēlīgi konkurēt valstu tirgos ar daudz zemāku dzīves līmeni. Patiesībā mēs zaudējam savus tirgus ārzemēs nevis tāpēc, ka mūsu preces ir dārgākas nekā mūsu konkurentu preces, bet gan tāpēc, ka šie tirgi mums tiek slēgti nepārvaramu tarifu barjeru dēļ, aiz kurām strauji attīstās vietējā rūpniecība. Lai cik lētas kļūtu mūsu preces, mēs nevaram sagaidīt, ka citas valstis sagraus savu rūpniecību un atņems darbu saviem iedzīvotājiem, lai tās nopirktu. Jebkurā gadījumā austrumu tautas, piemēram, japāņi, var mūs bezcerīgi pārspēt, ja ņemam vērā algu likmju jautājumu.

Eksporta tirdzniecība nekādā gadījumā nav būtiska valsts labklājībai, jo tā nozīmē preču izvešanu no valsts ārzemnieku patēriņam, nevis to paturēšanu mājās, lai uzlabotu vietējo iedzīvotāju dzīves līmeni. Tikai Londonas pilsētas finanšu magnāti ilgtermiņā var gūt labumu no eksporta pārpalikuma, jo tieši uz šī pārpalikuma pamata viņi plūst ar lieliem ārvalstu aizdevumiem, no kuriem viņi saņem tik dāsnas komisijas maksas. Eksports patiesībā ir pamatots tikai, lai apmaksātu būtisku importu, un šīs valsts importu varētu ievērojami samazināt, izslēdzot visas importētās preces, kuras mēs varam ražot mājās. Ir skandalozs fakts, ka šajā valstī tiek importēts liels daudzums rūpniecības preču, kuras šeit varētu lieliski ražot, un nav attaisnojuma mūsu mājas lauksaimniecības atstāšanai novārtā tikai tāpēc, ka mūsu resursi nav pietiekami, lai pabarotu visus mūsu iedzīvotājus; mums vajadzētu saražot vismaz maksimāli daudz vietējās produkcijas, pirms ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

atlikušo daļu – ārzemēs.

Pat pēc tam, kad mēs šajā valstī esam saražojuši visdažādāko preču klāstu, būtu veltīgi noliegt, ka mēs nevaram sevi padarīt pilnībā pašpietiekamus, bet, no otras puses, ir ļoti maz produktu, kas mums ir nepieciešami un ko nevarētu atrast kaut kur Britu impērijā.
Fašisms nav šaura Mazanglijas politika, bet gan liels imperiāls autarhiskas attīstības plāns, ko piedāvāt impērijai kopumā. Daudz lielāka daļa no augošā vietējā tirgus tiks piedāvāta domīnijām nekā tika piedāvāta Otavā, jo ārvalstu konkurence tiks pilnībā izslēgta. Nav nekādu šaubu, ka impērija kopumā būs pilnībā gatava sadarboties šādā ekonomiskajā sistēmā, kas veidos pilnīgi pašpietiekamu impēriju, kas ir izolēta no pasaules krīžu un pasaules depresiju sekām un ļaus sasniegt augstāku dzīves līmeni nekā jebkad agrāk.

Visbeidzot, mums jāiztēlojas fašisma korporatīvo principu piemērošana starptautiskajā tirdzniecībā. Importētājam vairs nebūs atļauts pirkt jebkurā tirgū, ko viņš uzskata par piemērotu, bet viņam būs jāstrādā ar Ārējās tirdzniecības padomes starpniecību, kas izmantos valsts pirktspēju kā līdzekli eksporta tirgu iegūšanai. Jau no paša sākuma fašisms īstenos politiku, ka Lielbritānija pērk no tiem, kas pērk no Lielbritānijas, un, ja kāda ārvalsts vēlēsies mums pārdot preces, kuru mums trūkst, tai būs jāpieņem mūsu preces pretī. Tā kā citas valstis ieviesīs līdzīgas metodes, mēs galu galā nonāksim pie vispārējas organizētas maiņas sistēmas starp valstīm, kas ir vienīgais praktiskais plānotās starptautiskās tirdzniecības līdzeklis, kas ir brīvs no starptautisko finanšu mahinācijām un starptautiskās augļošanas obligācijām.

KORPORATĪVĀ PASAULES KĀRTĪBA

Nedrīkst pieņemt, ka fašisms nacionālā nozīmē ir pilnībā egocentrisks. Protams, fašisma filozofijas būtiska iezīme ir savas valsts izvirzīšana pirmajā vietā, taču būtu pārsteidzīgi šī iemesla dēļ pieņemt, ka fašisms nozīmē nacionālu sāncensību un var novest pie kara ekonomisku iemeslu dēļ. Gluži pretēji, ļoti nopietnas pašreizējās sistēmas briesmas ir tādas, ka arvien pieaugošā cīņa par pasaules tirgiem var novest pie kara. Patiešām, Tālajos Austrumos kari par tirgiem jau ir notikuši, un tikai ar grūtībām Eiropas lielvarām ir izdevies izvairīties no iesaistīšanās šajā cīņā. Patiesībā korporatīvā ekonomiskās plānošanas sistēma mazinās kara briesmas, jo tā pakļaus kara ekonomiskos cēloņus apzinātai cilvēku kontrolei. Vairs nebūs runa par to, ka katra valsts maksimāli eksportē savus kaimiņus, bet gan par autoritatīvām valdībām, kas pilnībā kontrolē savas nacionālās ekonomiskās lietas, lai kopīgi dalītos un apmainītos ar svarīgākajām izejvielām, kas nepieciešamas to rūpnieciskajai attīstībai. Tā kā šo izejvielu netrūkst un tā kā to ražošana faktiski ir ievērojami samazināta, lai novērstu tirgus pārpludināšanu, nevajadzētu rasties nekādām grūtībām panākt miermīlīgu risinājumu šai salīdzinoši vienkāršajai problēmai, kad valstis būs atmetušas absurdo domu, ka tās var gūt labumu, kaitējot viena otrai.

Sāncensība nākotnes pasaulē noteikti pastāvēs, taču tā būs sacensība sasniegumos, nevis konkurencē. Tikai sabiedrības un ekonomiskās dzīves korporatīvās organizācijas ietvaros mēs varam sasniegt mieru un labklājību sakārtotā pasaulē. Piedalīsimies šajā procesā, sakārtojot savas nacionālās lietas un mudinot citas valstis rīkoties tāpat.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Nacistu kustība perspektīvā, autors Džeimss Drennans

Itāļu fašisti nekad nav mēģinājuši piešķirt itāļu nacionālismam to milzīgo rasu fonu, ko Hitlera kungs ir radījis kā "Dritte Reich" intelektuālo iedvesmu. Ja kādai tautai būtu kārdinājums balstīt mūsdienu politiku uz pagātnes vēstures apgalvojumiem, tie varētu būt bijuši Romas kungi, taču šķiet, ka sers Musolīni tiecas pēc galīgas Paneiropas asociācijas, kas balstīta uz fašisma koncepcijām, nevis uz Romas teritoriālās slavas burtisku atdzimšanu. Hitlera kungs, no otras puses, ir izstrādājis vācu (vai āriešu) rasu ekskluzivitātes ideālu, kam ir dziļas saknes Vācijas vēsturē. Tomēr šis vācu jēdziens, ja tas tiek pareizi saprasts, nekādā veidā nav pretrunā ar itāļu izpratni par fašismu kā ticības apliecību, kas paredzēta Rietumu atdzimšanas garīgā pamata veidošanai. Tam arī nevajadzētu būt pretrunā ar cēlo Britu impērijas koncepciju, kas iedvesmo fašismu Lielbritānijā, jo nevienā brīdī nerodas interešu sadursmes. Gluži pretēji, visi dažādie ieguldījumi pasaules fašisma teorijā var būt savstarpēji papildinoši, nevis graujoši.

Lai izprastu nacistu pieņemto rasu vēstures interpretāciju, ko pagājušajā gadsimtā pirmo reizi formulēja tādi nevācu rakstnieki kā francūzis Gobino un anglis Hjūstons Stjuarts Čemberlens, un ko nacistu līderi pielāgoja kā vācu masu pieņemta revolucionāra ideāla pamatu un kā Vācijas reiha pašreizējās valsts politikas virzītājspēku, ir jāņem vērā noteikti Vācijas vēstures apstākļi un tendences visā pēdējo tūkstoš gadu periodā. Tikai ar šāda pētījuma palīdzību mēs varam nonākt pie mūsdienu vācu tautas uzskatu pamatiem un saprast virzienu, kurā Vācijas kungi, visticamāk, vadīs tautu, kas ir pilnībā pārliecināta par savas ticības pamatotību.

Tieši ģermāņu ciltis astotajā gadsimtā patiesi pārņēma senās Romas impērijas koncepcijas. Kārļa Lielā — Rietumu imperatora — impērija etniski bija vairāk vāciska nekā franciska, un tikai pēc viņa nāves franču-golistu elementi sāka atšķirties no vāciešiem, kad dažādu viņa valdījumu daļu mantinieki deva zvērestu attiecīgi franču un vācu dialektos. Vēl trīspadsmitajā gadsimtā Hohenstaufenu imperatori turpināja uzskatīt visu Itāliju un lielu daļu no tagadējās Francijas par Vācijas impērijas provincēm. Vērts atzīmēt, ka, lai gan šajā laikā Vācija tik tikko sniedzās uz austrumiem no Elbas, Nīderlande, Burgundija un daļas Savojas un Franškontes dažādās pakāpēs un dažādos laikos bija iekļautas imperatora valdījumos.

Viena no vēstures mācīšanas nepilnībām šajā valstī ir tā, ka mēs reti spējam saskatīt savu vēsturi perspektīvā un saistībā ar pārējās Eiropas vēsturi. Četrus gadsimtus starp Luija Vācu kāpšanu tronī 825. gadā un Frīdriha II nāvi 1250. gadā — aptuveni laika posmā mūsu vēsturē starp Alfreda Lielā un Henrija III valdīšanas laiku — Eiropas vēsture lielā mērā bija Vācijas vēsture. Laikposmā, kad mūsu pašu vēsture bija ārkārtīgi provinciāla — kad tās notikumi bija tikpat attāli no Eiropas vēstures galvenās plūsmas, kā, piemēram, mūsdienu Norvēģijas individuālā vēsture ir no mūsdienu Eiropas vēstures —, Vācija bija lielo cīņu vieta, kurās radās...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

viduslaiku Eiropas kultūra, un tās imperatori, piemēram, Henrijs Putnmednieks, Oto Lielais un Frīdrihs Barbarossa, kļuva par Rietumeiropas arbitriem un notikumu pavēlniekiem no Jitlandes līdz Sicīlijai, no Burgundijas līdz Ungārijai. Ir jānovērtē šī perioda nozīme mūsdienu vāciešu prātos, lai izprastu viņu ārkārtējo lepnumu par savu vēsturi, kā arī viņu neapmierinātības un ierobežotības sajūtu pēckara Eiropas teritoriālajos apstākļos.

Oto Lielais, kurš nomira 973. gadā, gandrīz pirms tūkstoš gadiem, pēdējos gados ir kļuvis par nacistu panteona augstāko figūru, un viņa portreti vācu grāmatnīcās ir redzami gandrīz tikpat bieži kā Hitlera un Gēringa portreti. Viss Vācijas vēstures process patiesībā ir "apstādinātas attīstības" fenomena piemērs, un īpatnējās izpausmes, ko mēs saistām ar mūsdienu vācu nacionālo psiholoģiju, izriet no "frustrācijas kompleksa", kas ir tā neizbēgamais atvasinājums. Pats Hohenstaufenu varas apjoms un svārstības bija vācu tautas bojāeja. Šīs dzimtas izcilie imperatori bija fascinēti ar Kārļa Magnija Paneiropas impērijas sapni, un vairāk nekā gadsimtu viņi izšķērdēja vāciešu spēkus savu itāļu ambīciju īstenošanai. Oto Lielā agrākā politika bija nostiprināt lielu vācu valsti. Hohenstaufenus piesaistīja Paneiropas koncepcijas, kuru mantinieki kļuva Hābsburgi. Un Hohenstaufenu dzimtas sagrāve novājināja Vāciju un atstāja to bez centrālā spēka brīdī, kad Anglija un Francija atradās uz attīstības robežas ceļā uz nacionālu valstiskumu, kas galu galā tika panākts Tjūdoru un Valuā valdīšanas laikā. Hohenstaufenu politikas kļūdas no vācu viedokļa šķiet vēl traģiskākas, ja atceras, ka vāciešu lielo "Drang nach Osten" pāri Elbai un ap Baltijas jūras krastiem Teitoņu bruņinieki uzsāka Frīdriha II valdīšanas laikā un ka šis centiens galu galā tika pārtraukts tā plašākās iespējās, samazinoties vācu centra impulsam.

Starp Frederika II nāvi 1250. gadā un Mārtiņa Lutera nāvi 1546. gadā ir gandrīz tieši trīs gadsimti, un, lai gan šis dalījums ir diezgan patvaļīgs, tas ir pieļaujams vispārināšanas nolūkos. Šajā trīs gadsimtu periodā notika pilnīga pārmaiņa gan vācu tautas izredzēs, gan raksturā. Pastāv trīs galvenās vēstures straumes, kurām bija būtiska ietekme uz turpmāko vācu vēsturiskās dzīves attīstību.

Pirmkārt, gan Vācijas, gan Ziemeļitālijas pilsētas zaudēja to ekonomisko pārākumu, kas tām bija bijis viduslaikos, kad tās bija izaugušas gar galveno Austrumu-Rietumu tirdzniecības ceļu starp Eiropu un Bizantijas-Saracēnu Austrumiem. Konstantinopoles ieņemšana turku rokās lielā mērā iznīcināja visu reģionu labklājību gar šo ceļu, un Amerikas atklāšana un Keipa ceļa atvēršana pārcēla ekonomiskās varas centru uz valstīm Atlantijas okeāna piekrastē — Spāniju un Portugāli, Angliju, Franciju un Holandi. Patiesībā nav pārspīlēti apgalvot, ka gan reformācija Vācijā, gan Trīsdesmitgadu karš septiņpadsmitajā gadsimtā sakņojās milzīgajā ekonomisko pārmaiņu procesā, kam noteikti sekoja šī galveno tirdzniecības centru pārvietošana.

Otra lielā vēsturiskā tendence šajā periodā bija Hābsburgu uzplaukums Hohenstaufenu vietā. Hābsburgi bija vācu prinči ar plašām personīgām valdīšanām vācu zemēs, taču viņu atrašanās vieta Austrijā — Østermark Mark — Vācijas austrumu robežās padarīja viņu intereses būtībā nevāciskas. Hābsburgu tradicionālā politika diezgan viegli izskaidro ārkārtējo naidu, ko izturēja panvācieši un...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

īpaši nacisti, ir visai "Austrijas teorijai". Hābsburgi — tāpat kā agrākie Hohenstaufeni — uzskatīja sevi par Romas impērijas mantiniekiem un pretendēja uz pasaules kundzību vai vismaz, praktiskajā politikā, uz Paneiropas kundzību. Šī apbrīnojamā māja dažādos savas vēstures periodos bija itāļu lielvara, spāņu un Dienvidamerikas lielvara, slāvu lielvara, lielvara ar centieniem Āzijā — un pat Āfrikā —, taču tā nekad nebija lielvara, kas apzināti ļāva dominēt tīri vācu interesēm.

[1] Hābsburgiem bija liela nozīme četrus gadsimtus pēc Konstantinopoles iekarošanas, ko veica turki. Viņi apturēja turku militāro progresu rietumu virzienā un nomainīja Bizantijas imperatorus kā galvenie civilizācijas pārstāvji visā Dienvidaustrumeiropā. Taču viņu loma bija tikpat vērtīga Eiropai, cik postoša vācu tautības izpratnei.

Viņu aizraušanās ar Vidusjūras reģionu uz nenoteiktu laiku atlika jebkādu Vācijas apvienošanās procesu, un viņu dinastiskā politika praksē noveda pie tā, kas pielīdzināms vāciski runājošo zemju sadalīšanai.

Trešā svarīgā ietekme uz Vācijas vēstures attīstību bija vāciski runājošo zemju sadalīšana un visa to iedzīvotāju rasu rakstura pārveidošanās, kas sevi dēvēja par vāciešiem, kas norisinājās laika posmā no 1250. līdz 1550. gadam. Šai parādībai bija ārkārtīgi liela nozīme, jo īpaši atceroties, ka tieši šajā periodā radās un konsolidējās tādas nācijas kā angļi, franči un spāņi, un pat ungāri, čehi un poļi, un Eiropa sāka iegūt formas, ar kurām mēs esam pazīstami šodien.

Kārļa Lielā laikā atšķirības starp ģermāņu un franku impēriju nebija īpaši skaidri definētas. Anglija sakšu hegemonijas laikā lielā mērā bija vācu karaliste, un to pašu var teikt par Ziemeļitāliju lombardu valdīšanas laikā. Vispirms notika vācu elementu absorbcija Anglijā, Austrumfrancijā un Ziemeļitālijā. Šis process patiesībā bija noslēdzies ilgi pirms Frīdriha II nāves 1250. gadā. Nākamo trīssimt gadu laikā Vācijas rietumu robežas tika virzītas atpakaļ Reinas virzienā. Tādi reģioni kā Burgundija un Franškontē kļuva vairāk franču un mazāk vācu. Nīderlande noteikti kļuva nevācu. Izveidojās Šveice, un ievērojama vācu iedzīvotāju daļa pievienojās Šveices idejai. Svarīgie vācu gājieni Austrijā kļuva par neatņemamu lielākoties nevācu Hābsburgu impērijas sastāvdaļu. Šo atdalīšanās rezultāti joprojām ir nozīmīgi mūsdienu Eiropas vēsturē. Tie izskaidro Austrijas jautājumu.

Tie izskaidro Elzasas-Lotringas jautājumu — naidu par reģionu, kas nekad nav pilnībā pārstājis būt vācu un kas nekad nav kļuvis pilnībā franču. Tie izskaidro arī nacistu mēģinājumus atdzīvināt panvācisku apziņu ne tikai Austrijā un Čehoslovākijā, bet arī mazākā mērā Holandē un Dānijā, Šveicē un Beļģijā.

Taču vienlaikus ar vācu valodas robežām, kas tika virzītas atpakaļ Reinas virzienā, un kamēr iedzīvotāji ar autentiskākajām vācu asinīm pārveidojās par šveiciešiem, francūžiem un holandiešiem, vācu valoda un vācu kultūra strauji izplatījās austrumu virzienā, un primitīvās nevācu populācijas Ziemeļaustrumeiropā mācījās domāt par sevi kā par vāciešiem. Vācu kolonizācija austrumu virzienā bija Teitoņu bruņinieku darbs, kas iekaroja un pievērsa ticībai slāvu un somu ciltis austrumos no Elbas un vēlāk aiz Oderas, kā arī vācu Hanzas pilsētu darbs, kas nodarbojās ar tirdzniecības centru dibināšanu visā Baltijas jūras piekrastē. Galu galā vācu progresu šajā virzienā apturēja Polijas militārā vara, Skandināvijas valstu sāncensība un, protams, vēlāk Krievijas parādīšanās kā lielvaras 20. gadsimta sākumā.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

astoņpadsmitajā gadsimtā. Taču tas bija liels sasniegums, jo īpaši ņemot vērā, ka šī virzība tika novesta līdz beigām laikā starp trīspadsmito un piecpadsmito gadsimtu, kad centrālā vācu iedvesma bija vāja un daudzos gadījumos tās nebija. Hanzas pilsētu un Teitoņu bruņinieku loma Baltijā ļoti atbilda Itālijas republiku un Latīņu bruņinieku ordeņu lomai Vidusjūras reģionā, kuriem izdevās saglabāt agresīvu Itālijas politiku Austrumos laikā, kad nepastāvēja neviena centrālā Itālijas lielvara.

Viduslaiku "Drang nach Osten" pusneveiksmē ir atrodams otrais "frustrācijas kompleksa" elements, kas ir mūsdienu vāciešu savas valsts vēstures interpretācijas pamatā. Nacisti, īpaši tie, ko varētu saukt par "Prūšu skolu", kurai pieder ģenerālis Gērings un kungs Rozenbergs, pastāvīgi meklē vācu iespiešanās un Baltijas zemju kolonizācijas atdzimšanu kā kompensāciju par vācu centienu ierobežošanu Rietumos.

Viduslaiku "Drang nach Osten" vissvarīgākais rezultāts bija Prūsijas valsts dibināšana. Prūsijas autohtonie iedzīvotāji lielākoties bija slāvu un somu izcelsmes — primitīvākās Ziemeļeiropas tautas —, kas bija sajaukušies ar karojošajiem un trūcīgajiem elementiem, kas bija migrējuši uz austrumiem no senākajām vācu kultūras vietām. Prūši kā tauta tika veidoti divu gadsimtu ilgas, viduslaiku asinskārākās karadarbības rezultātā.

Reformācija Vācijā, kas aptver lielāko daļu sešpadsmitā un septiņpadsmitā gadsimta vēstures, dažos aspektos var tikt uzskatīta par lielā mērā neapzinātu neapmierinātas vācu nacionālisma kustību pret panvāciski-romiešu katoļu priekšstatiem par Habsburgiem. Reformācija kulminēja Trīsdesmitgadu karā, kas gandrīz uz gadsimtu sagrāva Vāciju un nopietni kropļoja Habsburgu varu. Turcijas varas atgūšana, kas tika demonstrēta Vīnes aplenkumā 1683. gadā, bija viens no Habsburgu vājināšanās rezultātiem, un Trīsdesmitgadu karš, iespējams, pagarināja Turcijas varu Dienvidaustrumeiropā uz vairāk nekā diviem gadsimtiem.

Francijas monarhijas uzplaukums bija nopietns un ilgstošs drauds jebkādas Vācijas vienotības nostiprināšanai. Francis I sadarbojās ar turkiem pret Hābsburgiem, un tieši Valuā pirmie sāka spēlēt uz Polijas barjeras izveidi pret Vāciju Austrumos. Nākamajā gadsimtā tieši Rišeljē Trīsdesmitgadu kara laikā patiesībā iekustināja vācu bandiniekus. Viņa politikas rezultātā Vācija uz gadsimtu atradās Burbonu monarhijas varā, līdz Prūsijas parādīšanās Frīdriha Lielā vadībā ieviesa pilnīgi jaunu spēku Vācijas politikā.

Ar Frīdriha Lielā parādīšanos mēs tuvojamies Vācijas vēstures mūsdienu fāzei — un tai cīņai starp Hohencolerniem un Hābsburgiem, starp protestantu, pusvācu Prūsiju, kas tiecās kļūt par vācu, un vācu Austriju, kas tiecās kļūt par nevācu un — dinastijas robežās — paneiropeisku, kas bija viens no galvenajiem, kaut arī netiešajiem, pēdējā kara cēloņiem. Reformācija bija notikusi noteiktās Vācijas robežās, panvācu kustība, un to var uzskatīt arī par reakciju uz ekonomisko atpalicību, kurā Vācija bija nonākusi tirdzniecības ceļu maiņas rezultātā piecpadsmitajā gadsimtā. Valenšteinam, neapšaubāmi, sava gadsimta dižākajam vācietim, bija plaši, kaut arī neskaidri priekšstati par panvācu vienotību, un viņš nomira intrigu rezultātā ar Ziemeļvācijas princiem pret Hābsburgu nama interesēm. Frīdrihs Lielais nopietni apstrīdēja Hābsburgu hegemoniju Centrāleiropā un izmantoja Francijas vājumu pirmsrevolūcijas periodā, lai nojauktu Polijas barikādi pret Prūsiju Austrumos. Napoleona kari bija tikai nepatīkama starpspēle sāncensībā
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

starp divām ģermāņu lielvarām. To rezultātā Prūsijas pozīcijas tika ievērojami nostiprinātas, jo tās vājināja neatkarīgās kņazu dzimtas Vācijā un ļāva Prūsijai deviņpadsmitā gadsimta pirmajā pusē piespiest mazās valstis iesaistīties muitas savienībās. Frīdrihs Lielais bija iekarojis Silēziju. Viņa pēcteču piespiedu dalība kontinentālajā blokādē Napoleona karu laikā lika pamatus vācu ražošanas nozarēm, kas tika izveidotas, lai aizpildītu robu, ko atstāja britu preču izslēgšana. Muitas savienības apvienoja ar Prūsiju vecās Hanzas pilsētas, un modernizētā Ziemeļvācija stājās pretī Austrijas impērijai, kas patiesībā bija renesanses palieka.

1866. gadā Austrija tika izstumta no Vācijas Konfederācijas un pārstāja būt vācu lielvalsts. Apmēram tajā pašā laikā tā tika izstumta no Itālijas, kurā tā patiesībā dominēja līdz pat deviņpadsmitā gadsimta pirmajai pusei, un tagad tā pārstāja būt itāļu lielvalsts. Taču šeit var novērot Hābsburgu dinastijas apbrīnojamo politisko elastību.
Deviņpadsmitā gadsimta otrajā pusē Austrija strauji kļuva par slāvu lielvalsti, valdot pār nelielu daļu vācu pavalstnieku, kas gadījās dzīvot Austrijā un Bohēmijā. Iespējams, ka Austrija būtu varējusi pastāvēt kā ungāru-slāvu konfederācija, ja Francis Jozefs būtu miris ātrāk un Francis Ferdinands būtu dzīvojis ilgāk. Taču vecais imperators, kā viņš teica karalim Edvardam, "nekad nevarēja aizmirst, ka viņš bija vācu princis".

Divdesmit gadus pirms kara Austrijā izauga spēcīga panvāciešu kustība, ko vadīja populārais Vīnes birģermeistars Karls Leugers, kas patiesi vēlējās redzēt Hābsburgu impērijas un monarhijas galu un impērijas vācu daļu apvienošanu Lielvācijā. Ja būtu panākts vai nu panvāciešu risinājums, vai erchercoga Franciska Ferdinanda "federālais" (slāvistiskais) risinājums, Eiropas vēsture, iespējams, būtu ieguvusi pavisam citu impulsu. Taču Hohencolierni faktiski bija pārņēmuši Hohenstaufenu un Hābsburgu lomu. Pēdējie praktiski bija iekaroti vasaļu princu pozīcijā, un, attīstoties Trīspusējās alianses politikai, Hohencolerni tikai piešķīra jaunu spēku un jaunu direktīvu Svētās Romas imperatoru Paneiropas politikai.

Ādolfs Hitlers uzauga pirmskara Vīnes panvācu propagandas atmosfērā, un savos pēckara rakstos viņš rūgti nosoda to, ko viņš uzskata par antivācu, tīri dinastisku un kapitālistiski monopolistisku politiku, ko viņš piedēvēja Hohencolerniem. Viņš iebilda arī pret Hohencolernu uzsākto koloniālās ekspansijas politiku, kurai joprojām pieturas vecāki nacionālistu politiķi, piemēram, Hugenburgs un Šahta. Tāpēc ir jāpatur prātā šīs divas svarīgās tendences, kas nosaka nacionālsociālistisko politiku darbībā. Pirmkārt, nacistu politika būtībā ir nacionāla, jo tā ir reakcija uz Hābsburgu un Hohencolernu katastrofālo Paneiropas politiku. Bismarka garā, kurš paziņoja, ka "viss Austrumu jautājums nav neviena Pomerānijas grenadieru kauliņu vērts", tā noraida jebkādas ambīcijas pakļaut nevācu teritorijas Vācijas varai. No otras puses, tā izaicina izveidoto Eiropas valstu sistēmu, uzsverot nepieciešamību iekļaut visas vāciski runājošo iedzīvotāju apdzīvotās teritorijas "Drittes Reich" struktūrā.

Virspusēji raugoties, nacistu ideālistu panvāciskās prasības šķiet nesavienojamas ar turpmāko mieru Eiropā. Taču būtībā Hitlera kungs, šķiet, cenšas panākt, lai tiktu atzīts fakts, ka Vācija ir jāuzskata ne tikai par līdzvērtīgu starp lielvarām, bet ka šīm lielvarām ir arī jāpieļauj Vācijas likumīga paplašināšanās un, ja nepieciešams, jāatrod ceļi, pa kuriem tā var paplašināties.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Vācijas vērienīgajā teritoriālajā politikā nav nekā īpaši amorāla. Pēdējo piecpadsmit gadu laikā mēs esam pieļāvuši Francijas demokrātijas ekskluzīvo un nepiekāpīgo kontinentālo politiku, un Tautu Savienība lielā mērā ir izmantota, lai veicinātu jaunas slāvu grupas attīstību Austrumeiropā. Jāatceras, ka Eiropas robežas vienmēr ir bijušas ārkārtīgi mainīgas, un nav nekāda vēsturiska pamatojuma uzskatīt tās par īpaši pastāvīgām pašreizējā Eiropas vēstures brīdī.

Austrumeiropā slāvu grupa — Polija, čehi un Balkānu slāvi, atšķirībā no krieviem — jāuzskata par diezgan pastāvīgu elementu Eiropas vēsturē. Gan Polija, gan Bohēmija patiesībā bija vecākas valstis nekā Prūsija. No otras puses, Krievija ir salīdzinoši nesena parādība, kas kā Eiropas lielvara parādījās tikai astoņpadsmitā gadsimta sākumā. Tas bija divu lielu valdnieku — Pētera Lielā un Katrīnas Lielās — darbs. Pēdējā karā Katrīnas darbs tika sagrauts, un Krievijas robeža tika atbīdīta aiz Pripetes purviem. Boļševiki ir daudz darījuši, lai grautu gan bijušās Krievijas impērijas kultūras, gan nacionālo pamatu. Stabilas institūcijas un idejas ir iznīcinātas, un daudzas tautas, kas veido Padomju Savienību, attīsta dezintegrācijas tendences tādā tempā, kas parasti netiek apzināts. Krievija kļūst par politisku neviena zemi — fakts, ko, šķiet, ļoti novērtē japāņi galējos austrumos.

Šajā sakarā nesen noslēgtais Vācijas un Polijas pakts iegūst nozīmi un norāda uz pilnīgi jaunas orientācijas iespējamību Baltijas valstu politikā. Gan Vācijai, gan Polijai ir nepieciešama vieta, ko varētu definēt kā "zemnieku ekspansijas" telpu. Hitlera kungs un citi nacistu ideoloģijas pārstāvji, piemēram, Darre un Rozenbergs, ir uzsvēruši, ka nacistiskās Vācijas mērķis ir tukšas teritorijas, kur vācu zemnieks varētu apstrādāt savu zemi un kur vācu kopienas varētu veidot savu dzīvi kā neatņemama Vācijas sastāvdaļa. Tā ir pilnīgi atšķirīga koncepcija nekā Hohencolernu un mūsdienu konservatīvo nacionālistu, piemēram, Šahta un Hugenburga, "koloniālais imperiālisms". Veiksmīgs karš pret Poliju neatrisinātu Vācijas "zemnieku ekspansijas" problēmu, jo pati Polija ir blīvi apdzīvota un tās iedzīvotāju skaits pieaug. Taču abām valstīm ir ambīcijas Austrumos, kuras 17.-18. gadsimtā apturēja Zviedrijas iejaukšanās un Romanovu impērijas uzplaukums. Par šo ambīciju iespējām tās nesen saņēma atgādinājumu, kad kara laikā vācieši okupēja Baltijas provinces un kad poļi 1920. gadā okupēja Ukrainu.

Ukrainas nacionālistiem, kuri vēlas atdalīties no Krievijas, ir ļoti svarīgas saites ar Berlīni un Varšavu, un ir iespējams, ka šie elementi varētu būt noderīgi, veidojot kopīgu Vācijas un Polijas politikas pamatu "Tālo Austrumu" Eiropā. Jebkuras kara perspektīvas, protams, ir satraucošas, taču šķiet acīmredzams, ka tiešākais veids, kā padarīt turpmāku karu neizbēgamu Rietumeiropā, ir ignorēt ne tikai Vācijas centienus, bet arī Vācijas vajadzības. Un Vācijas enerģijas atbrīvošana Austrumu virzienā šķiet bezgala labāka par "iestrēgumu" gar Reinu un Austrijā, kas ir vienīgā galīgā alternatīva.

Nacistiskajā Vācijā ir ievērojami maz naidīgas noskaņas pret Lielbritāniju, un nešķiet, ka pastāv tendence vērst oficiālu propagandu pret Lielbritāniju, neskatoties uz ārkārtīgi provokatīvo attieksmi, ko šajā valstī ir ieviesušas preses daļas, kā arī atsevišķas politiskās grupas kopš nacistu nākšanas pie varas. Protams, pastāv aģitācijas kustība par Āfrikas koloniju atgriešanu Vācijai, taču šīs aģitācijas iedvesma lielā mērā nāk no tagad mazsvarīgajām konservatīvo nacionālistu aprindām. Viedokļi par šo konkrēto koloniju vērtību mums pašiem vai vāciešiem var atšķirties, taču pats Hitlera kungs pauž nicinājumu pret "koloniālo imperiālismu", kas iedvesmo nacionālistu grupas.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Noteikti politika, kas balstīta uz "eksporta kapitālismu" — un šī ir politika, kas pieprasa kolonijas —, ir pretrunā ar "autarhiskās valsts" ekonomisko teoriju, un var droši apgalvot, ka nacisti — vismaz pašreizējā fāzē — nevēlas atgriezties Āfrikas laukā. Viņu propagandas viss uzsvars ir uz zemnieku dzīves atjaunošanu kā autarhiskās valsts pamatu un uz nepieciešamību pēc papildu zemēm, kas ģeogrāfiski atrodas blakus Vācijai, kur vācu zemnieku kopienas varētu izplatīties un attīstīt to vācu korporatīvo dzīvi, kurā nacisti saskata visa sākumu un beigas. Ja šāda politika noved viņus konfliktā ar varām un interesēm, kas nav Lielbritānijas intereses, Lielbritānijai diez vai ir pienākums doties krusta karos, lai saglabātu imunitāti pret visuzbruktāko tirāniju, kas jebkad ir aptraipījusi cilvēces vēsturi.

---

[1] Izņemot, iespējams, imperatora Jāzepa II īso valdīšanas laiku.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Džona Beketa grāmata "Sociāldemokrātija sabrukumā"

Kopš pēdējām vispārējām vēlēšanām veiktā papildvēlēšanu rezultātu analīze liecina, ka Leiboristu partijas vidējais aptauju skaits salīdzinājumā ar 1929. gadu ir palielinājies par gandrīz 15 procentiem. 1929. gadā tā ieguva 289 vietas un, pateicoties pieciem neatkarīgiem deputātiem, tās lobiju spēks bija 294 vietas. Vēl trīspadsmit uzvaras būtu devušas tai varu. Pēc 1929. gada datiem aptauju pieauguma temps, kas būtu vienāds ar papildvēlēšanu pieaugumu, būtu pietiekams, lai partija iegūtu skaidru parlamentāro vairākumu. Ja pirmajās vēlēšanās nebūs lielas fašisma ietekmes, var pārliecinoši secināt, ka nav cita faktora, kas varētu novērst šādu notikumu secību. Notiks regulāra svārsta svārstība, un abas Parlamenta puses mainīsies kā futbola komandas puslaikā.

Nekas nebūtu amizantāks, ja vien tas nebūtu traģiski, kā pētīt dažādos viedokļus, ko pauž mūsu "nacionālie līderi" un prese par iespējamo gaitu, kad Parlamentu kontrolēs leiboristi. Tie aptver gan Lielbritānijas vīzijas uz pilnīgi sarkanā maršruta ar seru Stefordu kā šoferi, gan Grīnvuda kunga un Dr. Daltona maigās ērtības, kuri mums ataino Lielbritāniju nemainīgu, izņemot labklājību, ar neticami "džentlmeņu" supercilvēku priekšējo soliņu, kas palielina Meifēras īres maksu tikpat nepārtraukti, cik viņi izlīdzina graustus no mūsu valsts skaistās sejas.

Augsta traģēdija, sarkana sagrāve un labvēlīga efektivitāte tiek prognozēta pēc kārtas. Ir pārsteidzoši, ka neviens no praviešiem nav pacenties rūpīgi izpētīt sociāldemokrātijas principus, uz kuriem balstās Leiboristu partija, un šo principu (vai principu trūkuma) likteni katrā valstī, kurā tie ir izmēģināti. Šis pētījums, kam palīdz Leiboristu partijas vēstures apskats un objektīva tās vadītāju rakstura un darbības pārbaude, neizbēgami norāda uz secinājumiem, kas ir mazāk dramatiski, bet daudz biedējošāki nekā jebkurš no tiem, ko mēs jau esam apsvēruši.

Mans mērķis ir apgalvot, ka Leiboristu valdība nenozīmē ne revolūciju, ne evolūciju. Tā nozīmē bezmugurkaulnieku valdību, ko īsteno niecīgas būtnes bez jebkādiem vadošiem principiem; tā nozīmē dreifēšanu bez virziena vieglprātīgu nepatiesumu mudžeklī; tā nozīmē neizteiktu trauksmi ekonomiskās nedrošības un finansiālās panikas apstākļos, ko pastiprina nervozi un nepieredzējuši ministri.

Bez labuma vājajiem, Leiboristu partija var paļauties, ka tā rej un satrauc vadošo suni. Rezultātā nebūs pēkšņas katastrofas, ar kuru var viegli tikt galā, bet gan nācijas vitalitātes samazināšanās un sabrukuma paātrināšanās tādā ātrumā, ka var būt neiespējami to apturēt. Sociāldemokrātijas teorija patiešām ir iemiesota Leiboristu partijas oficiālajā 1933. gada atvainošanās: “Mēs, iespējams, esam bijuši neefektīvi, bet mēs visu laiku esam bijuši uz pareizā ceļa.”

Ņemot vērā mainītos ekonomiskos apstākļus, ko izraisījusi milzīgā ražošanas spēka attīstība, pateicoties mūsdienu tehnikai un zinātnei, trīs pamatidejas – fašisms, komunisms un sociāldemokrātija – kopš 1918. gada ir cīnījušās par kundzību civilizētās pasaules prātos.

No pirmā acu uzmetiena sociāldemokrātija šķiet vispievilcīgākā. Komunisms pieprasa neiespējamo.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

nemieri un upuri, lai sasniegtu ļoti pretrunīgus rezultātus. Fašisms ir spēcīgs aicinājums uz cilvēku augstāko, pašaizliedzīgo pusi. Vidusmēra cilvēks ir slinks un egoistisks. Viņš nevēlas strādāt un pakļauties disciplīnai; galvenokārt viņš nevēlas domāt un nest upurus rases labā. Sociāldemokrātija sola baudu bez sāpēm, ideālismu bez piepūles, labklājību un taisnīgumu bez plānošanas. Nevarētu izgudrot efektīvāku narkotiku masām, un diez vai jābrīnās, ka Krievijā, Itālijā un Vācijā, kur bija jūtams kara izraisītā sniega pilns spēks, šīs tautas vērsās pie sociāldemokrātiem pēc glābiņa.

Vietas trūkums neļauj veikt ilgstošu, ar citātiem pamatotu sociāldemokrātijas neveiksmes izpēti šajās valstīs. Tai ne tikai neizdevās īstenot miermīlīgu pāreju no plēsonīgā kapitālisma uz sociālismu, kā tā bija solījusi, bet tā arī nespēja ne mazākajā mērā apturēt laupītāju, ar kuru vismaz Vācijā tā izveidoja ātru un stingru aliansi. Visās trijās valstīs strādnieku stāvoklis bija daudz sliktāks nekā pirms sociāldemokrātijas nākšanas pie varas, un visās trijās valstīs šī mācība izrādījās pietiekama, lai viņi pagrieztu muguru šādām demokrātijas formām un censtos atgūt savu prestižu un efektivitāti nacionālas vadības vadībā. Krievija, mazāk attīstītā valsts, pieņēma tagad strauji izzūdošu komunisma formu, savukārt Itālija un Vācija ar augstāku civilizācijas līmeni meklēja glābiņu fašismā.

Ļoti pavirša sociāldemokrātiskās teorijas izpēte ir pietiekama, lai parādītu, ka tas, kas
tas, kas notika šajās trīs valstīs, bija neizbēgami un tam jānotiek visur, kur tiek īstenota šīs politikas nostādne.

Sociāldemokrāts ir demagoģijas racionalizētājs, savukārt viņa partiju neizbēgami pārņem frakcija, tās augstās vietas ir piepildītas ar vīriešiem, kuriem, iespējams, nav nekā cita ieteikuma kā vien spēja runāt viegli. Tās augstākie amati ir pieejami tikai demagogam un tikai viņam. Tāpat kā tās principi ir neskaidri un pretinieku principi ir noteikti, arī tās vadītājiem trūkst komunista fanātisma vai fašista stingrības. Iegūstiet varu ar balsošanu — nevis varu kaut ko darīt, bet varu ieņemt amatus. Apsoliet gan bagātajiem, gan nabagajiem, ka būsiet viņu draugi. Likvidējiet graustus un pusdienojiet kopā ar graustu īpašnieku. Palieliniet algas, bet piešķiriet titulus sliktajam darba devējam.

Nacionalizējiet bankas, bet paklausiet baņķierim. Sakaujiet starptautisko kapitālu ar apsveikuma skūpstu. Samazināt bruņojumu, vienlaikus iejaucoties visu citu valstu lietās. Šie ir daži no piemērotākajiem saukļiem Leiboristu kandidātiem. Nav pārsteidzoši, ka drūmās realitātes pasaulē šis oportūnisma, ideālisma un tīra rakstura vājuma sajaukums ir sabrucis ikreiz, kad tam ir uzlikta atbildība.

Leiboristu partijas vēstures izpēte parāda, cik precīzi šīs tendences īstenojas praksē; un, ņemot vērā iepriekš minēto kontinentālo valstu pagrimuma progresīvāko stadiju, nekas nav pārsteidzošāks kā salīdzināt to neseno vēsturi ar mūsu pašu pieredzi. Sociālās un ekonomiskās grūtības ir novedušas pie plašas atziņas par nepieciešamību mainīt nācijas struktūru. Ir izmēģināts šķietami vieglais sociālās demokrātijas ceļš; sekojis haoss un korupcija; un ir bijis jāpiesauc vadība, ko kļūdaini sauc par diktatūru.

Mūsu Leiboristu partijas pētījums uzrāda tieši tādas pašas tendences kā jau minētajās sociāldemokrātiskajās partijās. Vai tās optimistiskākais atbalstītājs tiešām var apgalvot, ka visā partijas uzskatos un politikā ir divas saskaņotas notis? Pat ja mums nebūtu iepriekšējo pilnvaru periodu pierakstu, kas to pierādītu, viņu vadītāju runās un laikraksta " Daily Herald" slejās ir visas iespējamās pretrunas. Sociālistiskā līga un mierīgākais arodbiedrību vadītājs ir vienoti vēlmē uzvarēt vēlēšanās, taču tādu nav iespējams atrast ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

viens vienotības punkts viņu valdības plānos pēc uzvaras gūšanas. Apmeklējiet jebkuru Leiboristu partijas sanāksmi, kurā ir vairāk nekā viens runātājs, un, ja runātāji pārvarēs cēlus mērķus un stāsies uz praktisku politiku, uzreiz parādīsies visspilgtākās atšķirības.

Pirmā patiesi lielā parlamentārā Leiboristu partija atgriezās 1922. gadā. Nekad, pat 1906. gada "dīvainajā parlamentā", Vestminsterā nebija nonākusi tik dīvaina ekscentriskumu kolekcija. Nav labāka to apraksta kā Skenlona sniegtais apraksts savā darbā " Leiboristu partijas noriets un krišana " :

"Tomēr politika, tāpat kā likstas, rada dīvainus sabiedrotos, taču var droši teikt, ka nekad sliktākajām likstu formām nebija izdevies savest kopā tik dīvainus, dažādus tipus, kādi 1922. gada parlamentā bija iesprostoti mūsu leiboristu gultā; ikviens, kam bija sūdzības, pievienojās Leiboristu partijai, ticot, ka tās vienīgais mērķis ir labot . . . individuālas kļūdas; un, kad partijai pievienojās jebkurš bagāts cilvēks, viņš vai viņa uzreiz juta, ka viņš vai viņa ir jāpieņem parlamentā, lai sūdzības varētu pienācīgi izskatīt... atcerieties Edžertonu Veiku, Leiboristu nacionālo organizatoru, kura uzdevums bija izvirzīt kandidātus, sakot, ka partijas lielākā nelaime ir neapmierinātu ģenerāļu Es pārdozēšana."

Kopumā Leiboristu partijā nonāca daži dīvaini eksemplāri... katram bija noteikta ideja: daži koncentrējās uz nolietotiem zirgiem, daži uz apspiestajām minoritātēm, ja vien minoritātes nebija pārāk tuvu. Bija ģenerāļi, kuri karā bija atstāti novārtā un vēlējās mainīt visu paaugstināšanas sistēmu. Citi (ne ģenerāļi) bija gatavi veltīt savu laiku un enerģiju, lai nodrošinātu Sabata dienas svētīšanu; citi varēja ar mierīgu attieksmi skatīties uz skarbajiem apstākļiem, kas tika piespriesti bezdarbniekiem, bet labprāt būtu sagrāvuši partiju, ja tā būtu ierosinājusi sarakstam pievienot kaut vienu strādnieku klubu. Bija citi, kas uzskatīja, ka grupu tikšanās ikdienas aizlūgšanai pie Dieva atrisinās nabadzības problēmu, un bija citi, kuriem nebija noteikta viedokļa ne par ko.

1906. gadā, kad daži Leiboristu partijas deputāti pasaulei darīja zināmu lielo jautājumu risināšanu, kuriem viņi cerēja veltīt savu parlamentāro mūžu, Bernards Šovs atvainojās Visumam par to, ka jebkad ir bijis ar viņiem saistīts. Nav nekādu ierakstu par to, ko viņš teica 1922. gadā.

Nepilnu gadu vēlāk šī raibā asambleja kļuva par valsts oficiālo valdību.
Pēc dažiem mēnešiem amatā valsts to nekavējoties atlaida. Piecus gadus pēc kunga amata stāšanās amatā. Boldvins sagatavoja nacionālo prātu jebkurai alternatīvai, un 1929. gadā Leiboristu valdība, kurai pietrūka tikai dažu balsu vairākuma un gandrīz vienmēr bija faktisks fizisks vairākums Pārstāvju palātas vēlēšanu apgabalos, divus ar pusi gadus valdīja ar diskomfortu un negodu, līdz 1931. gada krīze īslaicīgi iznīcināja tās vēlēšanu ietekmi.

Krievijā Kerenskis ieteica būt piesardzīgam līdz pat brīdim, kad bēga no sašutušas un vīlušās tautas, kas bija vērsusies pie boļševikiem pēc vadības, ko viņam nekad nebija pieticis drosmes parādīt. Itālijā sociāldemokrāti ieņēma rūpnīcas un, neplānojot tās vadīt, pazemīgi ļāva fašistiem sevi izdzīt un iznīcināt, sniedzot itāļiem plānus runu vietā un rīcību intrigu vietā. Vācijā sociālistiem 1919. gadā bija visa vara savās rokās, bet viņi bailēs meklēja palīdzību pie junkuriem ; divpadsmit gadus viņi turējās pie Veimāras konstitūcijas; un 1933. gadā, gandrīz bez protesta, deva ceļu Hitleram un disciplinētajai triecienvienību vadībai.

Nav pārsteidzoši, ka kāds bijušais angļu sociālistu deputāts raksta, ka sociāldemokrātijas pastāvēšana ir atkarīga no tā, vai tā nekad neiegūs varu. Šis raksts sākās ar brīdinājumu, ka

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Ja papildu vēlēšanu skaitļiem ir kāda nozīme, Leiboristu partijai nākamajās vēlēšanās ir jāiegūst amats vēlreiz. Lasītājs varētu jautāt, kā, ņemot vērā iepriekš minētos faktus, miljoniem vēlētāju ir iespējams vēlreiz balsot par Leiboristu partiju. Atbilde slēpjas maldinošajā attaisnojumā, kas tiek sniegts no katras Leiboristu partijas platformas: — "Mums nekad nav bijis vairākuma."

Lai arī cik pārsteidzoši tas nešķistu, lielākā daļa vēlētāju, šķiet, diezgan patiesi tic, ka, ja 1929. gadā būtu atgriezušies vēl divdesmit arodbiedrību līderi vai vidussšķiras inteliģence , Leiboristu valdībai būtu izdevies īstenot daudzos un dažādos utopiskos solījumus, ko tā bija devusi vēlēšanu kampaņas laikā. Kā vairākuma trūkums izskaidro strādniekiem tādu absolūti pret strādnieku šķiru vērstu likumdošanas aktu kā Anomāliju likums un Ogļraktuvju likums ieviešanu un piespiešanu Pārstāvju palātā — bieži vien pret dažu liberāļu un konservatīvo balsīm —, es neizliekos, ka saprotu. Kā šķiru naida sludināšana un masu apvienošanās kapitālisma sagraušanai varētu pārvērsties nevaldāmā snobismā un lēnā pakļaušanās Londonas pilsētai tāpēc, ka ir 294 deputāti 307 vietā, ir noslēpums, kas nekad netiek izskaidrots.

Lai arī kas cits Leiboristu partijā būtu nepareizi, tā ir tikusi tālu, lai atrisinātu neērto jautājumu problēmu. Tā ir atklājusi, ka labākais veids ir pagriezt tiem muguru. Skaidrojumi nomaina nosodījumu; atmaskošana notiek ar niknumu; un nespēja pildīt pagātnē dotos solījumus vēlētāju acīs šķiet vairāk nekā pārklāta ar papildu dāsnumu, dodot solījumus nākotnei.

Galvenais pierādījums tam, ka Leiboristu partija nespēj valdīt, ir nevis tās neveiksme, lai arī kāda tā būtu bijusi pagātnē, bet gan tās vadības psiholoģijā un tās ierindas lētticībā. Ārkārtīgā iecietība, kas Lielbritānijā vienmēr tiek izrādīta pret tiem, par kuriem valda uzskats, ka viņi ir izcīnījuši augstus amatus, iespējams, izskaidro dīvaino veidu, kā tie, kas zina patiesību, ļauj neapstrīdēt Leiboristu partijas līderu neķītrās prasības pēc neparastiem taisnīguma standartiem.

Makdonalda kungs kā nacionālās valdības vadītājs šodien ievēro tieši tādu pašu politiku kā tad, kad viņš bija ļoti cienītais un mīlētais leiboristu valdības vadītājs. Vienīgā atšķirība ir tā, ka šī politika ir veiksmīgāka, jo viņu ieskauj spējīgi, nevis neefektīvi vīrieši. Tomēr mēs redzam, ka leiboristu līderi, kuri pirms 1931. gada lepojās ar to, ka sekoja viņam, tagad viņu nosoda un nosoda tieši par tām pašām metodēm, pret kurām iepriekš, kad viņš tās izmantoja, viņi nosodīja citus cilvēkus par iebildumiem. Godīguma standarts ir tik zems, ka leiboristu deputāti gan iepriekš, gan tagad, kas mēdza stāvēt pie viņa durvīm, cerot, ka varēs tās atvērt un pateikt "Labrīt", tagad visos pagātnes noziegumos vaino Makdonaldu, Tomasu un Snoudenu. Vienā elpas vilcienā viņi apgalvo, ka ir demokrātiska partija; nākamajā viņi saka, ka parlamentārajā grupā gandrīz 300 spēcīgi vīrieši bija atbildīgi par to, ko viņi tagad nosoda kā ļaunprātīgu rīcību.

Vispārīgs šīs negodīgās propagandas piemērs ir apgalvojums, ko vienmēr izsaka Leiboristu platformas, ka viņi ir vienīgā partija, kas publicē bilanci, un viņu nosodījums vecākām partijām par korupciju apbalvojumu pārdošanā un slepenu ienākumu avotu slēpšanā. Daudzi biedri neapšaubāmi tic šiem apgalvojumiem, kad tos izsaka. No otras puses, daudziem jāzina, ka vairākus gadus līderi ir saņēmuši lielus privātus abonementus un izmantojuši tos pēc saviem ieskatiem — abonementus, kas nekad nav ņemti vērā nevienā jebkad publicētā paziņojumā. Leiboristu partija vienmēr ir nosodījusi tukšo titulu pompozitāti, taču Apbalvojumu sarakstu pārbaude tās darbības laikā neliecina par nekādām izmaiņām tradicionālajā šo sarakstu sastādīšanas veidā. ******ebook pārveidotājs DEMO Ūdenszīmes*******

Machine Translated by Google

Lielākā daļa Leiboristu vadības šajos jautājumos ir apzināti liekulīga, savukārt ierindas darbinieki ir tik neticami lētticīgi, ka ir grūti neapstrīdēt, ka viņi ir pelnījuši tādu vadību, kāda viņiem ir.

Kāds būs demokrātijas gals? Sākot ar sociāldemokrātijas vēstures izpēti citur, mūsu Leiboristu partijas analīze Lielbritānijā mums liek domāt, ka tāpat kā tā parāda visas kontinentālo kustību iezīmes, tā arī tās progresam neizbēgami jāattīstās līdzīgā virzienā. Iespējams, ka šī doma nebūt nav iepriecinoša. Ja vien tauta ļoti īsā laikā neatjēgsies un tai netiks piedāvāta vīrišķīga un praktiska alternatīva, finanšu apsēstās Konservatīvās partijas negatīvās īpašības neizbēgami nodrošinās mums leiboristu vairākumu Vestminsterā. Konservatīvie vismaz divpadsmit mēnešus noturēs leiboristu valdību amatā. Vēlētāji neapzinātos, cik slikti bija leiboristi, un aizmirstu, cik slikts bija konservatīvisms tajā laikā.

Tāpēc kļūst ārkārtīgi svarīgi, lai fašisms nekavējoties piedāvātu šo alternatīvu. Nedrīkst pieļaut, ka citu valstu traģiskā vēsture šeit izpaudīsies. Viņi vērsās pie konstruktīvas plānošanas un autoritatīvas vadības kā pēdējā līdzekļa, kad nekonstruktīva reakcija un bikls sociālisms viņus noveda uz katastrofas robežas.

Leiboristu valdība, kas apņēmusies uzlabot masu stāvokli, ieņemot amatu, atklās, ka viss ir tukšs. Laiks ir pagājis, kad no liekas naudas varēja atrast dažus miljonus, lai atpirktu strādniekus. Apjukuši par Leiboristu valdības pilnīgo nespēju viņiem palīdzēt un iekaisuši par viņu propagandas neapdomīgo raksturu, strādnieki meklēs izeju uz nemieriem un komunismu. Satraukti par mežonīgajām runām, kas tiek teiktas par amata iegūšanu, investoru šķira izmantos savas iespējas, radot katastrofālas sekas mūsu ekonomiskajam stāvoklim. Sociāldemokrātija saskarsies ar savu vēsturisko problēmu: kā apmierināt savus atbalstītājus, neuzbrūkot pretiniekiem. Sociālistiskajā kredo nav risinājuma. Pēc nepilniem trim gadiem mēs saskarsimies ar reālu krīzi, kas liks 1931. gada krīzei izskatīties ļoti sīkas.

Vai ir iespējams ticēt, ka demokrātija, kādu mēs to pazīstam pašlaik, pārdzīvos šo pastāvīgo virzību uz katastrofu? Fašismam ir jācenšas pārliecināt nāciju par saviem plāniem tagad, nevis tad, kad katastrofa jau ir klāt.

Leiboristi nevar valdīt, un, ja korporatīvā valsts tiks atlikta, līdz sociāldemokrātija būs ievākusi savu haosa ražu, nācijas glābiņš joprojām būs atkarīgs no tā, vai vīriešu prāti būs sagatavoti un Melnkreklu kustība būs konsolidējusies.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Fašisms un karš,

autors ģenerālmajors Dž. F. C. Fulers

Fašisma skatījums uz karu ir balstīts uz veselo saprātu, jo fašists ir reālists. Viņam ir bezjēdzīgi nomelnot kara problēmu ar vārdiem un lamāšanās vārdiem, kā to tik bieži dara tie, kuriem veiksmīgi izdevās izvairīties no pēdējās problēmas, jo emocionalitāte ir reālisma antitēze. Viņš ir atvērts problēmas izpētei tāpat kā ārsts izmeklē pacientu, taču viņš atsakās ļauties, lai viņu novērstu "slava", no vienas puses, vai "šausmas", no otras puses.

Ja problēma ir atrisināma, tā tiks atrisināta zinātniski, tas ir, meklējot patiesību, saglabājot objektīvu prātu un kārtīgu darbu. Histērija to noteikti neatrisinās.

Izpētījis karu vēsturiski un psiholoģiski, fašists nonāk pie secinājuma, ka noteiktos apstākļos kari ir nepieciešami, bet citos – nē. Tāpēc viņš nolemj, ka apstākļi ir galvenais faktors, ka tieši tie rada karus un ka līdz ar to karš pats par sevi nav slimība, bet gan slimīga miera stāvokļa kulminācija. Tā nav mikroba, bet gan mikrobi izraisīts drudzis. Bez šī drudža pacients varētu viegli nomirt no iekšējas saindēšanās, tomēr, ja viņa temperatūra paaugstināsies virs noteikta punkta, viņš noteikti sabruks; jebkurā gadījumā, kad slimība beigsies, viņš, visticamāk, būs fiziski novājināts. Vainīgs nav drudzis, bet gan tā cēlonis. Tāpēc fašists saka: “Es pievērsīšos šai problēmai cēloniski, un, kamēr tās cēlonis vai cēloņi netiks novērsti, es turēšu rokās ķirurģisko instrumentu un zāļu krājumus, savas jūras spēkus, armijas un gaisa flotes, jo neredzu iemeslu paļauties uz ticības dziedināšanu un citām šarlatānijām. Līdz ar to man nebūs nekāda sakara ar pacifistu burvestībām, kas paļaujas uz burvestībām, viļņošanos un paktiem.” Šī iemesla dēļ viņš atsakās ļaut atbruņoties un tamlīdzīgi maldinoši maldi novērst viņa patiesības meklējumus, jo ieroči paši par sevi nevar radīt karus, tāpat kā knaibles un skalpeļi paši par sevi nevar radīt slimības.

“Tāpēc,” saka fašists, “pārbaudīsim mieru, jo miera nemierā tiks atklāti kara cēloņi, un, kamēr tie netiks novērsti, es negrasos izmest savus ķirurģiskos instrumentus. Patiesībā, jo histēriskāki kļūst miera aizstāvji, jo pārliecinātāks esmu, ka karš atgriezīsies, tāpēc es parūpēšos, lai mani instrumenti un zāles būtu vislabāk iegūstami.”

Tad fašists pievēršas laikmetam, kurā mēs dzīvojam, jo tieši no šī laikmeta izcelsies nākamais karš, un, objektīvi to izpētījis, viņš nonāk pie secinājuma, ka mūsdienās ir divi galvenie kara cēloņi, proti: pārapdzīvotība un fiskāli ekonomiskā anarhija. Tieši tie rada militārus cēloņus – nepieciešamību iekarot, terorizēt un izveidot neuzbrukamas robežas.

Pirmo no šiem diviem galvenajiem iemesliem viņš aplūko šādi: lai cik nožēlojami un kaitinoši tas arī nebūtu, fakts ir tāds, ka badā mirstošs cilvēks, zogot pārtiku, labprātāk pārkāpj likumu, nekā mirst badā. Katrā civilizētā un necivilizētā valstī ir vienisprātis, ka cilvēkam ir tiesības aizstāvēt savu dzīvību; tad kāpēc šim cilvēkam vajadzētu izdarīt pašnāvību badā, ja viņš var saglabāt savu dzīvību ar zādzību? Līdz ar to, kad valsts kļūst pārapdzīvota, tai ir divi varianti: tā var izdarīt pašnāvību pilsoņu karā vai okupēt kaimiņu teritoriju, kas nozīmē karu, ja vien tā nav apdzīvota.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

pakta apreibināti pacifisti. Šie ir fakti, kurus nevar apstrīdēt. Tā kā Japāna ir pārapdzīvota, ir muļķīgi, ka Līga iebilst pret Japānas ekspansiju. Daudz gudrāk būtu katru gadu nosūtīt uz šo valsti dažus tūkstošus tonnu kontracepcijas līdzekļu.

Ar to pašu problēmu saskaramies Indijā: neatkarīgi no tā, vai ir Baltā grāmata vai nav, ja indieši turpinās vairoties pašreizējā tempā, ja vien ekspansija nekļūs iespējama, Indijai pirms šī gadsimta beigām būs jāsprāgst. 1921. gadā tās iedzīvotāju skaits bija 320 miljoni, bet 1931. gadā - 350 miljoni. Ar šādu pieauguma tempu 2001. gadā tas būs aptuveni 700 miljoni, un, ja vien Marija Stopsa neuzņemsies darbu vai katrs kukurūzas stiebrs neizaugs divas vārpas, kataklizma ir lemta. Tas ir fakts, ko nevar izdzēst ne pildspalva, ne tinte, ne dievbijīgi vārdi; līdz ar to fašists strādā, balstoties uz faktiem - viņš ir reālists.

Pievēršoties otrajam no diviem galvenajiem cēloņiem, fašists uzreiz saskaras ar to, kas tiek pasludināts par "ekonomisko nacionālismu", kurā tik daudzi it kā mīt streika velns. Nekad neapburts vārdos vai nosaukumos, to izpētot, viņš atklāj, ka patiesībā ir domāta anarhiska tirdzniecība, ko liberālās demokrātijas ietvaros čukstēt ir ķecerība: ej, kā gribi, dari, kā vari, krāpies, dod kukuļus, ķildojies, un velns visu kavē. Tirgi un ārvalstu aizdevumi šajā bezasiņainajā karā par naudas apgriešanu ir lieli. Īsumā es tos visus apskatīšu pēc kārtas.

Tā kā mūsdienās visas valstis saražo vairāk, nekā tās var iegādāties saskaņā ar esošo finanšu sistēmu, pasaules ražošana pārsniedz pasaules pieprasījumu. Tāpēc tirgi kļūst par konfliktu cēloņiem un neapmierinātības, kā arī preču dempinga vietām. Tā kā, protams, nav iespējams, lai katra valsts pārdotu vairāk, nekā tā var nopirkt, privātās intereses iesaista to attiecīgās valdības, un valdības žvadzē savus zobenus, lai iebiedētu viena otru – viņu žvadzēšana ir ikdienas preses apvainojums. Alkatība rada skaudību, skaudība – kaisli un naidu, tad notiek kāds incidents, kas uzspridzina apspiestu emociju lāstu, un sākas karš. Līdzīgi notiek cīņā par izejvielām.

Vēl spēcīgāks iemesls ir cīņa starp lielajām centrālajām bankām par finanšu kontroli. Ja preces nevar apmaksāt ar precēm, parādnieks ir spiests pieņemt aizdevumu un nekavējoties nonāk finansiālā verdzībā. Kā kāds rakstnieks saka par starptautiskajiem finansistiem: "Vairāk nekā jebkurš cits spēks, kas palaists vaļā mūsdienu pasaules haosā, tie ir noveduši pie kara." Kad tie ir nonākuši viņu varā, ir tikai divi veidi, kā no tā izkļūt: atteikšanās vai cīņa. Tā kā pirmais nozīmē bankrotu un negodu, parasti tiek ķerts pie otrā.

Tādējādi notiek tā, ka masu demokrātijām raksturīgās alkatības un emocionalitātes dēļ ieročus neuzskata par ķirurģiskiem instrumentiem, bet gan par nacionālās un starptautiskās neapmierinātības sašaurinājumiem. Ar tiem tiek ierobežotas iekšējās revolūcijas un terorizēti naidīgi kaimiņi nevis taisnīguma uzturēšanai, bet gan alkatības uzturēšanai. Atkal no muitas sienas līdz nocietinātai robežai ir tikai viens solis, un, ja esošā robeža ir vāja, pastāv visi stimuli meklēt citu, kas ir stiprāka. Agrāk spēcīgas aizsardzības robežas tika meklētas, lai nodrošinātu nacionālo pastāvēšanu, tagad tās tiek meklētas, lai nodrošinātu starptautisku augļošanu.

1933. gada 11. jūlijā Čemberlena kungs Pārstāvju palātā teica: "Mēs paši joprojām paliekam pie tā viedokļa, pie kura esam pauduši visu laiku, proti, ka galvenās problēmas, no kurām pasaule cieš šodien, pēc savas izcelsmes ir starptautiskas un ka tās var atrisināt tikai ar starptautisku rīcību un vienošanos." Runājot par to izcelsmi, viņam ir taisnība, bet, tā kā Sātanam ir īpaša nepatika pret Sātana izdzīšanu, fašists vairāk nekā šaubās par savu izārstēšanu. Tāpēc viņš netic atbruņošanās līgumiem, miera paktiem un starptautiskiem policijas spēkiem, par kuriem Tautu Savienības dalībvalstis vai tās atbalstītāji runā no iekšpuses uz āru un pēc tam no ārpuses uz iekšu.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Līga neatbalsta mieru, tā iestājas par status quo: tā iestājas par mītu, inerci, nevis par realitātes maiņu. Pasaule kustas, un mums ir jāvirzās līdzi tai; nav iespējams apstāties bez trūdēšanas, un trūdēšana rada karu, jo tā grauž civilizāciju. Piemēram, aplūkosim Austrijas problēmu, kas pašlaik ir Eiropas trūdēšanas centrs: 1918.–1919. gadā liela impērija tika reducēta līdz mazai valstij ar milzīgu kapitālu; tas ir, no miljonāra stāvokļa līdz nabagam, kuram vēl jāmaksā par savu māju — Vīne — miljonāra īre. 1931. gadā Vācija ierosināja Muitas savienību, un Francija, jūtot, ka tā tūlīt tiks torpedēta, nekavējoties nolēma torpedēt šo savienību ar nekad neizsīkstošo iznīcināšanas ieroci — Līgas Padomi. Būtībā ekonomisks jautājums, tas tika nodots izskatīšanai Pastāvīgajā starptautiskajā tiesā un izstiepts uz politiskās tiesu sistēmas, vinčas cita starpā darbinot Salvadorai, Kubai, Kolumbijai un Ķīnai — tolaik atklātas anarhijas stāvoklī. Ja Kuba vai Salvadora būtu balsojušas citādi, Savienība būtu kļuvusi par pabeigtu faktu; tā kā neviena no tām to nedarīja, tā tika noraidīta.

Vai tas ir saprātīgi vai neprātīgi? Vai šis ir veids, kā integrēt pasauli un nodibināt mūžīgu mieru?
Būtu bijis saprātīgāk un godīgāk, ja Līga būtu paziņojusi: “Austrija ir neiespējama valsts, tā ir Eiropas nabags, un, ja tai netiks pieļauta šī Savienība, mums tā ir jāpatur un katru gadu jāmaksā tai miljoniem mārciņu liela pabalsta.” Pat tad, kādas tiesības Līgai būtu bijušas pieņemt, ka austrieši — lepna tauta — vēlas dzīvot nabagmājā; jo viss, ko viņi vēlējās, bija pašnoteikšanās, un viņi to joprojām vēlas, bet nespēj to iegūt, jo viņi ir spiesti dzīvot nevis paši izvēlētas valdības pakļautībā, bet gan korumpētas despotijas pakļautībā.

Patiesībā Austrijai tiek liegts īstenot savu likumīgo likteni, uzspiežot tai slepenu starptautisku policijas spēku — naudas internacionāli, kurai nav nepieciešams pirkt ārzemju algotņus; jo tā vienmēr var nolīgt pašmāju algotņus. Tieši šāda veida spēku, denacionalizēto slepkavu, kura vienīgais stimuls ir nauda, Tautu Savienības Savienība, Jaunās Sadraudzības kustība un trūdošais kapitālisms cenšas uzspiest pasaulei. Ja viņi to varētu izdarīt, agrāk vai vēlāk rezultāts būtu katastrofāla revolūcija, kas beigtos ar pasaules mēroga boļševismu. Vai tad tas ir viņu galvenais mērķis?

Tomēr, neskatoties uz šo klajo politisko blēdību, fašists visvairāk iebilst pret mānīgo morālo uzbrukumu, kas tiek uzsākts dievbijīgu banalitāti un histēriskas liekulības dūmu mākoņa aizsegā, pret visu, kas cilvēcē ir vīrišķīgs un garīgs. Gods, tikumība un ticība jebkam cēlākam par vienkāršu dzīvošanu ir jāpakļauj starptautiskai juridiskai kontrolei. Bet vai miers vai miera uzturēšana par katru cenu ir dzīves mērķis? Vai šajā pasaulē nav nekā dārgāka par dzīvību? Vai cilvēki ir tikai dzīvnieki? Kopā ar Džeimsu Martino fašists uzskata, ka:

"Cilvēka dzīvības godināšana tiek novesta līdz amorālai elkdievībai, kad tā tiek uzskatīta par svētāku par taisnīgumu un tiesībām, un kad asins izliešana kļūst briesmīgāka par postošu tirāniju un triumfējošu liekulību skatiem... nekas nevar būt vājāks vai pašnāvnieciskāks par to, ka vīrieši, kas ir kopienas pilsoņi, paziņo, ka viņi savukārt vēlas dzīvību vērtēt augstāk par taisnīgumu. Un, ja pienāks diena, kad tautas būs apmierinātas ar to, ka katrs strīds, lai kāds arī būtu tā izcelsme, tiks izskatīts tiesā, iespējams, ka pasaule nav kļuvusi labāka, bet gan cilvēki ir kļuvuši ļaunāki un zemiskāki, jo vairs nav nekā, kas viņiem būtu dārgāks par dzīvību."

Dzīvot ir dabas tieksme; bet dzīvot taisnīgi — tas ir, saskaņā ar mūsu dziļākajām pārliecībām — noteikti ir visas morāles un reliģijas pamats. Vai cilvēks, kurš tic, ka atspoguļo Dieva gribu, var pakļaut savu ticību policijas tiesai? Tāpēc "Dzīvot bīstami" šķistu cēlāks un taisnīgāks dzīves moto nekā...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

“Drošība pirmajā vietā”, kas, pielietots cilvēka sirdī, nevar sasniegt neko citu kā vien despiritualizētu einuhu rases radīšanu.

Tā nu fašisma filozofijā dzīvība tiek uzskatīta par līdzekli mērķa sasniegšanai, nevis par pašu mērķi. Indivīds ir mirstīgs, bet valsts, ne tikai indivīdu masa, bet arī tas, kas ir cēls, iedvesmots un iedvesmojošs savā vēsturē, divos vārdos sakot, — nacionālais garīgums, ir nemirstīgs un bezgalīgi lielāks. Tieši tāpēc katram indivīdam ir jādzīvo ne tikai tāpēc, lai to saglabātu, bet gan lai to uzturētu ar savu dzīvi, domām un rīcību. Tā ir cīņa par to, kas jāpaveic, nevis tikai laika atzīmēšana tam, kas ir paveikts. Ja šajā garā vēl ir kaut kas no mežacūkas aktivitātes, lai slavēts debesis, ka vēl nav nekā no lauku cūkas inerces.

Šī dinamisma, šīs būtiskās vīrišķības dēļ fašisms iestājas par mieru, tomēr tas nebaidās no kara, jo viss, ko tas baidās, ir nedzīva dzīve. Tāpēc par mieru un karu fašista kredo skan šādi:

Kara likumīgais mērķis ir pilnīgāks miers; jo karš ir ķirurģisks instruments.

Miera likumīgais objekts ir pilnīgāks cilvēks; jo miers ir radošs instruments.

Un cilvēka likumīgais objekts ir pilnīgāka pasaule; jo cilvēks ir dievišķs instruments.

Kā viņš pārvērš šo ticības apliecību darbībā, jo bez darbības nav iespējama atdzimšana?
problēma, kuru es tagad izpētīšu.

Konfliktu vēsturi var iedalīt divās lielās kategorijās — iekšējās revolūcijas un ārējie kari; pirmais veicināja otro, bet otrais — pirmo. Tagad es tos aplūkošu pēc kārtas.

Fašists saka sekojošo: Starptautiskā neapmierinātība ir tikai neskaitāmu nacionālo neapmierinātību summa. Ja pasauli salīdzinātu ar māju, tad, tā kā tās ķieģeļi un java ir sapuvuši, tās pamati vienmēr grimst un sienas brūk. Tāpēc pirmā problēma radoša pasaules miera nodibināšanā ir katrai tautai sakārtot savu māju; jo, kamēr tautas atrodas iekšējas sapuvšanas stāvoklī, tiklīdz krīze kļūst nenovēršama, to attiecīgie politiķi centīsies saglabāt savu autoritāti, virzot neapmierinātību uz āru, tas ir, prom no mājām un uz ārlietām. Šis ir vecākais un drošākais ceļš uz karu.

Lielisks piemērs tam ir pēckara Francija. Tās valdības sistēma ir pilnīgi korumpēta, tāpēc ko dara tās politiķi? Lai novērstu sabiedrības uzmanību, viņi skaļi paziņo, ka Francijai draud briesmas, un hipnotizē tautu ar vārdu "drošība". Ja būtu iespējams pasargāt Franciju no jebkāda veida uzbrukumiem, vai Francijas politiķi būtu pateicīgi? Nē, viņi būtu šausmās, jo viņi saprastu, ka, tā kā tautai tad nebūtu no kā baidīties no ārēja kara, viņi pievērstu uzmanību iekšējām reformām un revolūcijai. "Drošība" patiesībā nav vairogs, kas pavērsts pret Vāciju, bet gan ložu necaurlaidīgā bruņa, zem kuras rāpo Staviskiji.

Lai gan gandrīz katrā valstī neapmierinātības cēlonis ir ekonomisks, tās izpausme, kā tai arī jābūt, ir morāla. Nabadzība rada ne tikai trūkumu, bet arī netaisnības sajūtu. Tas, ka potenciālas pārpilnības laikmetā joprojām pastāv faktiska un pārmērīga nabadzība, šķiet noziedzīgi, un, kad valdību uzskata par gangsteru pulcēšanos, ciešanas piedzīvojošais un domājošais cilvēks sāk ticēt savām tiesībām to gāzt. Tas ir visu sociālo revolūciju pamatcēlonis. Atņemt taisnīgu daļu ražošanā novecojušas sadales sistēmas dēļ ir nekas cits kā laupīšana. Ja laupītājs ielaužas jūsu mājā un apdraud jūsu dzīvību, jums ir tiesības to aizsargāt.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

pat uz sava rēķina. Izmisušais cilvēks uz politisku slepkavību raugās no līdzīga skatupunkta, un, kad viņš saprot, ka tieši finansists izmanto politiķi kā vajātāju starp viņu un to, ko viņš uzskata par savu likumīgo bagātības daļu, mēs varam sagaidīt pirmo lejupslīdi, kāds jebkad ir noticis baņķieru vēsturē.

Fašists saka: Kāpēc šo finansiālās anarhijas problēmu risināt ar sociālo anarhiju? Kāpēc gan to neatrisināt ar ekonomisko reorganizāciju? Nabadzību un līdz ar to revolūciju rada nevienmērīga bagātības sadale, sapuvusi finanšu sistēma, algu samazināšana, cenu pieaugums un vispārēja dzīves līmeņa pazemināšanās; kāpēc tad neorganizēt valsts rūpniecības nozares tā, lai tās varētu kontrolēt sevi, izpausties un reformēties? Tas nav sociālisms, kurā valsts kontrolē darbaspēku, jo šeit ierosināto rūpniecības kontroli veic tie, kas rada un uztur darbaspēku. Patiesībā tā ir tīrākā kooperatīvās demokrātijas forma, ko politiskās demokrātijas nekad nav mēģinājušas īstenot. Šo kontroli fašists plāno nodibināt ar korporatīvās valsts palīdzību. Rūpniecības tiks sadalītas pašpārvaldes grupās, katra no kurām ievēlēs rūpniecības korporāciju, kas sastāvēs no darba devējiem, strādniekiem un patērētājiem. Šādā organizācijā šķiru cīņai, streikiem un lokautiem nebūs vietas. Tā vietā, lai cīnītos par algu palielināšanu, mērķis būs paaugstināt dzīves līmeni, jo zinātne un rūpniecība palielinās ražošanas jaudu. Ko tas nozīmē? Šo ekspluatāciju aizstās organizācija, un tiks radīta jauna sociālā struktūra.

Kad labklājība ir nodibināta, nākamais solis ir iedvest jaunu dzīvības garu ekonomiskajos putekļos. Tāpat kā cilvēks ir daļēji fizisks, daļēji morāls un daļēji intelektuāls, tā arī cilvēku sabiedrība ir daļēji ekonomiska, daļēji kultūras un daļēji politiska. No tā izriet, ka, tāpat kā pašā cilvēkā, ekonomiskie faktori jāgrupē orgānos un ekstremitātēs; tāpat arī kultūras faktori jāatstāj gandrīz pilnībā indivīdu ziņā, un politiskajiem faktoriem jāpieder varai pār visu. Ar to es domāju, ka politikas galvenās darbības būs regulēt attiecības starp indivīdiem un starp grupām, kā arī vadīt tos orgānus un ekstremitātes, valsts dienestus, kurus tikai viņi var kontrolēt.

No tā mēs varam secināt sekojošo: ka indivīdu privātā dzīve būs pēc iespējas brīvāka; ka strādnieku grupu labklājība būs atkarīga no organizācijas atbilstoši funkcijām un ka visas sabiedrības pārvaldību veiks cilvēki ar augstu intelektu, zināšanām un pieredzi. Citiem vārdiem sakot: kultūras dzīve ir individuāla, ekonomiskā ir kolektīva, bet politiskā ir direktīva un autoritāra. Kad šīs trīs aktivitāšu grupas — pašizpausme, grupu izpausme un nacionālā izpausme — darbojas kopā, radīsies augstākā kultūras, ekonomiskās un politiskās dzīves ekonomika. Šī ekonomika ir patiesa brīvība, un brīvība no neapmierinātības ir nacionālā miera pamats.

Tagad pievērsīšos kara problēmas otrajai pusei, proti, no nacionālajām revolūcijām līdz ārvalstu kari, un šeit mēs atkal atklājam, ka patiess miers ir jānodibina uz ekonomiskiem pamatiem.

Kāds ir šis pamats šodien? Zelta anarhija, kas ir esošo starptautisko un nacionālo monetāro sistēmu stūrakmens. Lai iegūtu zeltu vai ieviestu zelta valūtas, valstīm ir jābūt aktīvām "labvēlīgām" tirdzniecības bilancēm. Tās, kurām tas izdodas, var vai nu iegūt zeltu no valstīm ar "nelabvēlīgām" bilancēm, vai arī piespiest tās aizņemties starpību aizdevuma veidā. Kā raksta viens rakstnieks par šo jautājumu: "Tā vietā, lai tirgotos ar precēm un pakalpojumiem abpusēji izdevīgā veidā, valstis ir spiestas cīnīties ar zobiem un nagiem par "labvēlīgām" bilancēm, t.i., zeltu, draudot nonākt pazemojošā un nožēlojamā stāvoklī, kļūstot par savu veiksmīgo konkurentu ķīlnieku." Šis ir tiešais ceļš uz karu, jo, kā jau norādīju, izņemot noliegumu, tikai karš var atcelt šo verdzību. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Acīmredzot šīs problēmas risinājums ir atteikties no zelta kā bagātības mērvienības un balstīt valūtu uz reālo bagātību, nevis uz vienu preci, ko var iedzīt stūrī, bet gan uz visām precēm ar tirgus vērtību. Tad eksports būs jāapmaksā ar importu, pretējā gadījumā tas kļūs par dāvanām tautai, kas to saņems. Kā saka iepriekš minētais rakstnieks: valsts subsidēts eksports tad kļūs bezmērķīgs. Tarifi, ciktāl tie izslēdz importu, tādā mērā novērsīs eksportu. Apmaiņa tiks nemainīgi fiksēta, likvidējot spekulantu un bailes no naudas aizdevēja tiks novērstas.

Es šeit nevaru iedziļināties detaļās par to, kā būtu jālikvidē esošā finanšu anarhija; taču ir acīmredzams, ka demokrātiskās valdībās, kuru vara ir atkarīga no zelta standarta finanšu interesēm un aizspriedumiem, risinājums nevar būt nekas cits kā katastrofa. Paskatieties uz šajā valstī esošo mašinēriju, kurai būtu jāveic tik sarežģīta reforma.
Premjerministram problēma jānodod izskatīšanai Ministru kabinetā, un Ministru kabinetam — Parlamentārajai partijai, un, ja pie varas ir Leiboristu valdība, tad Parlamentārajai partijai tā jānodod izskatīšanai Arodbiedrību kongresā un Leiboristu partijas konferencē, kamēr aiz visām šīm asamblejām slēpjas ieinteresētās personas.

Fašistiskās valdības laikā, kad eksperti būs izskatījuši jautājumu, premjerministrs teiks "jā" vai "nē". Ja atbilde būs "jā", tad pasākums kļūs par likumu. Un, ja citas valstis būs ieinteresētas, kas diez vai var nenotikt, ja tās atrodas fašistiskās valdības vadībā, lēmumu pieņemšanas mehānisms būs tāds pats, un ātra vienošanās kļūs iespējama.

Piekrītot, argumentācijas labad, ka šis kara pamatcēlonis ir novērsts, mums paliek tas, ko varētu saukt par bioloģisko cēloni, proti, pārapdzīvotība, ko nekāda ekonomiskā pārkārtošanās nevar tieši ietekmēt; jo tā atrodas ārpus valdības kontroles.

Valstīs ar augstu dzīves līmeni šī problēma tiek atrisināta automātiski, samazinoties dzimstībai. Taču valstīs ar zemu dzīves līmeni, tas ir, valstīs, kurās industriālā civilizācija nav pilnībā attīstīta, daudzus gadus var sagaidīt dzimstības pieaugumu. Pievēršoties pasaules statistikai, mēs redzam, ka, kamēr Rietumeiropā iedzīvotāju skaita pieaugums samazinās, Austrumeiropā tas nenotiek, savukārt Krievijā un plašās Āzijas daļās ir vieta simtiem miljonu cilvēku. Ja Āzija industrializētos tādā veidā, kā tas pašlaik notiek Krievijā, nav šaubu, ka šie simtiem miljonu piedzims un ka pienāks laiks, kad pārapdzīvotība piespiedīs ekspansiju uz rietumiem. Ko tas nozīmē? Ne mazāk kā starpkontinentālu karu starp Āziju un Eiropu. Lai sagatavotos šim karam, Eiropas valstīm ir jāpārtrauc savi iekšējie strīdi un jāapvienojas, un tās nekad neapvienosies, kamēr tās šķirs ekonomiskās un finansiālās nesaskaņas. Ja Austrumeiropas valstis savās robežās nevar atrast vietu pieaugošajam iedzīvotāju skaitam, tad no diviem ļaunumiem mazākais ir tas, ka to ekspansijai jānotiek uz austrumiem, nevis uz rietumiem. Šāda ekspansija ne tikai notiks pa vismazākās iedzīvotāju pretestības līniju, bet arī virzīsies uz lielākajiem kara draudiem, kas jebkad varētu apdraudēt Rietumu civilizāciju, nevis prom no tiem.

No šī īsā ieskata nākotnes iespējās mēs redzam, un, manuprāt, pārliecinoši, ka kara problēmu nevar atrisināt ar miera līgumiem un teksta ziņā sarežģītām konvencijām. Tā ir reāla un aktīva problēma, kuras daļu var atrisināt ar organizāciju, bet no daļas var pasargāt tikai vienota un militāri spēcīga Eiropa.

Tā kā ir acīmredzami neiespējami, pat tad, kad fašisms šajā valstī iegūs varu, tam vienam pašam kontrolēt Eiropas likteni, vissvarīgākā militārā problēma, ar ko mēs saskaramies, ir mūsu impērijas drošība un aizsardzība. Šeit mēs atrodamies paši savā teritorijā un noteiktās labklājības robežās...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Noteiktās robežas var veidot, kā vien vēlamies. Tas nozīmē vadību un rīcību.

Tā kā civilizētā valstī visas militārās varas materiālais pamats ir ekonomiskā bagātība, pirmā problēma impērijas drošībā ir impērijas attīstība. Tomēr var teikt, ka, tā kā domīnijas mūsdienās ir autonomas, pašpārvaldošas valstis, nevienai vietējai valdībai, ne fašistiskai, ne citai, nav iespējams veikt šo uzdevumu. Ja tiek paredzēta piespiešana, tad fašists pilnībā piekrīt. Bet viņam piespiešana šķiet pilnīgi nevajadzīga, jo, būdams reālists, viņš uzskata, ka, tā kā attīstība būs atkarīga no sadarbības, tad sadarbībai savukārt jābalstās uz savtīgām interesēm.

Nav jēgas runāt par asins brālību un tradicionālām saitēm, jo tie ir atzīti fakti, un neviens nešaubās par to saistošo spēku; turklāt tie atrodas ārpus materiālās sfēras un tāpēc neattiecas uz ekonomisko jautājumu. Patiesi lietderīgi ir ieteikt, ka pašpietiekama impērija nozīmē ne tikai labklājīgāku impēriju, bet arī drošāku impēriju, jo tautu sadraudzībā tā veidos tik spēcīgu miera instrumentu, ka praktiski aizliegs karu. Pašpietiekamai impērijai kari, izņemot tos, kas rodas pārapdzīvotības dēļ un kas atrodas ārpus politiskās kontroles, ir kaitīgi. Līdz ar to impērijai ir izdevīgi saglabāt mieru pasaulē. Tāpēc tai ir izdevīgi, lai visas tās daļas sadarbotos ekonomiski. Tas var nozīmēt ārvalstu investīciju zaudējumus, bet īsā laikā šos zaudējumus pilnībā kompensēs arvien pieaugošā labklājība.

Šīs labklājības nodrošināšana mūs tieši noved pie aizsardzības problēmas. Kur slēpjas spēks aizstāvēties? Pirmkārt, Lielbritānijas Jūras spēkos, jo vēl daudzus gadus Dominioni nebūs spējīgi izveidot un uzturēt spēcīgas kara flotes. Otrkārt, Gaisa spēkos un Sauszemes spēkos.

Runājot par trešo no šiem aizsardzības instrumentiem, tā kā modernas, tas ir, mehanizētas armijas ir tieši tādas, kādas mums ir nepieciešamas, Dominijām radīsies tāda pati izmaksu problēma, ar kādu tās saskaras, būvējot modernas flotes. Bet attiecībā uz otro, Gaisa spēkiem, atklājas pavisam cits stāsts, jo Domini, kas aptver plašas zemes platības, ir dabiska civilās lidmašīnas vairošanās vieta, un civilās lidmašīnas ir militārā gaisa spēka pamats.

Tāpēc problēma atrisinās šādi: Lielbritānijai vispirms ir jābūt atbildīgai par savu mājas gaisa aizsardzību un pēc tam imperiāli atbildīgai par visām jūras sakariem un nelielas, bet spēcīgas mehanizētas armijas uzturēšanu, kas kara laikā darbosies impērijas ugunsdzēsēju brigādes līnijās. Savukārt domīnijām ir jābūt atbildīgām par savu gaisa aizsardzību un līdz ar to jāizveido spēcīgi un efektīvi gaisa spēki.

Piešķirot šādus spēkus, problēma atrisinās sadarbības jautājumā, un tās risinājumā ir divi galvenie faktori, proti: aizsargātu nosēšanās laukumu tīkla izveide, kas pēc mērķa būtu līdzīgs mūsu esošajam aizsargāto ogļu uzpildes staciju tīklam, un Imperiālās gaisa padomes izveide, kas var sniegt konsultācijas impērijas valstīm par pretgaisa aizsardzību un gaisa spēka attīstību.

Lai gan, ja mūsu impērijai jāpastāv, šī ir mūsu vissvarīgākā problēma, mūsu neatliekamākā problēma ir reorganizēt un apbruņot mūsu kaujas spēkus. Kopš kara beigām virkne stulbu valdību ir novedušas tās līdz bezspēcības stāvoklim. Mūsu divu lielvaru jūras spēku standarts ir atmests, un šodien mums bīstami trūkst kreiseru, iznīcinātāju un zemūdeņu. Attiecībā uz šo pēdējo minēto ieroci mēs tagad esam Francijas žēlastībā. Mūsu armija ir samazināta pēc lieluma un efektivitātes, un, lai gan zirgu gaļas trūkums mūs daļēji ir piespiedis motorizēt, arhaisku smadzeņu pārpilnība tajā ir uzturējusi tik bezjēdzīgu masu...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

kājnieki, ka tie ir tikai ekstravagantīgi dārgi policijas spēki. Tikmēr Karaliskie gaisa spēki ir noslīdējuši no pirmās uz sesto vietu starp pasaules gaisa spēkiem.

Fašists neko no tā nepieļaus. Viņu neuztrauc varas standarti un emocionāli ierobežojumi. Viņš ir reālists un saka: "Ja man gadās dzīvot, kā tas notiek un man tas ir jādara, zelta drudža raktuvju nometnē, es plānoju nēsāt ieroci uz gurna."

Viņa uzskati ir šādi:

Mums ir jāaizsargā desmitiem tūkstošu jūdžu jūras ceļu, un, lai tos aizstāvētu ne pret visiem, bet gan pret visticamākajiem uzbrukumiem, mums ir nepieciešams šim nolūkam visādā ziņā atbilstošs Jūras kara flote.

Mums ir deviņpadsmitā gadsimta armija; tā vietā mums vajadzētu būt divdesmitā gadsimta armijai. Nevis armijai, kas sver tonnās cilvēku miesas, bet gan tiek mērīta pēc mehāniskā trieciena spēka: maz vīru un vairāk mašīnu, jo šis ir mašīnu, nevis muskuļu laikmets.

Mēs vēlamies un mums būs gaisa spēki, kas var mūs aizstāvēt, būdami tik spēcīgi, ka jebkurš Ienaidnieks efektīvā attālumā daudzas reizes padomās, pirms mums uzbruks.

Visbeidzot, mēs vēlamies stratēģisku Aizsardzības ministriju, kas var plānot un izstrādāt plānus visiem trim dienestiem tā, it kā tie būtu viens apvienots dienests. Tas ir, mēs vēlamies aizsardzības autokrātiju miera laikā, jo mēs zinām, ka kara laikā nekas cits kā autokrātija nevar un nevar vadīt stratēģiju vienpusīgi.

Ja citas valstis paziņotu, ka šī mūsu apdrošināšana pret karu un karā mūsu uzvaras garantija ir militāristiska, tad lai viņi tā dara. Lai gan mēs neilgojamies pēc bruņošanās sacensībām, mēs negrasāmies nākamreiz, kad mums uzbruks, nonākt tādā situācijā, kad būsim spiesti bēgt no ienaidnieka bruņojuma. Mēs labprātāk atklāti un tieši stājamies pretī faktiem, nevis akli mirkšķinām uz tiem.

Domāju, ka tagad esmu aplūkojis svarīgākās problēmas, ar kurām mēs saskaramies saistībā ar karu un tā sagatavošanu, un esmu skaidri norādījis, ka atšķirība starp fašista un vairuma citu cilvēku uzskatu ir tāda, ka, lai gan viņi uzskata karu par neizbēgamu vai novēršamu jebkuros apstākļos, viņš to uzskata par nepieciešamu vai nevajadzīgu atkarībā no miera apstākļiem. Patiesībā šī atšķirība ir identiska tai, kas šķir alķīmiķi no zinātnes cilvēka.

Karš ir realitāte, un pret to jāizturas kā pret tādu. Ir saprotams, ka pēc pēdējā kara tauta pievērsās ideālismam, kaut vai tikai atmosfēras maiņas dēļ. Ir arī saprotams, ka visas valdības, kas balstās uz tautas viedokli, pēc savas būtības ir spiestas liet eļļu nemierīgos ūdeņos. Tie ir fakti, kurus nevar apstrīdēt; tomēr tas nenozīmē, ka tie ir fakti, kurus nevar mainīt. Lai gan fašists nevēlas karu, jo karš ir miera neapmierinātības mērs un tāpēc valdības neveiksmes mērs, viņš nesteidzas uz otru galējību un nepaļaujas uz politisku apmānību un ākstībām.

Turklāt viņš netic, ka šis ir kara laikmets, un viņš uzskata, ka šo pārliecību pierāda fakts, ka valdības nekad nebeidz runāt par karu. Kā tas ir iespējams? Tāpēc, ka valsts dzīvē ir tikai divas lielas problēmu kategorijas: viena ir iekšējā, bet otra ir ārējā — iekšlietas un ārlietas. Ja nevēlaties, lai tauta pētītu pirmo, pievērsiet tās uzmanību otrajai. Šis triks, kas raksturīgs ikvienam burvim, ir demokrātiskās politikas galvenais virzītājspēks.

Viņš uzskata, ka kara problēma ir zinātniska, nevis emocionāla: atklāt tā cēloņus, izolēt vīrusu un pļāpāšanas un žokļa vietā kultivēt prettoksīnu. Tāpat kā pašlaik un tas

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Šķiet, ka vēl kādu laiku nekas ārpus vispārēji augsta dzīves līmeņa neizskaudīs karus, kas rodas pārapdzīvotības dēļ, fašists uzskata, ka būs nepieciešami bruņoti spēki un ka līdz ar to efektīvi spēki izrādīsies lietderīgāki un ekonomiskāki nekā novecojuši. Lai gan cilvēku ietekmē tradīcijas, un vīrišķīgas tradīcijas karā ir visvērtīgākās, ieroči acīmredzami nevar būt. Tāpēc fašists nejauc jūtas ar lielgabalu lodēm.

Lai gan vienota Eiropa ir liels ideāls, ko fašisti atzinīgi vērtē un uzskata par iespējamu fašistu kontrolē, jo tad visas valdības savā starpā sadarbosies, izmantojot organizētu sistēmu, šodienas galvenais fakts ir tas, ka vienīgā īstā tautu līga pasaulē ir Britu impērija. Tātad šeit ir mūsu patiesais sākumpunkts ceļā uz radošu mieru. Sākumpunkts, kas aptver aptuveni ceturto daļu zemeslodes un ietver ceturto daļu tās iedzīvotāju. Miers ir mūsu rokās, ja vien mēs to aptvertu reālistiskā veidā. Vai mēs kā tauta pēc gadsimtiem ilga darba tagad izkritīsim no gājiena līnijas un kļūsim par atpalicēju pūli? Fašists atbild: "Nē", tāpēc viņa devīze ir "Uz priekšu".

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Osvalda Moslija grāmata

"Uz priekšu fašismā"

FASCIST propaganda ir neatņemama mūsu nacionālās dzīves sastāvdaļa. Divu gadu darbs un upuri ir atalgojuši to, ka tauta ir atzinusi šo kustību par patriotisku, revolucionāru un pēc būtības britu spēku.

Britu strādnieks beidzot ir spējis identificēt savu dabisko mīlestību pret dzimteni ar savu taisnīga un nepieciešama vēlme būtiski uzlabot savus apstākļus.

Imperiālists, kurš agrāk nebija domājis par ciešanām un trūkumu, kas apspieda miljoniem viņa paša tautas, ir spējis saprast, ka bezdarbam un nabadzībai mūsdienu zinātnes laikmetā nav ne attaisnojuma, ne attaisnojuma.

Mūsu kustības trešajā dzīves gadā ir gūtas nepieredzētas uzvaras propagandā; taču tās lielākais sasniegums ir bijusi zinātniskas un pilnīgi uzticamas organizācijas izveide, bez kuras neviena propaganda nevar radīt paliekoši vērtīgus rezultātus.

Kustības organiskā struktūra kopumā tagad ietver gandrīz 500 apgabalu formācijas, kas tiek organizētas atbilstoši parlamentārajām zonām, un tās visas ir savstarpēji saistītas un vienotas ar organizāciju, kas balstās uz melnkreklu aktivitātēm. Šīs pilnībā uzticamās mašīnas uzbūve ir patiesi ievērojamāka, jo tā nav absorbējusi tik daudz Kustības enerģijas, lai pasliktinātu propagandu. Gluži pretēji, tā ir devusi milzīgu ieguldījumu divu lielāko propagandas operāciju panākumos mūsdienu Lielbritānijas vēsturē. Tagad slavenā kampaņa "Uzmaniet Lielbritānijas lietas" izraisīja tautas pretestību bezjēdzīgam karam tādā mērā, kas tiek arvien pilnīgāk novērtēts dienu no dienas, jo politiķi atkāpjas no fantastiskās un pompozās nostājas, ko viņi ieņēma, kad, neapzinoties mūsu propagandas spēku, viņi pirmo reizi apsvēra militārā un jūras spēka izmantošanu strīdā, kas nevar...

uztrauc mūs.

Otrā lielā operācija paliks atmiņā ar devīzi “Nākamreiz fašisms”.
Visā nesenās vēlēšanu kampaņas laikā mūsu kustība rīkoja tik daudz sanāksmju, cik vien spēja noorganizēt jebkura no vecajām partijām. Mūsu sanāksmes parasti bija pilnībā pārpildītas, viņu sanāksmes bieži vien bija gandrīz tukšas. Mūsu sanāksmes gandrīz bez izņēmuma bija mierīgas un sakārtotas; viņu sanāksmēm ļoti bieži bija raksturīgas huligānisma un vardarbības ainas, kas nebūtu atļautas nevienā fašistu sanāksmē. Galu galā mēs esam saglabājuši vārda brīvību; viņi ir centušies to noliegt un paši to zaudējuši.

Mūsu sanāksmēs vēlēšanu cīņas vidū tika reģistrēts liels skaits rekrūšu.
Mēs ticējām, ka mūs uzklausīs ar interesi; ka mūs neapklusinās austrumu zemnieki, kurus mēs pazinām; bet ka cilvēku masas pievienosies mūsu rindām tieši laikā, kad mēs atteicāmies izvirzīt kandidātus, ir augstākā atzinība, ko varētu izteikt gudrībai atturēties no vēlēšanu cīņām līdz brīdim, kad mēs varēsim uzbrukt ienaidniekam ar nepieciešamo augsti tehnisko aparatūru visā viņa sagrautās un sašķeltās frontes garumā.

Tādējādi, 1935. gadam tuvojoties beigām, mēs varam pārdomāt vienlīdzīgus panākumus gan propagandā, gan organizācijā. Ja mēs nekad nevaram būt laimīgi, kamēr mūsu uzdevums nav pabeigts, mēs visi varam lepoties ar katru paveikto darba stundu, katru mazo upuri, ko esam nesuši mērķa labā, kas ir ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

glābiet mūsu tautu, apvienojot visu cēlo nacionālismā ar visu derīgo sociālismā.

Atskatoties pagātnē, jāatzīst, ka mūsu pretestība ebreju uzbrukumam ir bijusi tikpat triumfāla, cik nepieciešama. Tā kā ebreji neļautu britu kustībai strādāt, domāt un just tikai Lielbritānijas labā, jo viņi mūs būtu iedzījuši katastrofālā cīņā ar dižu tautu, kuras Vadonis ir izglābis Eiropu no komunisma, viņi ir nonākuši atpakaļ uz pastāvīgi lejupslīdošu aizsardzības pozīciju, jo viņi Lielbritānijā izraisīja antisemītisku noskaņojumu, par kuru vainīgi ir tikai viņi paši. Mēs varam lepni atcerēties, ka, ja vien mūsu kustībai nebūtu bijusi drosme izaicināt ebreju starptautisko finanšu un ebreju boļševisma draudus, tā ne tikai nebūtu attaisnojusi tautas uzticību: tā būtu izvairījusies no izšķirošā pārbaudījuma, no kura ugunīm tā ir izkļuvusi kā rūdīta tērauda stienis.

Mēs priecājamies par šāda veida pārbaudījumiem, jo tikai tie var nodrošināt, ka mūsu biedri būs nelokāmi, patiesi un gatavi upurēties, izcili izpaužot to augsto cilvēcisko īpašību, ko izcēlusi fašistiskā cīņa – "spēku izturēt".

Nākamajā gadā visi centieni ir jādubulto un jāpārspēj visi panākumu rekordi. Tagad mēs esam apņēmušies cīnīties nākamajās vēlēšanās; un šo apņemšanos izpildīsim, veicot milzīgu darbu, vairākos simtos vēlēšanu apgabalu izveidojot vēlēšanu organizācijas, kas ir pārākas par veco partiju organizācijām. Uzdevums ir grūts; taču mūsu aktīvo biedru skaits ievērojami pārsniedz jebkuras no vecajām partijām.

Trīs nedēļu ilgā tūre, kas noslēdzās tieši pirms Ziemassvētkiem, atklāja gan personālu, gan garu, ko neviens cits spēks Lielbritānijā nespēj atdarināt. Katra apgabala virsnieki katru vakaru un daudzās pēcpusdienās pulcējās uz apgabala konferencēm. Viņi bija cienīgi raksturīgās britu vīrišķības pārstāvji, ko viņi vadīja savās attiecīgajās vietās. Arī sievietes virsnieces pārstāvēja mūsu patiesās britu sievišķības kustības aizvien pieaugošo spēku. Vietējās organizācijas un politikas problēmas tika izskatītas ar rūpīgu uzmanību detaļām, kas nebija iespējama veco partiju īsajās, neskaidrajās un tukšajās ikgadējās konferencēs. Nākamā gada nacionālie plāni tika pilnībā un atklāti apspriesti, un visā valstī tie tika uzņemti ar iedrošinošu un universālu entuziasmu. Galvenais, ka šis ciešais personīgais kontakts un attiecības tika saglabātas pat pašreizējā lielajā kustības izaugsmē, kas tik spilgti raksturoja fašistiskās brālības pirmsākumus.

Mūs sagaida jauns fašisma spēka gads. Kustība, kas ir bijusi pietiekami drosmīga, lai nicinātu ebreju starptautiskās finanses saskaņoto spēku un tās rīcībā esošos propagandas resursus; kustība, kas ir veiksmīgi izaicinājusi "likumīgo varu, sarkano fronti un masveida reakcijas rindas", vairs nevar samierināties ar aizsardzību. Pārvarējuši mūsu ceļā uzliktos varenos šķēršļus, mums tagad jāstrādā savas uzvaras labā. Šīs iekarošanas apjomam un ātrumam ir jābūt atkarīgam no katra dalībnieka neatlaidīgajiem un mērķtiecīgajiem centieniem.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Spēks caur prieku, autors Dr. Roberts Lejs

T Nacionālsociālistiskā organizācija “Spēks caur prieku” tika izveidota pēc mūsu vadītāja Ādolfa Hitlera pavēles. Kādu dienu viņš mani pasauca un teica: “Es vēlos, lai vācu strādniekam būtu pietiekami daudz atpūtas un brīvdienu, lai nācijas nervi būtu veseli; jo neko nav iespējams sasniegt pat ar vislielākās ģēnija valstsvīru prasmi, ja nācijas nervi tiek sagrauti.” Man kļuva par pienākumu izpildīt šo vadītāja pavēli, un 1933. gada novembrī radās organizācija “ Spēks caur prieku” . Daudzi, pat starp maniem tuvākajiem līdzstrādniekiem, nesaprata, uz ko es tiecos, nedz arī to, kāds bija vadītāja nodoms. Daudzi domāja, ka tas ir līdzeklis, lai mestu putekļus strādnieka acīs un novērstu viņa likumīgo vēlmi pēc sociālā taisnīguma. Citi atkal saskatīja tajā jaunu darbības lauku jaunu amatu radīšanai. Tikai ļoti nedaudzi tolaik atpazina milzīgo darbu, kas šodien pulsē visā Vācijā un jau sniedzas pasaulē tālu aiz mūsu pašu valsts robežām. Šķiet kā brīnums, ja atceras, kā ideja, par kuru daudzi smējās, citi nicināja, pretinieki apvainoja un apvainoja, un pat mūsu tuvākie draugi uztvēra to tikai ar bažām un šaubām, īsā laikā, nedaudz vairāk kā divu gadu laikā, ir iekarojusi tautas sirdis un pati tauta to ir īstenojusi dzīvē.

Aprakstot mūsu apskatāmo objektu, nosaukums ir pilnīgi pareizs: Nacionālsociālistiskā kopiena. Spēks caur prieku. Ir rūpīgi jāapsver katra atsevišķā vārda nozīme: Nacionālsociālistiskā kopiena. Kopiena ir tās pamats, un šeit atkal ir skaidri izteikts fakts, ka tikai kopiena ir spējīga un kompetenta būt prieka devēja. Šajā ziņā mēs, nacionālsociālisti, atkal skaidri redzam, ka kultūra un māksla ir saistītas ar nācijas un rases kopienu un nevar pastāvēt izolēti vakuumā. Spēks caur prieku . Man ieteica to saukt par "Pēc darba". Bet es nekad neesmu atbalstījis atdarināšanu, vienmēr dodot priekšroku tam, lai noskaidrotu, vai nav iespējams kaut ko radīt pašam.

Jaunās Itālijas “Dopolavoro” noteikti var uzrādīt lieliskus rezultātus; tas neapšaubāmi ir liels sasniegums. Taču tas precīzi nesakrīt ar mērķi, ko mēs vēlamies sasniegt. Tas ir neitrāls izteiciens, kas neizsaka ne mūsu vēlmi, ne Vadītāja pavēli. Vadonis teica: “Es vēlos stipru tautu: pārliecinieties, ka darba temps, ko racionalizācija un visa notikumu gaita jebkurā gadījumā ir padarījusi bezjēdzīgu, tiek līdzsvarots ar atpūtu un brīvdienām, ko šie vīri saņem; un pārliecinieties, ka tautas nervi netiek sabojāti.” Vadītāja pavēle bija dot tautai spēku, un vienlaikus viņš parādīja, kā šo spēku iegūt: ar atpūtu, brīvdienām, ar prieku.

“Spēks caur prieku” ir, iespējams, īsākais un kodolīgākais nacionālsociālisma mērķa izteiciens. Tas ir dzīves uztveres iemiesojums, ko nacionālsociālisms ir devis Vācijai; tas pauž to pozitīvo attieksmi pret dzīvi, kas pulsē mūsos un kas aizstāj dzīves noliegumu, kas dominēja mūsu tautā pagājušajā gadsimtā. Jo tas, ko mēs redzējām pagātnē ikvienā dzīves jomā, tas, kas raksturoja visas mūsu izzudušā partijas, bija dzīves noliegums!

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Mēs, nacionālsociālisti, nevēlamies domāt par dzīvi kā ceļojumu cauri zemes asaru ielejai, kā pastāvīgu gatavošanos labākai dzīvei aiz sevis. Mēs vēlamies padarīt dzīvi – un jo īpaši mūsu nabadzīgāko vācu tautiešu dzīvi – tik skaistu un gaišu, cik vien iespējams. Mēs ticam, ka šī mūsu dzīve ir dzīvošanas vērta; un mēs ticam, ka mūsu Kungs Dievs neradīja mūsu dzīves daudzveidību, lai to visu atkal atstātu mūžīgai iznīcībai un bojāejai. Visi, kas tic, ka ar savu dzīvi un darbiem viņiem šajā pasaulē ir jāizpilda svēta misija, visi, kas ir piepildīti ar šo ticību, savās sirdīs ir nacionālsociālisti.

Tāpēc mums ir nepieciešams spēks cīņai. Mūsu dzīve nav piepildīta ar paradīzes bagātībām; mums galvenais ir cīņa. Dzīve ir cīņa, un cīņa ir dzīvošana. Mēs nezinām galapunktu, kur daži mūžīgā dīkā gaida savu baudu, bet citi ir mūžīgi nolādēti. Visā mūžībā mēs pazīstam tikai cīņu kā savas ticības un savas dzīves izpausmi. Un šajā cīņā mēs cenšamies dot savai tautai pastāvīgu jauna spēka avotu.
Darbs patiesībā ir tikai vēl viena cīņas izpausme. Ikviens mūsu tautietis, vai viņš būtu strādnieks vai zemnieks, mākslinieks, zinātnieks vai karavīrs, ik mirkli atrodas šajā cīņā par savas tautas un sevis eksistenci. Un tā kā šī cīņa patērē nervus, mantu, cilvēkam ir nepieciešami līdzekļi šai cīņai un tāpēc arī šo līdzekļu papildināšana un spēku atjaunošana. Līdz ar to atpūta un brīvdienas mums ir iekšēja nepieciešamība.

Pirms kāda laika man jautāja kāds izcils ārzemju sociālās ekonomikas students: “Kāda ir jūsu attieksme pret atvaļinājuma jautājumu? Vai jūs Vācijā ar likumu noteiksiet ąţvaļinājuma dienu skaitu un vienlaikus ar likumu regulēsiet arī to apmaksas likmi?” Es atbildēju: “Mēs ne tikai pieļausim vispārēju atvaļinājuma dienu ieviešanu, bet arī padarīsim tās par juridiski obligātām, jo tas atbilst mūsu prasībām.” “Bet atvainojiet,” viņš teica, “katrā valstī darba devēji cīnās pret saviem darbiniekiem, un tomēr jūs Vācijā apgalvojat, ka pat darba devēji pakāpeniski sāks pieprasīt šīs atvaļinājuma dienas?” “Jā, nevar būt tālu tas laiks, kad dedzīgākie atvaļinājuma un atpūtas aizstāvji nebūs strādnieki, bet gan darba devēji.”

Nacionālsociālisms ir saprāta uzvara pār neprātu, un ir tikai saprātīgi, ka noguris un novājināts cilvēks atjaunojas, lai viņš varētu daudz labāk veikt savu turpmāko darbu. Tas nozīmē, ka atvaļinājums kļūst par veselīga, saprātīga vesela saprāta prasību. Mēs nepieprasām atvaļinājumu aiz žēluma, bet gan atzīstot faktu, ka tas vēl vairāk palielinās mūsu tautas ražošanas spēku. Darba devējam nav nekādas priekšrocības, ja viņa labā strādā noguris un izsmelts cilvēks; šāds cilvēks vienkārši patērē enerģiju, kamēr mašīnas turpina darboties, patērē enerģiju, maksā naudu un nolietojas. Arī cilvēks pārstāj būt produktīvs, tāpēc darba devējam ir dubulti zaudējumi: viņš ne tikai maksā algas par samazinātu produktivitāti, bet arī apmaksā neizmantotās mašīnas enerģiju un jaudu. No otras puses, ja cilvēks ir svaigs, darba devējs viegli atgūst starpību, ko radījuši apmaksātie atvaļinājumi. Un darba devējs redzēs, ka viņa bilance nekļūs par debetu, bet gan, gluži pretēji, uzrādīs uzlabojumu kredīta pusē; viņš redzēs, ka ieguvējs ir gan viņš, gan strādnieks.

Nacionālsociālismam patiešām ir raksturīgi, ka tas neko nedod tikai vienas puses labā. Ja mēs darītu kaut ko tādu, kas palīdzētu tikai strādniekam un vienlaikus kaitētu darba devējam, tas nebūtu nekāds ieguvums tautai kopumā; lieta ir laba indivīdam, ja tā ir laba vācu tautai kopumā, un vācu tautai ir labi, ja cilvēkiem ir atpūta un brīvdienas. Bieži esam pieredzējuši, un tā ir arī šodien, kad dzirdam vīrieti sakām: "Es gribētu astoņas brīvdienas; iedodiet man manu naudu; bet es negribu doties prom atpūsties, es palikšu mājās." Nē, tas ir nepareizi; tas būtu...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

izmetot naudu, jo mājās cilvēks nevar atrast atpūtu. Pati lietas ideja ir tāda, ka viņu reizi pa reizei izvilks no bēniņiem, kur viņš pastāvīgi redz tikai ciešanas un trūkumu, un aizsūtīs jūras braucienā, uz kalniem vai uz Reinu, lai viņš iemācītos uz astoņām dienām aizmirst ikdienas rutīnu. Ar to, ko sludina marksisti, nepietiek: "Mēs vēlamies brīvdienas"; ar brīvdienām kaut kas ir jādara – tas ir Spēks Caur Prieku.

Pirmā gada beigās es varēju teikt, ka “Spēks caur prieku” ir strauji iekarojusi Vāciju. Šodien mūsu sasniegumi ir tik lieli, ka arī ārvalstis tiem pievērš uzmanību. Pilnīgi neatkarīgi no tā, vai viņi ir par vai pret Vāciju, visi ārzemēs ar interesi vēro mūsu jauno organizāciju, kas ir padarījusi iespējamu kaut ko tādu, kas līdz šim tika uzskatīts par neiespējamu, par katra pasaules sociālista daudzu gadu sapni. Mēs ceram likt pasaulei domāt par Jauno Vāciju citādi, nekā to bieži vien vēlas mums iestāstīt ļaunprātīga prese.

Piemēram, laikraksts “Diario da Manha” min pasaules sabiedrības pieaugošās labvēlības piemēru; 1935. gada 12. oktobra numurā par jūras ceļojumu “ Spēks caur prieku” mēs lasām sekojošo: “Tā ir revolūcija, ko Vācija ar stingro un disciplinēto tautas gribu, kas apvienojusies ap Ādolfu Hitleru, gatavojas veikt. Kādas būs tās sekas un galīgie rezultāti? Vēl ir pāragri tos novērtēt; taču viena lieta ir skaidra – vācu gars strādā pie jaunu dzīves koncepciju radīšanas un mūsu laika neatrisinātāko problēmu risināšanas.” Norvēģijas laikraksts “Karmoy Posten” 1935. gada 27. septembra numurā publicē interesantu diskusiju par “Spēks caur prieku” ceļojumu vērtību starp norvēģi un Rabinovica kungu. Norvēģis, atsaucoties uz jūsu sniegtajām skicēm par to, cik briesmīgi ir jūras braucieni, raksta: “...dzīvei uz kuģa šāda ceļojuma laikā jābūt maz vietas un šaurībā visādā ziņā, es vēlētos norādīt, ka esmu personīgi piedalījies vienā no tiem un zinu, ka tās ir muļķības...

· Jūs noteikti nekad neesat bijis uz kuģa " Spēks caur prieku". To nedrīkst darīt. Jebkura demokrātiska·valsts, kas jums patīk,
"Atmetiet pāri bortam visu taisnīguma · varētu lepoties.
izjūtu... organizāciju " Spēks caur prieku"."

Es varētu bezgalīgi turpināt līdzīgu draudzīgu preses izteikumu sarakstu no ārzemēm; taču viena lieta ir skaidra no visu to spriedumiem, kas ir izrādījuši nopietnu interesi par mūsu organizāciju, proti, ka ideja " Spēks caur prieku" nostiprinās, balstoties uz tās sasniegumiem, kas nav apstrīdami arī citās valstīs.

Tāpēc mēs rīkojāmies pareizi, dodoties ceļojumos uz citām valstīm. Mēs turpināsim iesākto ceļu, un šī gada martā mēs ar savu "Spēks caur prieku" floti dosimies pāri Atlantijas okeānam uz Lisabonu un Madeiru. Turklāt, sākot ar 1936. gadu, katru pavasari un rudeni mēs dosimies ceļojumos uz dienvidiem. Pieredze, ko guvām pirmajos Atlantijas okeāna šķērsojumos uz Portugāli, bija tik labvēlīga, ka esam apņēmušies īstenot iepriekšminēto šo ceļojumu attīstību. Neviens nevar labāk pārstāvēt jauno Vāciju kā vācu strādnieks, kurš ceļo ar "Spēku caur prieku".

Papildus tam šogad mēs īstenosim virkni lielisku īpašu projektu. Apsverot, kurp patiesībā devās pieci miljoni “ Spēka caur prieku” atpūtnieku 1934. un 1935. gadā, atklājas, ka no šiem pieciem miljoniem vairāk nekā trīs miljoni devās uz mūsu valsts pierobežas rajoniem. Tur viņi ir uzcēluši dzīvo vācu sociālisma sienu. Pierobežas zemju iedzīvotājus apmeklēja brāļi vācieši no visām Vācijas daļām. Un lielā biedriskums, kas tieši atšķir “Spēka caur prieku” ceļojumus no privātiem ceļojumiem, deva šiem brāļiem uz robežas jaunu garīgu atbalstu. ******e-grāmatu pārveidotājs DEMO Ūdenszīmes*******

Machine Translated by Google

Mēs turpināsim šo metodisko darbu un ievērojami to paplašināsim. Lai sasniegtu šo mērķi, esam uzsākuši lielu darbu un plānojam samazināt jau tā zemās "Spēks caur prieku" cenas vēl par 30 procentiem. Kad tas tika ierosināts, daudzi eksperti kratīja galvas un uzskatīja, ka to nekad nevarēs paveikt. Tagad, pēc neilga sagatavošanās perioda, varu teikt, ka tieši šogad lētākas cenas būs pieejamas 350 000 atpūtnieku, un tas neprasīs izmitināšanas pakalpojumu sniedzējiem atkāpties no apstiprinātajiem tarifiem.

Tas nozīmē, ka vidēja attāluma braucieniem vācu strādnieks var doties veselas nedēļas atvaļinājumā, kas izmaksā no 12 līdz 15 vai 16 markām, ieskaitot braukšanas maksu, pilnu ēdināšanu un izmitināšanu, kā arī visa veida kolektīvās aktivitātes. Tas ļaus mums iekļaut jaunas strādnieku grupas, kuras ekonomiskā stāvokļa dēļ līdz šim nav varējušas piedalīties " Spēka caur prieku" ceļojumā. Šīs jaunās masas būs labākie atpūtnieki, jo tās būs vislaimīgākās un visapmierinātākās. Mēs tās aizvedīsim uz skaistām pierobežas zemēm, kurām vienlaikus visvairāk nepieciešama aprūpe, ko tām var sniegt nacionālsociālisms.

Visās kustības “Spēks caur prieku” aktivitātēs , kas sniedzas ārpus mūsu Tēvzemes robežām, mēs domājam par mūsu vācu brāļiem ārzemēs. Mēs vēlamies viņus padarīt par dzīvu tiltu, kas mūs savieno ar citām valstīm, un mūsu atpūtnieki būs draudzības vēstneši, lai citas valstis varētu redzēt Vāciju tādu, kāda tā patiesībā ir. Tāpēc mēs uz Vāciju atvedīsim savus ārzemēs dzīvojošos brāļus un viņu bērnus, kuri citādi nekad nevarētu iedomāties apmeklēt Vāciju. Ziemas un starpsezonā mēs izmantosim savu “Spēks caur prieku” floti un veiksim šos braucienus par ļoti zemām cenām. Visos šajos pasākumos mēs nekonkurējam ne ar vienu rūpniecības uzņēmumu, jo personas, kas piedalīsies šajos braucienos, mēs ļoti rūpīgi atlasīsim. Ja cilvēkam ir pietiekami daudz naudas, lai atļautos parastu braucienu uz Vāciju, lai viņš ceļo parastajā veidā.

Mēs piedāvājam iepriekšminētās lētās iespējas apmeklēt Vāciju tikai tiem, kam nav tik paveicies.

Noslēdzot savas piezīmes par ceļojumiem un atvaļinājumiem, es vēlētos pieskarties vienai nelielai bažām, kas pastāv dažviet. Kopumā visi ir sajūsmā par " Spēks caur prieku" ekspedīcijām, gan mūsu saimnieki, gan atpūtnieki. Visi slavē šo iestādi, kas, kā pierādīts, daudzējādā ziņā rada ļoti labvēlīgu ietekmi. Ir tikai viena kritika, ko laiku pa laikam var dzirdēt: tiek teikts, ka liela daļa atpūtnieku sastāv no cilvēkiem, kuri varētu doties atvaļinājumā pat bez mums. Taču šis iebildums nav pamatots. Mani līdzstrādnieki ir izpētījuši liela skaita vilcienu sastāvu. Tas bija viegli iespējams, jo katrs dalībnieks tiek aptaujāts, izmantojot īpašu detalizētu anketu. Visu brīvdienu vilcienu izpētes rezultāts no četriem rajoniem bija šāds: ne mazāk kā tieši 50% pasažieru bija rūpniecībā nodarbinātie. Pārējo veidoja mazie darbinieki, neatkarīgie amatnieki, privātpersonas, brīvo profesiju pārstāvji utt. Es varu sniegt arī skaitļus par "Spēks caur prieku " atpūtnieku ienākumiem. Šo pašu vilcienu izpēte parādīja, ka trešdaļai visu atpūtnieku ienākumi bija mazāki par 100 markām mēnesī. Vēl viena trešdaļa mēnesī nopelnīja no 100 līdz 150 markām. Pārējo ienākumi bija augstāki, bet vidēji no 150 līdz 250 markām mēnesī. Tikai 6% nopelnīja vairāk nekā 250 markas. Šajā kategorijā galvenokārt atrodami precēti pāri ar daudzām ģimenēm, kuriem smago pienākumu dēļ ir tiesības piedalīties ceļojumos "Spēks caur prieku" .

Mums jānonāk līdz šim punktam — un viss līdz šim brīdim liecina, ka mēs to sasniegsim —

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

kad brauciens no Berlīnes uz Rīgenu ar transportu turp un atpakaļ, kā arī astoņu dienu atpūtu pie jūras, ir pieejams, sākot no 12 markām. Galīgais mērķis ir šāds: saskaņā ar pašreizējo Vācijas iedzīvotāju skaitu mums katru gadu jāspēj nosūtīt 14 miljonus strādājošu vīriešu un sieviešu atpūtas braucienos no 12 līdz 14 dienām. Esošās transporta un izmitināšanas iespējas ir pilnīgi nepietiekamas, lai tiktu galā ar šo problēmu. Šodien tās jau ir sasniegušas iespējamo robežu. Kad mēs to pravietojām pirms diviem gadiem, par mums smējās.

Tāpēc mēs nekavējoties ķersimies pie jaunu izmitināšanas vietu un jaunu kuģu būvniecības. Nākamo trīs gadu laikā Vācijas Darba fronte uzcels ēkas 100 miljonu marku vērtībā. Starp tām būs jūras peldvieta Rīgenas salā ar 20 000 gultasvietām un visām atpūtas iespējām. Šī unikālā pasākuma plāni un modeļi jau ir izstrādāti. Mēs tos esam parādā mūsu vadītāja Ādolfa Hitlera dāsnajai pavēlei.

Turklāt mēs uzbūvēsim divus kuģus, kas katrs varēs uzņemt 1500 cilvēkus, bez masu kopmītnēm, visas kajītes būs paredzētas divām vai četrām personām, katrā kajītē būs iluminators, un visam kuģim būs nepārspējamas ietilpības klājs. Papildus diviem kuģiem "Der Deutsche" un "Sierra Cordoba", kas mums jau ir, šajā pavasarī mēs iegādāsimies vēl četrus līdzīga izmēra kuģus. Papildus šiem projektiem lauku atpūtas mājās, kas jau pieder Darba frontei, tiks palielināts gultu skaits līdz 30 000. Kad pēc trim gadiem viss būs pabeigts, mēs varēsim nodrošināt izmitināšanu 1,2 miljoniem cilvēku mūsu pašu atpūtas kūrortos. Protams, privāto viesnīcu un ēdināšanas uzņēmumu prasības vienmēr tiks priviliģētas. Tāpēc mēs neatlaidīgi strādāsim, lai sasniegtu galveno mērķi, līdz pēdējais strādājošais vācietis varēs pilnībā apmierināt savas likumīgās prasības uz atpūtu un atvaļinājumu.

Starp dažādajām Nacionālsociālistiskās kopienas “Spēks caur prieku” organizāciju sadaļām sports ieņem īpaši svarīgu vietu. Šim birojam ir lielisks, bet bezgala grūts pienākums pārvērst vācu strādnieku brīvo vakaru, kas pavadīts jautrā fiziskajā kultūrā, par spēka un atpūtas avotu. Šodien, pēc divu gadu darba, mēs ar gandarījumu varam konstatēt, ka rezultāts ir krietni pārsniedzis mūsu cerības. Vairāk nekā trīs miljoni cilvēku ir apmeklējuši 8500 kursus dažādās sporta kategorijās (peldēšana, vingrošana, vieglatlētika, slēpošana utt.), ko mēs organizējām. Sporta, lietu un īpašu kursu medicīnas centri tiem, kas cieš no fiziskiem defektiem, kalpo pat pēdējo mūsu tautiešu atbalstam. Mūsu burāšanas ekspedīcijas atklātā jūrā vienmēr ir bijušas pilnībā pārpildītas, un daudzi pieteikumi ir nācies noraidīt. Arī šajā virzienā mēs paplašināsim savu darbu un jo īpaši veiksim braucienus ar lielāku darbības rādiusu nekā pagājušajā gadā. Šajā ziemā, rakstīšanas brīdī, skaistākajos Vācijas ziemas sporta rajonos notiek slēpošanas apmācības kursi; Tajos piedalīsies 35 000 cilvēku. Saistībā ar šiem kursiem ir pieejami 30 000 slēpošanas tērpu “Strength Through Joy” , kas sastāv no slēpēm ar siksnām, zābakiem un zeķēm par 35 markām. Šis skaitlis var šķist augsts, taču pagājušajā gadā parastajā mazumtirdzniecībā tika pārdoti 18 000 tērpu. 42 000 “Strength Through Joy” atpūtnieku ar entuziasmu sekoja Olimpiskajām spēlēm Garmišā-Partenkirhenē, kurus uz norises vietu atveda mūsu “Strength Through Joy” vilcieni.

Neskaitāmiem vāciešiem tas nozīmēja sen lolota un šķietami neīstenojama sapņa piepildījumu; jo mūsdienās Vācijā sports vairs nav tikai rekordu pārspēks, ko veic tikai izredzētie vai ekonomiski veiksmīgāki indivīdi, bet gan nacionāls hobijs. Jau tagad trūkst piemērotu treniņu laukumu, un pieplūdums "Spēks caur prieku"...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Sporta kursi tiek pastāvīgi uzturēti. Trešais gads, spriežot pēc iepriekšējās pieredzes, atkal parādīs līdzsvaru, kas pierādīs, ka Vācijā tiek kultivēts ne tikai čempionāta sports, bet, konkrētāk, tautas ķermeņa treniņš. Mēs neliksimies mierā, kamēr pat 50 un 60 gadus veci cilvēki neuzskatīs sportu vai fizisko sagatavotību par ikdienas nepieciešamību.

Jaunizveidotā nodaļa “Prieks caur spēku” Izglītības un tautas izglītības jomā savu praktisko darbu sāka tikai pirms neilga laika. Taču dažu mēnešu laikā tā jau ir sniegusi vērtīgu palīdzību vācu tautai, sniedzot tūkstošiem laternu lekciju, izmantojot bibliotēkas, kurās ir simtiem tūkstošu grāmatu, un veicot visa veida vizītes un ekskursijas.

Līdz gadam, kad pie varas nāca Nacionālsociālistiskā partija, miljoniem vācu vīriešu un sieviešu nekad nebija redzējuši teātri no iekšpuses. Viņiem ne tikai šķita pilnīgi dabiski neapmeklēt teātri, bet marksisma ietekmes rezultātā, kurai viņi bija pakļauti, viņiem bija tāds mazvērtības komplekss, ka pat šķita, ka tas viņiem nav atbilstošs viņu sociālajam stāvoklim. Arī šeit ir notikušas fundamentālas pārmaiņas. Nācijas kultūras vērtības vairs nebūs īpašnieku šķiru privilēģija. Viens nejauši izvēlēts skaitlis spilgti izgaismo ļoti ievērojamo nozīmi no kultūrpolitikas viedokļa darbam, kas paveikts tikai "Lielajā Berlīnē": no 1934. gada 1. decembra līdz 1935. gada 30. novembrim " Spēks caur prieku" ir aizvedis uz teātri vairāk nekā pusotru miljonu Berlīnes strādnieku. Lai arī cik pārsteidzošs būtu šis skaitlis, mēs tā patieso vērtību novērtējam daudz vairāk, atceroties, ka tas pārstāv vīriešus un sievietes, kuri nekad vai praktiski nekad nav apmeklējuši teātri. Tādēļ šie cilvēki teātrim pārstāv papildu patronāžu. Iemesli, kāpēc viņi nekad iepriekš nav apmeklējuši teātri, galvenokārt bija ekonomiski. Strādnieks vai darbinieks ar mēneša ienākumiem no 100 līdz 200 markām vienkārši nebija spējīgs samaksāt parastās teātra cenas sev un savai sievai.

Mūsu dāsno pasākumu rezultātā teātris un koncertzāle ir ieguvuši plašas sabiedrības atbalstu — tās sabiedrības, kas šīs iestādes pazina tikai no baumām un skatījās uz tām ar pilnīgu vienaldzību. Šis ir fakts, ko nedrīkst ignorēt, un tam, protams, ir labvēlīga ietekme uz privātajiem teātriem, kurus neapmeklē " Spēks caur prieku".

1934. gada sākumā Siemens rūpnīcā veiktās izmeklēšanas par teātra apmeklējumiem apstiprināja šos novērojumus. To viegli pierāda viens vai divi skaitļi: 87,6 % aptaujāto vīriešu un 81,3 % sieviešu nekad nebija redzējuši operu; 63,8 % aptaujāto vīriešu un 74,2 % sieviešu nekad nebija apmeklējušas teātri. Tā kā šie jautājumi tika uzdoti visiem Siemens koncernā strādājošajiem, neņemot vērā personas vai amatu, sākot no direktora līdz palīgstrādniekam, var pamatoti apgalvot, ka tie rūpnīcas darbinieki, kuri jau bija redzējuši teātra vai operas izrādes, piederēja pie ekonomiski labākā situācijā esošajām darbinieku grupām.

Jaunākie novērojumi dažādās rūpnīcās liecina par pozitīvo rezultātu, ka strādnieki ir īpaši labi pārstāvēti " Spēks caur prieku" organizētajās aktivitātēs. Tiek veikts kultūras izglītības darbs, kura rezultāti būs redzami vēlāk.

Vienīgi Berlīnē septiņi teātri piedāvā ekskluzīvas vai pārsvarā izrādes “Spēks caur prieku”; lai gan vidējais skatītāju skaits visā Reihā ir no 60% līdz 70% no pieejamajām vietām, par laimi, “ Spēks caur prieku” teātra izrādes vienmēr tiek izpārdotas ilgi uz priekšu. Šāda līmeņa apmeklētāju skaitu diez vai var līdzināties...

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Vācijas privātie teātri.

Lielu popularitāti gūst arī "Meistarkoncerti", kas tika ieviesti pirms gada, un "Muzikālās stundas", kuras mēs apmeklējam. Mūsu lielie koncerti, kurus diriģē slavenākie vācu diriģenti, parasti tiek izpārdoti ilgi pirms sākuma. Koncertos piedalījušies tādi slaveni orķestri kā Berlīnes Filharmonijas orķestris, vietējais orķestris no Berlīnes reģiona (das Landesorchester Gau Berlin) un Vācijas operas nama orķestris. Bēthovena Devītā simfonija divas reizes ir atskaņota pilnā zālē.

Muzejos strādnieks līdz šim bija redzējis noteikti buržuāzisku iestādi, kuru viņš principā neapmeklēja. Tā kā arī mums bija grūti dabūt strādnieku muzejā iekšā, mēs sarīkojām daudzus tūkstošus vadītu ballīšu. Bet papildus tam mēs ienesām mākslu rūpnīcā ar darbu izstāžu palīdzību, kas tika rīkotas plašā mērogā un ar vēl lielākiem panākumiem visā reihā. Turklāt saskarsme ar Vācijas strādniekiem sniedz mākslinieka spēcīgu iedvesmu mākslinieciskai radīšanai, kas atbilst laikam.

Dažu gadu laikā katra no lielākajām rūpnīcām būs iekārtojusi pastāvīgu izstādi. Katru gadu miljoniem vāciešu varēs slavēt vācu mākslinieku darbus. Tātad mēs esam panākuši, ka vācu mākslinieks ir devies tur, kur saplūst tautas strādnieku masas, tas ir, uz darbnīcām un fabrikām; un ka par savu darbu un mākslas dārgumiem, ko viņš sniedz strādniekam, mākslinieks tiek bagātīgi atalgots ar stimulu, ko viņa mākslinieciskā jaunrade saņem no saskarsmes ar strādnieku un mašīntelpām.

Kopumā mūsu 66 000 “Caur prieku” pasākumos piedalījās 25 miljoni cilvēku.
Ar saviem kino furgoniem esam apmeklējuši vientuļus ciematus un Vācijas dīvainos nostūrus, kas paslēpti mežos un neapstrādātā zemē, lai beidzot sniegtu mūsu brāļiem tur dzīvīgas pārmaiņas un atpūtu no dienas nastas un noguruma.

Bet mūsu darbība sniedzas vēl tālāk. Tūkstošiem rūpnīcu daudzu gadu gaitā netīrumi ir iesēdušies spraugās un nišās, un neviens nekad nav domājis par darba vietas skaistumu. Cilvēki bija tik ļoti pieraduši pie netīrām, slēgtām un mitrām darba telpām, ka tās tika pieņemtas kā pašsaprotamas.

Ar jaunu drosmi un enerģiju iesaistījās Darba skaistuma nodaļa. Svaigs vējš iepūta visās rūpnīcās un noslaucīja netīrumus un putekļus no logiem un no katra pagalmu un rūpnīcu stūrīša. Vadītāji, ļoti bieži ar pašu rūpnīcu darbinieku palīdzību, iztērēja krietni vairāk nekā 200 miljonus marku, lai pēc Darba skaistuma nodaļas ierosinājuma padarītu darbu piemērotu cilvēkiem. Tur, kur agrāk mētājās veci atkritumi un atkritumi, šodien ir mazi dārziņi, zaļi zemes gabali, sakopti laukumi, sporta laukumi, gaišas, plašas darba telpas, peldbaseini, tualetes un mazgāšanās telpas. Pēdējo divu gadu laikā ir izveidotas darba vietas, kuras ir prieks redzēt. Līdz šim brīdim ir atjaunotas aptuveni 17 000 rūpnīcu. Līdztekus neskaitāmiem lielākas vai mazākas nozīmes uzlabojumiem tika uzbūvētas: 4314 ēdnīcas un koplietošanas telpas rūpnīcas darbiniekiem; 1580 dekoratīvie laukumi; 276 sporta laukumi; un 93 peldbaseini.

Šis darbs, ko šodien rūpnīcās veic “Spēks caur prieku”, automātiski ietekmē vācu strādnieku mājas. Jo cilvēks, kurš ir pieradis pie skaistas un tīras darba vietas, jutīsies ērti tikai skaistās un tīrās mājās.

Rūpnīcu darba grupu būvniecība ļoti strauji virzās uz priekšu. Ideja ir metināt ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

NSDAP un tās rūpnīcas filiāļu biedri kopā ar labākajiem strādniekiem vecumā no 18 līdz 25 gadiem apvienojās vienotā, nesalaužamā blokā, lai pat krīzes laikā, apvienojoties ar "šūnas" un "bloka" vadītājiem, saglabātu dzīvu kopienas ideju.
Turklāt šīm darba grupām vajadzētu veidot jaunas tradīcijas rūpnīcā un iedvesmot tādus pasākumus kā pārbaudes un kopienas vakarus.

Runājot par organizācijas “Spēks caur prieku” organizāciju , var minēt šādus skaitļus: Nacionālsociālistiskā kopiena “Spēks caur prieku” ir sadalīta 32 reģionos, 771 rajonā un 15 051 vietējā grupā ar tādu pašu skaitu vietējo uzraugu. Viņiem pieskaita rūpnīcu uzraugus, kuru darbs ir rūpnīcā, kopā 57 000. Visi šie 75 000 līdzstrādnieku bez maksas sniedz savus pakalpojumus organizācijai “ Spēks caur prieku”.

Uzņēmumā “Spēks caur prieku” strādā tikai 2547 algoti ierēdņi.

Šis varenais pasākums, kam pirmajos divos gados bija nepieciešams Vācijas Darba frontes subsidējums, cerams, šogad būs neatkarīgs. Šis, iespējams, ir visievērojamākais un interesantākais fakts, jo īpaši ņemot vērā, ka " Spēks caur prieku" mobilizētās un apgrozībā laistas naudas summa pārsniedz miljonu reihsmarku, kamēr Itālijas "Dopolavoro" pat aptuveni nav sasniedzis šo līmeni, un Amerikas brīvā laika un vakara organizācijai ir nepieciešamas ļoti ievērojamas subsīdijas; turpretī no visiem marksistiskajiem centieniem, kas — vai nu vecajā Vācijā, vai boļševistiskajā Krievijā, vai Rietumu industriālajās valstīs — visur ir pilnībā cietuši neveiksmi, nacionālsociālisms ir uz pareizā ceļa.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Vācu ziemas palīdzības dienests

Autors Makss Hungers

Ziemas palīdzības dienests, ko atklāja Nacionālsociālistiskā partija un ko ar lielu sparu pārņēma visa tauta, ir kļuvis par atzītu Trešā reiha institūciju un par svētību daudziem miljoniem trūcīgu, novājinātu un slimu vīriešu, sieviešu un bērnu.

Lai gan valsts ar tiešas rīcības palīdzību dara visu iespējamo, lai apkarotu bezdarbu un pārvarētu grūtības, nodrošinot darbu visaptverošā mērogā, tai vēl nav bijis pietiekami daudz laika, lai atrastu darbu katram darbspējīgam vīrietim un sievietei, kas vēlas strādāt, lai gan tā ir paveikusi gandrīz neticamu brīnumu pasaules mēroga tirdzniecības grūtību priekšā, trīs gadu laikā samazinot bezdarbnieku skaitu no 7 miljoniem līdz mazāk nekā 2 miljoniem. Taču, tāpat kā katrai ģimenei, tai vienmēr būs savi nabagie savā vidū.

Sociālā likumdošana un valsts palīdzība ir paveikuši un dara daudz, lai atvieglotu situāciju. vēlmi, taču šīs institūcijas nevar pilnībā atcelt trūkumu.

Ziemas palīdzības darbs tika izveidots, lai palīdzētu visiem tiem, kuru iztikas līdzekļi atrodas tieši zem robežas līnijas. Ziemas palīdzības darba mērķis nav aizstāt sabiedrisko palīdzību, tā galvenais mērķis ir to papildināt.

Kad nacionālsociālisms pārņēma varu 1933. gada 30. janvārī, tas, kā teica Dr. Gebelss to raksturoja kā "drupu lauku", politisku haosu ar tukšām kasēm un katru piekto cilvēku, kas saņem pabalstu.

Lai pārvarētu gandrīz bezcerīgo situāciju, kuru iepriekšējās valdības veltīgi centās labot, bija nepieciešamas drosmīgas sirdis un dzelzs griba. Veids, kā šīs gigantiskās problēmas tika risinātas, jau ir kļuvis par vēstures lietu, taču tas uz visiem laikiem paliks atmiņā kā pārsteidzošs drosmīgas un konstruktīvas valstiskuma piemērs.

Lielās Nacionālsociālistiskās labklājības asociācijas kodols jau bija izveidots 1932. gada pavasarī, taču tās reālā darbība sākās tikai tad, kad partija bija nākusi pie varas. Pirmā oficiālā asociācijas sanāksme notika 1933. gada 6. maijā, kad organizācijas vadītājs galvenais komisārs Hilgenfelds fīrera klātbūtnē paziņoja par fīrera pavēli, ar kuru asociācija tika sankcionēta kā oficiāla partijas struktūra Reiha ietvaros, kas pilnvarota risināt visus jautājumus, kas saistīti ar sabiedrības labklājību un palīdzību.

Biedrība pirmo reizi tika aicināta uz rīcību fīrera dzimšanas dienā 20. aprīlī, kad tai tika uzticēta pārtikas paku izdalīšana bezdarbniekiem, un 1. maijā, kad tā veica pirmo ielu ziedojumu vākšanu bērnu svētku fondam.

Tā paša gada vasarā asociācija saņēma izpildvaras ziemas palīdzības organizēšanai, ko bija iecerējis fīrers, un tā nekavējoties sāka organizatoriskos sagatavošanās darbus šim lielajam uzdevumam. 13. septembrī fīrers atklāja kampaņu, paziņojot, ka nevienam Vācijā ziemā nevajadzētu ciest badu vai aukstumu, un Dr. Gebelss savā atvadīšanās vēstījumā teica, ka šis ziemas palīdzības darbs jāveic ar

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

tīrākajām un pieklājīgākajām iedomājamajām metodēm un ka, izrādot līdzjūtību nabadzīgajiem, visai tautai katra mēneša pirmajā svētdienā būtu jāēd “vienas porcijas sautējums” un parasto vakariņu izmaksu starpība jāpiedāvā trūcīgo atbalstam. Ziemas palīdzības darba sākuma datums tika noteikts 1. oktobris, un 16. septembrī galvenais komisārs Hilgenfelds ar 36 palīgu personālu devās uz birojiem, kas bija nodoti viņa rīcībā Reihstāga ēkā.

1935. gada 11. decembra runā Hilgenfelts apraksta dažas no grūtībām, ar kurām viņam nācās saskarties, organizējot viņam uzticēto darbu. Jau no paša sākuma bija skaidrs, ka pasākuma panākumi ir atkarīgi no efektīvas savākšanas un sadales sistēmas izveides un no visas tautas aktīvas līdzdalības tajā. Tāpēc remdenie un vienaldzīgie bija jāiedrošina augstākai pilsoniskajai apziņai, bet savtīgie – jaunam altruismam; katram vācietim bija jāapliecina, ka patiesa biedriskums balstās uz pašuzupurēšanos un savstarpēju atbalstu. Atklājot ziemas palīdzības darbu, fīrers paziņoja: "Šī lielā akcija pret badu un aukstumu jāsāk ar devīzi: Mēs esam sagrāvuši proletariāta starptautisko solidaritāti. Tās vietā mēs uzcelsim dzīvo vācu tautas nacionālo vienotību."

Hilgenfelds jau no paša sākuma saprata, ka, lai organizācija būtu efektīva, tai jābūt elastīgai tās piemērošanā vajadzībām un pielāgojamai mainīgajiem faktiskās vajadzības apstākļiem, kuras tai bija paredzēts mazināt.

“Nevienam nav jācieš bads un aukstums!” Šādu norādījumu fīrers deva saviem uzticamajiem sekotājiem.

Kā to izdarīt? Bija jāaprūpē aptuveni 17 miljoni cilvēku: gandrīz trešdaļa no visiem Vācijas iedzīvotājiem. Patiešām, milzīgs uzdevums! Tomēr galvenais komisārs Hilgenfelds zināja, ka vispirms viņš var paļauties uz aptuveni 30 000 vietējo partijas nodaļu uzticīgu sadarbību, taču viņš arī zināja, ka tās nevarēs apmierinoši darboties, ja vien iepriekš nebūs izstrādāti detalizēti plāni, kas aptvers visus iespējamos gadījumus.

Šī iemesla dēļ viņš piesaistīja finanšu, rūpniecības un transporta, kā arī kartupeļu, miltu un ogļu tirdzniecības ekspertus; viņš izmantoja arī esošās labdarības iestādes, sākot no Baznīcas misijām, Vācijas Sarkanā Krusta, Tehniskās avārijas korpusa līdz pat nelielai entuziastisku strādnieku grupai, ko sauca par "adventistiem". Tā bija vispārēja visu sabiedriskās palīdzības darbā apmācīto un pieredzējušo spēku, kā arī to cilvēku mobilizācija, kuri bija gatavi un vēlējās palīdzēt kā goda darbinieki neatkarīgi no partijas un sociālā stāvokļa.

Katra partijas vietējā nodaļa visā valstī apkopoja un glabāja visu to personu vārdus, kurām bija nepieciešama papildu palīdzība. Darbam paplašinoties, katrai vietējai nodaļai tika pievienota īpaša Nacionālsociālistiskās labklājības asociācijas nodaļa, kur visu šķiru vīrieši un sievietes strādāja kopā ar vienu gribu viena kopīga mērķa labā.

Organizējot palīdzību, bija jāizpēta un jānodrošina dažādu teritoriju īpašās vajadzības.
Tā kā dzīves paradumi dažādos rajonos atšķīrās, pat pārtikas piegādes ziņā, un tā kā grūtībās nonākušie apgabali galvenokārt sakrita ar blīvi apdzīvotajiem rūpniecības centriem, asociācijai bija jāveic pasākumi, lai apmierinātu visas šīs īpašās prasības. Šīs grūtības vislabāk ilustrē konkrēts gadījums: piemēram, Reinas-Vestfālenes provinces iedzīvotāji ir pieraduši lietot uzturā dzelteno kartupeļu šķirni; tas pats attiecās uz Eseni un Hamburgu; līdz ar to visas baltās un sarkanās kartupeļu šķirnes bija jānosūta uz citām Vācijas daļām, kur tās bija iecienītas, īpaši uz Bādeni.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Kartupeļu savākšana un izplatīšana radīja ārkārtīgu slodzi organizācijas resursiem, jo vietējo iedzīvotāju vajadzības bija nevienlīdzīgas. Piemēram, uz Bavāriju, kas kartupeļu ziņā ir pašpietiekama, piegādes gandrīz netika veiktas, savukārt Esenes apgabalam bija nepieciešams papildu daudzums 1,45 miljonu cwt apmērā, bet Saksijas apgabalam - 0,92 miljoni cwt. Starp citām pilsētām un apgabaliem, kuriem bija nepieciešamas papildu piegādes, bija Berlīne, Centrālvācija, Reinas-Vestfālenes rūpniecības zonas, Bādene un daļa no Virtembergas. 1933./34. gada kampaņas laikā tika savākti un izdalīti aptuveni 60 000 dzelzceļa vagonu kartupeļu. No šī daudzuma tikai Berlīne dienā saņēma no 700 līdz 800 vagoniem. Mēneša kartupeļu deva bija aptuveni 30 mārciņas uz vienu iedzīvotāju. Taču, tā kā tikai aptuveni viena trešdaļa iedzīvotāju saņēma papildu palīdzību, deva uz vienu faktiski atbalstīto iedzīvotāju sasniedza aptuveni 100 mārciņas mēnesī. Līdzīgi apstākļi valdīja attiecībā uz degvielas prasībām un sadali.

Dažos rajonos galvenokārt tiek dedzināta malka, citos — kūdra, ogles vai lignīta briketes. Protams, krāsnis un plītis ir īpaši pielāgotas izmantojamajai degvielai. Tāpēc bija jārūpējas, lai katrai vietai būtu pietiekams nepieciešamais kurināmais daudzums. Katrai mājsaimniecībai atļautais kurināmā daudzums tika aprēķināts tā, lai tas būtu pietiekams vienas istabas apsildei visai ziemai. Ģimenēm ar 3 vai 4 bērniem tika piešķirts pietiekami daudz ogļu, lai visu ziemu apsildītu 2 istabas.

Lai 1933./34. gadā transportētu visu nepieciešamo degvielu, bija nepieciešami aptuveni 140 000 dzelzceļa vagonu, un ogļu daudzums veidoja aptuveni 16 % no kopējā Vācijā izmantotā kurināmā daudzuma. Ogļu daudzums, kas ziemā tika piegādāts vienai ģimenei ar diviem bērniem, ir aptuveni 9 ct, savukārt katra mājsaimniecība kalnrūpniecības rajonos, kur ogles tiek sadedzinātas ekstravagantāk, tajā pašā laika posmā saņēma aptuveni 22 ct.

Ogļu izplatīšanu veic vietējie ogļu tirgotāji. Personas, kurām ir tiesības uz atvieglojumiem, saņem orderus par 1 cwt piegādi katra. Orderi tiek nodoti ogļu tirgotājam, kurš pēc tam piegādā ogles par nelielu samaksu par pārvadāšanu. Saņēmēji, kuri nevar samaksāt, saņem piegādātās ogles bez maksas.

Iespējams, labāku priekšstatu par ogļu piegādes apjomu sniegs, ja tiks paskaidrots, ka Sāras baseina kalnračiem būtu nepieciešami 3 mēnešu darbs, lai iegūtu ziemas glābšanas darbiem nepieciešamo ogļu daudzumu.

Ziemas palīdzība ietver arī apavu un apģērba piegādi. Izmantotā materiāla garums
apģērba kopējais garums būtu diezgan 5000 jūdzes.

Papildus kartupeļiem tiek izdalīti arī citi pārtikas produkti: rīsi, milti, kakao, piens, tauki, gaļa, zivis un citi pārtikas produkti. Tiek nodrošinātas arī bezmaksas maltītes un Ziemassvētku laikā Ziemassvētku eglītes jauniešiem. 1933./1934. gadā vien Berlīnē tika izdalītas 300 000 Ziemassvētku eglīšu.

Visu šo milzīgo krājumu iegādei nepieciešamo dāvanu vākšanai ir izmantoti dažādi veidi: ielu ziedojumu vākšanas, kurās piedalās pat augstākie valsts ierēdņi, labdarības pasākumi, sabiedriski pasākumi, ielu loterijas, ikmēneša "vienas porcijas sautējuma" ziedojumu vākšanas, pārtikas paku dāvinājumi mārciņās, publiskas abonēšanas, īpašas ienākumu nodevas, privātas kolekcijas, nozīmīšu tirdzniecība uz ielas utt.

Organizācijas rūpīgumu vislabāk ilustrē metode, kurā "viena trauka"
Berlīnē tiek veiktas sautējuma kolekcijas.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Berlīnes pilsētā ir aptuveni 125 000 māju; katrai mājai tiek sastādīts iedzīvotāju saraksts, un katrā mājā tiek pieaicināta katra ģimene vai neatkarīgais īrnieks un iekasēta nauda. Ziedojumu, atkarībā no ziedotāja iespējām, viņš ieraksta sarakstā, kas dažu stundu laikā kopā ar iekasēto summu tiek atgriezts vietējai nodaļai. Vienīgi Berlīnē ziemas palīdzības darbos ir iesaistīti vidēji 140 000 brīvprātīgo palīgu.

Jāpiemin arī, ka nozīmīšu un labvēlības dāvanu izgatavošana, kuras īpašos gadījumos pārdod ielās, nodrošināja darbu un maizi daudziem bezdarbniekiem grūtībās nonākušajos rūpniecības rajonos. Piemēram, 1933./34. gada ziemā Bavārijas meža, Tīringenes un Saksijas ražotājiem tika veikti pasūtījumi 4 miljonu marku vērtībā, un netika aizmirsta pat Austrumprūsija ar tās dzintara rūpniecību. 1934./35. gadā šo pasūtījumu vērtība tika palielināta līdz 5 miljoniem marku.

Atvieglojums tiek piešķirts visām tiesīgajām personām neatkarīgi no rases vai tautības.

Piemēram, 1933./1934. gadā palīdzība tika sniegta 69 336 ārzemniekiem, no kuriem 29 108 bija ebreji. Vienīgi Berlīnē Ziemas palīdzības darbs rūpējās par 13 818 ebrejiem un 8054 ārzemniekiem. Kopējās Ziemas palīdzības darbam savāktās naudas un naudas vērtības summas bija:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Palīdzību saņēmušo skaits bija šāds:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Īpaši jāpiemin lauksaimnieku sniegtā nepārspējamā palīdzība ziemas glābšanas darbos. To ilustrēs daži skaitļi: piemēram, 1933./34. gadā Pomerānija piegādāja 841 477 kubiktonnas kartupeļu.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********

Machine Translated by Google

Visas ziemas palīdzības darbiem nepieciešamās preces bez maksas pārvadāja Valsts dzelzceļš. 1933./34. gada kampaņā Valsts dzelzceļa ieguldījums šajā sakarā sasniedza 14 672 957 Mks, bet kopējais pārvadājumu svars sasniedza 59 025 995 ct.

Ziemas palīdzības darbos iesaistīto goda palīgu skaits sasniedza vidēji 1½ miljonu gadā, savukārt šīs organizācijas administrācijā tika nodarbināti šāds skaits ierēdņu, ierēdņu utt.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Kopējās administrācijas izmaksas ir nedaudz mazākas par 1% no kopējiem ieņēmumiem.

Fīrers un reihskanclers Ādolfs Hitlers, pagājušā gada 27. maijā uzņemot galveno komisāru Hilgenfeldu kopā ar saviem galvenajiem darbiniekiem, pauda augstu atzinību par organizācijas paveikto darbu un, noslēdzot runu, sakot, ka "Ziemas palīdzības dienests ir unikāls sociālā darba vēsturisks sasniegums", viņš tikai pauda katra īsta vācieša jūtas attiecībā uz šiem lielajiem savstarpējas labas gribas un personīgo upuru centieniem.

******e-grāmatu pārveidotāja DEMO Ūdenszīmes*********